

CSURGAY JUDIT

PÁRIZS KÖNNYEI

KÉSZÜLT A SZERZŐ „A FIRST LADY” CÍMŰ REGÉNYE ALAPJÁN

ISBN 978-615-01-1390-6

2020

TARTALOM

I. fejezet. MERCI BIEN... KÖSZÖNÖM!	3
II. fejezet. FÉNYEK ÉS ÁRNYAK	8
III. fejezet. A MÚLT FOGSÁGÁBAN	14
IV. fejezet. PÁRIZS KÖNNYEI	23
V. fejezet. TITKOK CSAPDÁJÁBAN	32
VI. fejezet. LENNI, VAGY NEM LENNI... ..	51
VII. fejezet. A SZERETET CSAPDÁJÁBAN	60
VIII. fejezet. ZUHANÁS A SEMMIBE.....	64
IX. fejezet. A POKOL KAPUJÁBAN	69
X. fejezet. AZ ÖRDÖGI CSAPDA.....	76
XI. fejezet. ELÉGTÉTEL, MINDENÉRT.....	87
XII. fejezet. A SÁTÁN MAGA	93
XIII. fejezet. MEGÁLMODTALAK.....	101
UTÓSZÓ.....	107

I. fejezet MERCİ BIEN... KÖSZÖNÖM!

- Magához tért, gyere gyorsan!
- Végre!
- Próbálj visszaemlékezni! Mi történt?
- Lökték! Onnan képtelenség leesni!
- Kész csoda, hogy él...
- Hihetetlen lélekjelenlétre vall, hogy még odavonszolta magát a telefonhoz...
- Nincs rá emberi magyarázat, hogyan élhette túl. Ritka nagyok itt az emeletmagasságok, és kőre zuhant!
- Kérem, hogy most már legyenek szívesek távozni! Több, mint negyvennyolc órán át volt kómában a beteg. Épp csak sikerült visszahoznunk őt. Pihennie kell, súlyosak a belső sérülései is.

Julie önkéntelenül megrázta magát, mintha nedves fürdőruhában lépne a száraz szőnyegre. Pedig nem a vizet, hanem a múltat, a hirtelen rátörő emlékeket próbálta lepergetni a lelkéről. Talán a magasság, vagy inkább a második sorban ülő begipszelt karú fiúcska látványa okozhatta ezt - nyugtatta magát. Aztán mélyet sóhajtott és megint kinézett az ablakon.

- Mesdames et messieurs, kedves utasaink! Pierre Duvivier kapitány köszönti önöket az Air France 126-os párizsi járatán. Néhány perccel ezelőtt léptünk be Franciaország légterébe. Jelenleg Lotharingia felett repülünk, tizenkétezer méteren. Várhatóan négy-öt percnyi késéssel érünk majd földet az Orly Repülőtérre. Párizsban kellemes, tavaszias időjárás várja önöket. Süt a nap, szélcsend és 18 Celsius-fok van.

Hangjából ítélve olyan negyven körüli lehetett a pilóta, akit Julie azonnal elképzelt valamilyennek. Középmagas, vékony, sportos - gondolta. Ja, és persze barna. Haja, szeme barna. Utóbbi megérezése már-már magától értetődő volt. Mindenkit barnának képzelt, akiről láttalanban úgy vélte, csakis szimpatikus lehet.

Gondolatait a kissé molett, vörös hajú, vörös körmű francia stewardess törte meg, akitől jólesett most elfogadnia még egy kávét kevés tejjel, s hozzá ízlésesen csomagolt csoki darabkával, amit természetesen hibátlan udvariassággal, s alig érezhető akcentussal kért a gallok nyelvén. A hatás nem is maradt el. Automatikus rutinmozdulataiból egy pillanatra kizökkentette a bágyadt utaskísérőt és diszkrét mosolyt csalt az arcára.

- Ön remekül beszéli a nyelvünket, madame! Alig érződik a kiejtésén, hogy külföldi. Ez nagy ritkaság! - mondta a szemébe hajló hatalmas vörös tincset hátraigazítva a stewardess.

Julie valósággal zavarba jött. Csaknem elpirult, noha pontosan tudta: a francia nő nem túloz, nem bókol, csupán az igazat mondja. És mégis... Ma már oly szokatlan, oly furcsa volt ez neki! Kedvesen szólnak hozzá. Valaki dicséri őt... Így aztán gyorsan „lapozott”, szélesebben rendet rakott a lelkében. A világért sem engedte volna meg magának azt, hogy orvul, akarata ellenére, épp itt és most újból hatalmába kerítse őt a múlt. Élvezni akarta a repülés minden pillanatát, az utazás összes történését, apró rezdülését, a felhők önfeledt bámulását, a gép hangját, az Air France fedélzeti világát, és az útitársak észrevétlen tanulmányozását. Az alatta elterülő tájat, a hatalmas hegyeket, hosszú folyókat, a síkságokat, a fentről arasznyivá zsugorodott településeket, a parányi pontnak tűnő házakat. Mindazt, amire már oly régóta vágyott.

Mindazt, amitől megfosztották őt. Mindazt, amit kerek tíz éven át sohasem élhetett át. Amiről eddig úgy hitte: már sohasem adatik meg neki. Amiről kertjének teraszán üldögélve hosszú éveken át csak álmodozott. Nézte, nézte a távoli csillagokat, a Holdat, s ha az éjszakában feltűnt egy-egy repülőgép, idővel úgy tekintett rá, oly vágyakozón, mint egy kisgyermek. Ami egykor természetes volt, a munkájának s az életének a szerves része, az a tragédia után az elérhetetlen, a múlt, s az álom szimbólumává érett benne.

Mint az első bálos a nyitó táncra, tinédzser kislány az első randevúra, úgy készült Juliette erre az utazásra. A tíz pokoli esztendő után Párizs meg a repülés a túlélést, a győzelmet, s egy álom valóra válását jelképezte a szívében, mely nagyot dobban már otthon a repülőtéren is.

Tíz év... Kapkodta a fejét, alig ismert rá a korábban sűrűn látogatott helyre. Most az apró változások is hatalmassá nőttek, összeadódtak, sőt összeszorzódtak a tudatában. Szeme, füle, agya, szíve, összes sejtje valósággal itta magába a rég nem látott miliőt, melyben a meglepődését leküzdvé újból gyorsan, otthonosan kezdett mozogni. Élvezte az utas-lét minden tortúráját. Ami másnak türelmetlen teher volt, számára az is gyönyörűségnek tűnt.

Tíz év... Egy évtized... Soha, sehová nem utazhatott, nem repülhetett. Tíz év... Kereken egy évtizede már, hogy nem látta Párizst - botorkáltak egy helyben ragadva a gondolatai. De amint meghallotta, hogy az Airbus 321 mindjárt eléri a francia főváros határát, közeleg a leszállás, öveget becsatolni meg miegyebek, valami furcsa szorongás lett úrrá rajta.

Váratlanul érte őt az új érzés. Hirtelen nem is értette: mi akar ez lenni? Hiszen erre vágyott. És sikerült! Már célegyenesben van. Karnyújtásnyira. Ha F1 pilóta volna, már látná a kockás zászlót, amellyel a futam végén leintik. Szóval, pár perc, és landol a gépe. Mindjárt várja őt az Orly forgataga, s a Szajna a hídjaival. Az Eiffel-torony. A Notre-Dame a galambjaival. A Champs-Élysées, az Opera, a Montmartre és a Sacre-Coeur. A Louvre. A Trocadéro. A hajóút a Szajrán. A kedvenc kávézója. A festők meg a zsebtolvajok. A Place Pigalle, fülében Piaf dalaival. A Diadalív, s a Panthéon. Tucatnyi emlék... Hol éles kontúrral, vagyis dacolva az idővel, hol lassacskán már elhalványulóban. - Igen, az emlékek, a mélyre raktározott élmények... Ezeket legalább már soha, senki nem tudja elvenni tőle.

Mint aki börtönből szabadulva rohan ész nélkül haza, de hirtelen megtorpan, amikor beléhasít a gondolat: vajon mi vár rám otthon, olyan feszült várakozás, csöppnyi elbizonytalanodás, megmagyarázhatatlan szorongás és homályos kétely áradt szét váratlanul Julie lelkében.

Másnak talán minden út Rómába vezet. Neki nem. Neki Párizsba. Mert számára Párizs a szabadságot és az éltető oxigént jelentette. A levegőt, amely nélkül nincsen élet. S ő fuldoklott. Szenvedett, levegő után kapkodott. Mert őt tíz éven keresztül rabságban tartották. Fojtogatták, nyomorba, szenvedésbe, örökös létbizonytalanságba taszították. Kifosztották és megalázták. Ellopták tőle a féltve őrzött értékeit, s utána gúnyosan kinevették. Csapdába csalták, amelyből úgy tűnik, nincs kiút.

Tíz év, távol Párizstól... De ennek már vége! Igaz, egy szál magában, mint a kisujja, oly egyedül érkezik. Ám erre most nem akart gondolni. Fegyelmezetten temette el magában a szünető fájdalmat, hogy itt van, percek múlva földet ér, őt azonban nem várja senki. S ha végigjárja majd a régi kedves helyeket, az már más lesz, mint amilyen legutóbb volt. - Hát persze! Kétszer ugyanabba a folyóba nem léphetünk. Más lesz... Mert akit elveszített, azt örökre veszítette el. Nincsen többé. Nem ül majd mellette a Café de la Paix-ban. Nem rendel magának dupla adag fagyaltot. Nem akarja, hogy menjünk át a Szent Lajos-szigetre. Nem fogja bejárni vele „a szép ámulások szent városát”. Nem... Mert ő már nincsen. A sors akaratából, mely egykor adta, azután meg visszavette. Azt, aki számára a minden volt, akire egykor az életét tette fel. Mindhiába...

Mint az angyaltrombitája, amelyet a hosszú teletetés után épp az indulás előtt ültetett ki a kertjébe, Julie is úgy lélegzett fel, amikor a lába végre francia földre lépett, amikor először szíppanthatott nagyot Párizs káprázatos levegőjéből, különleges hangulatából. Még mindig alig merte elhinni, hogy nem, ez nem álom, hanem maga a valóság! - Hát ez a nap is eljött... Százszor, ezerszer is elképzelte magában ezt a pillanatot, s most itt van...

A győztes öröme lüktetett az ereiben. Valami olyasmit érzett, mint az olimpikonok a dobogó legfelső fokán. Küszködött a sírással, pedig a pillanatot nem így tervezte. Dehogyan akarta ő megkönyyezni Párizst! Aztán hirtelen eszébe jutott a híres úszónő bölcs mondása: sírni csak a győztesnek szabad! - Tetszett neki a gondolat, és ez mentette meg a helyzetet. Eltűnődött, elmerengett magában. Tisztán érezte: győzött, de... mégis elveszített mindent és mindenkit, aki, ami valaha is fontos volt számára. Tehát... én nem sírhatok - zárta le magában a gondolatot, miközben a hatalmas napszemüvege alatt egyre csak záporoztak a könnyei.

Párizs nyüzsgő vibrálása, az újdonság varázsa azonban lassacskán elvonta a figyelmét. Visszatért eredeti céljához, hogy ő most ide ünnepelni jött. Most érkezett meg igazán, most nyújtotta a kezét, szívét Párizsnak, lélekben most szállt le a földre. Most, amikor a francia vámtiszt amúgy is kérdőn nézett rá: hol a csomagja? Nem értette: mi az, hogy ő poggyász nélkül érkezik? Se bőrönd, se hátizsák, se semmi, csupán egy parányi retikül...

- A rokonai várják itt Párizsban? - kérdezte felvont szemöldökkel angolul.

- Nem, nincsenek itt rokonaim - válaszolta Julie franciául.

- Hozzá tartozóval utazott? Nála van a csomagja? - firtatta tovább a tiszt, immár a saját anyanyelvén.

- Nem. Egyedül utazom. Senkim sincsen, csak három kutyám, otthon. Emlékezni jöttem ide. Ez... egy kirándulás. Egy rövid látogatás. Alig pár órára van és indulok vissza az éjszakai géppel. Ezért nincsen csomagom - felelte megbicsaklott hangon.

- Értem. Miért siet ennyire? Miért nem tölt el nálunk legalább egy-két éjszakát? - faggatózott tovább a francia, de már nem hivatalosan, inkább a kíváncsiságtól meg az udvariasságtól vezérelve.

- Maradnék, de sajnos nem tehetem - vágta rá Juliette. - Egyrészt, mert nincs annyi pénzem, másrészt, mert várnak a kutyáim. Otthon sincsen senkim, akit megkérhetnék, hogy a távollétemben etesse meg az állataimat.

- Világos! Kellemes itt-tartózkodást kívánok önnek! Au revoir, madame! - S már intett is, hogy mehet tovább. Rezzenéstelen arccal, közömbös határozottsággal. - Látszólag... A férfi így próbálta palástolni pillanatnyi megrökönyödését. Mellbe vágta a külföldi nő kendőzetlen őszintesége. Az, ahogyan kesernyés mosollyal szemébe mondta a hihetetlennek tűnő állításokat, a kemény szavakat. Ha valakiről, hát róla végképp nem feltételezte volna, hogy egyedül van. Azt azonban biztosra vette, hogy az asszony, aki valahonnan nagyon ismerősnek tűnt neki, nem hazudik. Gyakorlattan olvasta ezt ki a szeme villanásából, finom mozdulataiból.

Az Orly repülőtér most is ugyanúgy lenyűgözte, mint amikor először látta. Akkor még „csak” negyven-ötvenezer utas fordult meg itt, gyönyörködve a kecses gépmadarak sokaságában, s az ultramodern építészeti megoldások fantáziavilágában.

Tíz év alatt mindketten változtak. Juliette is, meg az Orly is. Gazdagodtak! A reptér még nagyobbak, még korszerűbbnek, még hipermodernebbnek tűnt. Ő pedig sokkal érettebbnek, s az egykori énjéhez képest sokoldalúbbnak. Már értette az élet rejtett törvényeit. Így például

azt is, hogy minden rosszban van valami jó, csak észre kell venni. Ahogyan azt is célszerű időben meglátni, hogy minden jóban is ott lappang a rossz, mert... valahogy ilyen az élet.

Ami megadatik neked, az mindaddig természetesnek tűnik, amíg el nem veszíted. S ha naponta lámpással keresed is: merre van jófelé, olykor eltévedsz. Hibázol, mert ember vagy. Az élet útkereszteződéseiben olykor rosszul döntesz. Talán észre sem veszed a lehetőségeidet. Csak évek múltán döbbsz rá, hogy egykor... azaz: akkor te az útkereszteződésben álltál. S ha nem ezt tetted volna... De már késő. Siker helyett egy újabb kudarccal lettél gazdagabb. S megértetted: a „késő” szó a legdrágább, leglesújtóbb szó a magyar nyelvben.

Bizonyos értelemben mindegy, hogy mi történik veled. Csak az számít: állod-e a sarat? Képes vagy-e hőssé, példaképpé válni abban a regényben, amelyet a sors ír rólad, neked, amelynek te vagy a főszereplője? Fel tudsz-e nőni a rád váró feladathoz? Felveszed-e azt a bizonyos kesztyűt, lendítesz, vagy fordítasz-e gyökereset az életeden, ha eljön a te idő? Lesz-e annyi erőd, hogy belenyugodj abba, amin változtatni már úgysem lehet, és tudsz-e utolsó vérig küzdeni azért, amit feladni tilos, mert csak látszólag visszafordíthatatlan? - Ez a kérdés.

C' est la vie... - mondogatjuk. - Igen, az élet csodálatos valami, de „veszélyes üzem”. Tele útvesztőkkel, hirtelen pofonokkal, csalódásokkal, a szép mellett hol apró, hol hatalmas tüskékkel, máról holnapra berobbanó tragédiákkal. S ha nem fogadod el, hogy „veled is megtörténhet egyszer”, akkor sokáig heversz majd a padlón, tartósan leszel harcképtelen a döbbenettől. Helyes tehát időnként belső utazást tennünk. Jó az, ha megismerjük legbelső énkünk erősségeit, gyengéit, érzékeljük a saját korlátainkat és elfogadjuk a megmászhatatlan ténnyet: élni annyi, mint küzdeni. Mert az élet tortájából gyakran nem az a szelet jut nekünk, amelyikre vágytunk. Olykor elfáradunk, olykor elakadunk és nem találjuk a következő lépést. De egyszer csak, talán épp akkor, amikor nem várjuk, a kép összeáll, s a feladványt megoldjuk, ha hisszük, hogy az élet kisebb ütközeteiben alulmaradva is képesek lehetünk még megnyerni a csatát. S ha a pillanatnyi vereségről sohasem hisszük azt, hogy mindent és örökre veszítettünk el.

Julie effajta gondolatokkal gazdagodott a tíz esztendő alatt. Rájött arra is, hogy az ember legnagyobb ellenfele leggyakrabban saját maga. S hogy valamit nem megtenni: gyakran maga a haladás.

A taxiban felcsendült Morricone zenéje, a Volt egyszer egy vadnyugat. Mint Beethoven, Bach és általában véve az opera meg az orgonamuzsika, olyan erős katartikus hatással volt ez Julie-re. Csodálta és tisztelte a mestert, aki egyetlen dallamívvel mindent, ami fontos, el tudott mondani az emberről, s a világról. - Jó! És most szedjem össze magam! Süt a nap, tavasz van, Párizsban vagyok! Ne a múltban éljek! - utasította határozottan a belső énjét.

Juliette még mindig haragudott magára, amiért a vámvizsgálatkor engedte, hogy a torkát sírás fojtogassa. - Hát miért olyan nehéz tárgyilagosan, érzelmek nélkül kimondanom azt, hogy senkim sincsen? - korholta magát.

A taxi dugóba keveredett a Saint-Michel bulváron, percek óta csak araszolt. Julie fizetett és kiszállt a kocsiból. Szüksége volt pár percre elvonulni a világtól, hogy rendezze sorait, rendezze zaklatott lelkét. Ezért egy gyors döntéssel egy közeli mosdóba menekült. Hirtelen... valami dacféle ébredt benne. Elhatározta: csak azért sem engedi, hogy bárki, bármi elrontsa az ő ünnepét.

Hosszan nézett farkasszemet önmagával a hatalmas tükörben. Úgy tett, mintha a sminkjét igazítaná, holott a belső világa szorult erre. Mintha felülne egy hőlégballonra és felemelkedve ötszáz méterről nézne le önmagára, oly tárgyilagosan, már-már kívülállóként kezdte szemlélni saját magát. Komótosan vette szemügyre egész lényét tetőtől talpig.

Mi tagadás, jól mutatott rajta a legszebb ruhája. A legeslegszebbik, még a régi időkből. - Micsoda szerencse, hogy épp most újból divatos! - villant át az agyán. - És milyen jó, hogy visszanyeresztettem a hajamat! - gondolta, miközben kritikus tekintetet vetett csaknem derékig érő göndör-dús barna hajára, melyet hátul összefogott egy aranyszínű szalaggal és a balján lazán előre engedett.

Szóval, a frizura is, a kalap is meg a smink is rendben! - állapította meg elégedetten. - Jogosan. Karcsú derekával, formás lábaival, kimondottan szép arcával, amelyen csodával határos módon alig fogott az idő meg a sok fájdalom, talán, ha negyvennek látszott. Pedig elmúlt már ötven. Legalábbis papíron... Érthető, nagyon is érthető, hogy megakadt rajta nem is egy francia férfi szeme. Ha feltette a napszemüvegét, a nála jóval fiatalabb monsieur-k is megbámulták. Julie nem törődött velük, de megtépzott önbizalmának mégis jót tettek az elismerő pimasz-fürkész tekintetek.

A százhatvanöt centi magas törékeny barna nő, génjeiben angol, olasz és magyar ősökkel, elégedetten indult tovább, hogy újból taxit keressen. Ismét ura volt a helyzetnek, ura volt önmagának. Nem telt bele pár perc és már sugárzott is a boldogságtól. - Merci bien! Nagyon köszönöm... Isten, sors, gondviselő, köszönöm, hogy itt lehetek! - suttogta magában. S talán a távolságot, a megtett utat is csak most kezdte igazán érzékelni. Most, amikor az órájára pillantva rájött: a másik életében, abban a másik világban, ahonnan iderepült, ilyenkor szokott indulni a buszhoz, hogy bevásároljon.

A vágyott új világ, s a rövid időre hátrahagyott régi, gyökeres ellentéte volt egymásnak. - Lám, lám... Még csak alig öt órája van távol, s a fogadkozása ellenére máris visszakalandoztak a gondolatai. Oda, ahonnan hosszú éveken át vágyott iderepülni. Ahová őt visszavárják. A kutyái... De ők legalább... nagyon...

II. fejezet

FÉNYEK ÉS ÁRNYAK

Julie az idő szorításának ellenére is tele volt tervekkel. Utazásának minden pillanatát beosztotta. Listája volt. Kettő is! Egy papíron, egy pedig fejben. Látni akarta életének minden fontos állomását, mely a fények, s a szerelmesek városához kötötte őt.

Legelőször kezdő énekesnőként magánúton, egyszerű utasként találkozott Párizssal. A turista-csoport tagjaként az Opera épületét csak kívülről, vágyakozva mustrálgatta. Bemenni nem lehetett, csupán a jegypénztár volt nyitva. Az Aida volt épp műsoron, és neki persze dehogyis volt annyi pénze, hogy bejuthasson az előadásra!

Emlékezetes maradt számára ez a kudarc, mert a fényűzően gazdag városban a messziről jött ember szegénységét itt tapasztalta meg először. Otthon megvolt mindene, jól élt. Ám itt választania kellett: a félpanziós ellátás mellett vagy jóllakik mindennap, és akkor apró ajándékokat sem vihet haza, ami számára elképzelhetetlen volt, vagy le kell mondania sok mindenről.

Juliette végül beletörődött abba, hogy ezúttal csak oda jut el, ahová őt a csoporttal viszik. Szocialista országból érkezett, szigorú útlevel- és vámvizsgálaton esett át. A szabályt, hogy legfeljebb ötven USD valutát vihet magával, nem szeghette meg. De legalább ezen az útján Párizs határain túlra is elbarangolhatott. Láthatta Versailles-t, melynek kincseiről köteteket írtak, s amelyhez - három nemzetiségű ősök leszármazottjaként - őt különös történelmi érzetek kötötték. Felemás érzések, amelyek elől szeretett volna elmenekülni, - hadd bámulja inkább kívülállóként a francia királyok barokk kastélyát a híres tükörteremmel, s a pompás parkot a szökőkutakkal, mitológiai szobrokkal, meg a márványlépcsős narancsterasszal. De a hely és a történelmi tanulmányai szerint hozzáfűződő emlékek ezt neki nem engedték meg.

1920. június 4-e. Ezt a dátumot jól megjegyezte, tisztelegve magyar ősei előtt, akik hazájuk ezeréves területének több, mint a kétharmadát veszítették el ekkor, a világháborút lezáró Párizs környéki békék részeként. Juliette alaposan megnézte magának a trianoni kastélyt, ahol Apponyi Albert gróf vezetésével a magyar delegáció a békediktátumot aláírni kényszerült. Homályosan derengett neki a tudástárából valami olyasmi is, hogy épp a franciák bántak legkegyetlenebbül a vesztes magyarokkal. A konferencián nem lehettek jelen, meg sem hallgatták őket. Az amerikai meg az angol segítség pedig elmaradt...

Szomorúságát a Loire-menti kastélyok fény-árnyjátékainak pazar látványa enyhítette. Villandry-tól Angers-ig járta be ekkor - busszal, a csoporttársaival együtt - a Loire völgyét. Ócska panziókban lakott, olykor korgó gyomorral és szomjasan csodálta az idegenforgalmi látványosságokat, de életre szóló élményeket gyűjtött és még előtte volt az egész élet. Határozottan boldognak érezte magát...

Évekkel később, a második francia útján már ünnepelt énekesnőként is szembesült az arcpirító szegénység tüneteivel. Az otthoni jólétből és viszonylagos gazdagságból Párizsba érkezve naponta kellett döntenie arról, hogy parányi szocialista napidíját étkezésre, azaz szerény ebédre, vacsorára fordítsa, avagy a nevezetességek megtekintéséhez szükséges metró- és belépőjegyekre. A jobb éttermekre csak kívülről vethetett pillantást. Bántotta őt, hogy az ország gasztronómiai különlegességeiből egyet sem sikerült megismernie. Még a franciák nemzeti hús-eledele, a bifteck is elérhetetlen vágyalom maradt számára. Pedig szerette volna megkóstolni, nagyon is, hogy milyen náluk a sült marhaszelet. Persze nem véresen, hanem alaposan átsütve. - Bien cuit - rendelte volna a pincértől... De erre neki most sem futotta.

Vágyakozva olvasta: pot au feu. Vagyis húsleves marhahússal, gazdagon. Hallotta, hogy ezt itt karalábé nélkül készítik. Soupé à l'oignon: hagymaleves! - Vajon milyen lehet? S látta a

rengeteg előételt, salátát, a halakat, a pástétomokat. Volt ott minden, mi szemnek, szájnak ingere. De... nem neki.

A közeli asztalhoz nizzai salátát hozott a pincér. Hal, olajbogyó, főtt krumpoli, paradicsom és salátalevelek olajjal dúsan leöntve. Otthon talán pfujogott volna a sok olaj miatt. De itt... itt boldogan ette volna.

Fruits de mer - olvasta a bejárattól balra eső gusztusos kínálóról a feliratot, mely a tengeri előételek gyűjtőneve volt. - Ó, jaj, crevettes! Egészen lázba jött, amint megpillantotta az apró tengeri rákokat, melyeknek a rózsaszín húsát csak a konzervekből ismerte. Addig-addig téblábolt, nézelődött, míg ott nem termett előtte egy pincér. A szmokingos, csokornyakkendős francia garcon szabad asztalt mutatott és határozottan betessékelte. Ő megköszönte, majd sarkon fordult és csalódottan odébbállt.

A Louvre belépőjét például szó szerint meg kellett koplalnia. S amikor a déli órákban a többi látogatóval együtt kitessekelte őt ebédszünetre, olyan volt, mint a szárnyaszegett madár. - Ebédelni? Miből? Kizárt. Helyette legfeljebb egy parányi, kör alakú, átlátszó műanyag dobozkat vett. Víz volt benne. Mert legalább innia muszáj volt. Ám a víz a borokkal azonos árban volt, olykor még felül is múlta azokat. Akkor még sehogyan sem fért a fejébe: miért tartják ilyen nagy becsben a vizet a franciák? Ahonnan ő jött, ott ez elképzelhetetlen lett volna. Ott egy pohár vízért sohasem kellett fizetni.

Így aztán Juliette a nagy barna őzike szemeit lesütve sóváran bámulta azokat, akik a déli kényszerpihenő órájában legalább széket tudtak bérelni maguknak, hogy a fáradt lábaikat megpihentessék. Úgy állt ott, mint egy féllábú gólya, mint a Rhone deltájában költő, tapodtat sem mozduló elszánt flamingó. Szégyenkezve, megalázva, koldusszegényen várta, hogy végre kinyisson a múzeum. Olykor már-már megfordult a fejében az eretnek gondolat, hogy leüljön a földre. Nem a fűre, hanem egy kőre. Hátha nem szólnak rá... De ő ennél sokkal büszkébb volt. Legyőzte magában a kísértést. Talán erőt adott neki az érzés: sebj, néhány óra múlva beesteledik és eljön az ő ideje! Ő lesz a leggazdagabb szegény itt Párizsban, hiszen fellépni, elénekelni, eljátszani Lady Macbeth-et, vagyis a címszerepet, hát... azért ez már mégiscsak valami! A sors pár óra múlva mindenért kárpótolja majd.

A fellépése sikerét azonban nem merte kockáztatni. Délután négy óra tájban, amikor már erősen kóválygott az éhségtől, s a lábai sem bírták tovább, belátta: előadás előtt ennie és pihennie is kell. Legalább egy keveset...

Amikor a város legolcsóbbnak tűnő éttermében kifizette a sajtos spagetti meg a víz árát, mindig ugyanazt, mert az étlap szerint ez került legkevesebbe, őt, aki oly nagyvonalú volt, olyan érzés kerítette hatalmába, mintha meglopták, kifosztották volna. Szorongva vezette fejben a kiadások növekvő listáját, s ha álmából ébresztették volna, akkor is hajszálpontosan tudta volna: hány frank maradt még a tárcájában. A kapitalista világ rendesen megtanította a pénzzel bánni. De azt tárgyilagosan mindig elismerte, hogy nem az otthoniak hibáztak. A napidíj, ha szerényen is, de fedezné az étkezések, a szálloda és az Opera közötti közlekedés díját. Csak éppen semmi másra nem futja belőle, miközben az ötven dolláros devizakorlátozás még mindig érvényben volt, s az esti előadás kezdetéig - az első napok délelőtti próbáit kivéve - ő szabad volt. Nem várhatta vigyázz-állásban négy fal között az estét! Mindent látni akart, amit csak lehetett. A pénzügyi akadályok azonban erősen frusztrálták. De a nélkülözésekért soha, egyetlen pillanatra sem okolta a magyarokat. Végtelenül hálás volt azért, hogy „ezzel a származással” őt érvényesülni engedték, befogadták, szerették és elismerték.

Mióta az esztét tudta, sohasem vette félvállról az életet. Született szépségével nem akart visszaélni. Talán még élni sem. Keményen, kitartóan megküzdött mindenért. Nem volt stréber, csak kitűnő tanuló, osztály-, majd évfolyamelső. Az énekversenyt szinte gyerekfejjel,

könnyedén megnyerte, hogy azután a következő sikerét már az egyetemen arathassa, ahol kitüntetéssel diplomázott.

Nagyrészt ősei jóvoltából tizennégy éves korában már folyékonyan beszélt négy idegen nyelvet, tizennyolc évesen pedig hatot. Akadtak is irigyei bőven, szó se róla! Ám ő nem törődött velük. - Inkább száz irigy, mint egy sajnálkozó! A kutya ugat, a karaván halad! - idézte a kedvenc közmondásait, ha gonoszkodtak vele, és valóban ezekhez is tartotta magát. Egész egyszerűen nem reagált. Kisiklott előlük, mint az angolna.

Se bosszúálló, se hirtelen haragú, se öntelt, se önző nem volt, és véletlenül sem mondott valótlanságokat. Úgy tartotta: önmagát alázza meg az, aki hazudik. - Mintha egy másik bolygóról pottyant volna ide, annyira melegszívű ragaszkodó, naivan őszinte! - Ezt mondták róla a barátai, és alighanem volt is ebben sok igazság.

Isten, sors, gondviselő. Így hívta a „nagy hármast”, a mindennek felett állókat, az egek urait, akiknek kezében a döntés - rólunk. Hogy vallásos volt-e? Ó, igen, de még mennyire! Mélyen vallásos, csak azt ne kérdezze senki: melyik vallás szerint? Mert vette a fáradságot és áttanulmányozta a nagy világvallásokat, hogy azután mindegyikből kiemelve a legjobb, számára legszimpatikusabb elemeket, megalkossa a maga külön hitrendszerét. Emiatt olykor megmosolyogták, némelyek pedig gyengének képelték, holott nem volt az.

A kedvesen naiv, kislányos szokásaihoz Julie makacsul ragaszkodott. Például elképzelhetetlen volt számára az, hogy ő szuvenír nélkül menjen haza Franciaországból. És persze, a külföldi útjaival folyamatosan gyarapodó tányergyűjteményéből Párizs semmilyen körülmények között nem hiányozhatott! Ha néger gyerekek potyognak az égből, akkor sem!

Az utolsó előtti napon vett is valami gyönyörűt. Aranyozott a szegélye, közepén az Eiffel-torony, körülötte pedig a fellépésének a helyszíne: az Opera, valamint a Notre-Dame, a Diadalív és a Sacré-Coeur látható. Sőt, végül az arasznyi Napóleon-szobrocskát meg a parányi márvány talapzaton nyugvó Eiffel-tornyot is meg tudta vásárolni a „Párizs” című, francia nyelvű idegenforgalmi kiadvány és a Louvre-füzet mellé. De csak azért, mert hozzá szegődött a szerencse.

Mint ahogyan a sakktáblán pillanatok alatt két egymást követő lépéssel, számára is úgy érkezett a megoldás.

Az utolsó előtti napon az étterem tulajdonosa váratlanul odalépett hozzá, amikor fizetni készült. Azt kérdezte: honnan olyan ismerős neki?

Julie azonnal sejtette a választ. Arca városszerte ott virított az óriásplakátokon, no meg több újság készített vele interjúkat, közölt fotókat is róla. - De micsoda szégyen lett volna ezt bevallani! A híres énekesnő, aki itt minden áldott nap sajtos spagettit evett, vizet ivott... Ennyire szegény! Miközben meg kell hagyni, szépen bánt vele a francia sajtó. Nem várt szavakkal dicsérte, komoly elismeréssel méltatta a teljesítményét, született adottságait, technikai tudását, külsejét, báját, természetességét, mindent, ami ő volt.

„Gazdag mezzoszoprán hangja kivételesen erőteljes, a magasabb regiszterekben különösen nagy terjedelmű. Hajlékony, élénk énektechnika párosul hibátlan szövegmondással. Sugárzó szépségű hang, mely méltó a nemzetközi énekverseny első helyezettjéhez. Nem vitás, ő az új csillag az opera egén!” - írták róla, s mellé több lap is részletesen közölte az életútját, méltatta frissen megjelent lemezét, amelyen a Pillangó kisasszony Cso-cso-szánját állítólag úgy énekelte, ahogyan azt még senki. Vagyis, azonnal a világ élvonalába emelték őt.

- Megvan! Rájöttem, én ostoba! Micsoda egy faragatlan fajankó vagyok én! Mademoiselle, megtiszteltetés számomra a látogatása! Természetesen ön az én vendégem volt ma, és szívből remélem, hogy eljön holnap is! Valami igazán ínycsiklós különlegességet fogunk önnek készí-

teni, ha elfogadja a meghívást! - hadarta zavartan az őszülő, szőke, kék szemű, testes tulajdonos túlradó udvariassággal, s már hozta is a vendégkönyvét, hogy Julie valami szépet írjon neki az autogram mellé.

Hát így történt, hogy sikerült megtakarítania húsz frankot, ami aztán a Montmartre-on, ahová elrohant festményt venni, azonnal fialni is kezdett.

Alig tett pár lépést a művészek, festőállványok, székeken csücsülő alkalmi modellek, kész és készülő művek dzsungelében, máris felismerte őt egy szakállas, fehér kalapos, napszemüveges, kissé hajlott hátú, rendkívül sovány testalkatú, zöldmellényes festő, aki a profilját vágyott megrajzolni. Pénzt természetesen nem mert felajánlani a nagyhírű művésznőnek azért, ha a vázlat elkészítéséig modellt áll, vagyis inkább ül a kényelmes fotelben. De azt igen, hogy cserébe a munkáiból szabadon választhat. Akár több darabot is. - Csodálatos! Ez nagyszerű! - lelkendezett Juliette, regesve a boldogságtól.

Miután a mester gyors, gyakorlott vonásokkal megörökítette a profilját, sietve választott magának két remek képet: Párizs hídjait meg egy impresszionisztikus erdei tájfestményt. A harmadikat, amely a Notre-Dame-ot ábrázolta délutáni fényekben, Antoine, a hatvan körüli östehetség nyomta a kezébe.

Más az ötös lottó telitalálatos szelvényét őrzi, szorongatja oly féltett kincsként, ahogyan Julie a három festményt ölelte magához. Madarat lehetett volna fogatni vele! Ő, aki éhezett, szomjazott, sóváran nézte a kirakatokat, s akinek még egy képeslap küldését is meg kellett gondolnia, a hazatelefonálásról nem is szólva, ő most nyert! Hatalmas összeget! Vagy száz, száz tíz franknyi pénzt! - Igaz sem lehet!

A tinédzserek bolondos hebehurgyaságával rohant ugrándozva a lépcsőkön, - de nem, még nem a szállodába, hanem egyenesen a Diadalívhez. Tett egy kört, ám ahhoz, amire most készült, még ennél is megfelelőbb helyszínt keresett. - Fel az Eiffel-torony tetejére! Gyorsan! - adta ki magának a parancsot, s már futott is tovább, fáradhatatlanul.

Mintha az őrangyalai fognák a kezét, vagy egy tündérmese főszereplőjévé vált volna hirtelen, úgy érezte magát. Nem, ezúttal nem kellett órákon át sorban állnia a belépőjegyért. A lehető legjobbkor érkezett.

Hosszan, nagyon hosszan nézte az Eiffel-torony tetejéről a várost. Megvárta, hogy a német meg az amerikai turisták hangoskodása csillapodjon, s a japánok fotózkodása is befejeződjön. Ekkor az egyik óriás távcső szomszédságában keresett magának egy csendes kis zugot, s ott elmormolt egy imát. Istenhez szólt, neki mondott köszönetet. A tomboló kora nyárban, s az erős szélben ott, a torony tetején úgy érezhette: Párizs a lábai előtt hever. Így hát, szúrósan elszánt tekintettel és erős hittel megszólította a várost.

- Vissza fogok jönni! Esküszöm! Meglátod, Párizs, visszajövök! Még hallani fogsz rólam... Jól figyelj! Adieu! - suttogta. Stílusosan nem is magyarul, hanem franciául. S hogy nyomatékot adjon a fogadalmának, a szélrózsa minden irányában „leszólt” a magasból a nagy, a hatalmas városnak, amely emlékezetes leckéket adott immár másodszor is neki.

Arra, hogy épp a ma reggel megjelent kritikák nyitották meg előtte a New York-i Metropolitan kapuit, s hogy odahaza némely pályatársnői képzeletben már kivégezték, megfojtották, lefejezték, lelőtték őt, hiszen a hír gyorsan száll, és ekkora sikert elviselniük nem lehet, - Julie végképp nem gondolt. Talán még fel sem fogta azt, ami történt vele. Teste-lelke minden szabad vegyértékét egyetlen dolog kötötte le: a megaláztatás, hogy ő még széket sem tudott bérelni, kimerülten, korgó gyomorral sem volt hová leülnie. Pedig... ahogyan az éhes oroszlán a gazellát, oly tökélyre vitt spórolás mellett cserkészte be Párist, az ő álmvárosát.

A taxi hirtelen fékezett. De akkorát, hogy Julie valósággal nyekkent. Egy ezüstmetál új Alfa Romeo 159-es vágott szabálytalanul eléjük. Így legalább Julie visszazökkent a múltból a régóta vágyott párizsi jelenbe.

- Meg szabad kérdeznem, hogy járt-e már itt? - szólította meg tapintatosan a fehér BMW volánját fél kézzel egy pillanatra elengedve, majd hátra tekintve a jól öltözött ifjú sofőr.

- Igen, többször is! - mosolyodott el Julie, miközben az agya folyamatosan és hibátlanul működött két különböző síkon. Egyfelől a várost nézte a taxiból. Szemével mohón itta be Párizs minden utcáját, épületét, fáját, járókelőjét, a fények és árnyak birodalmának összes látható és láthatatlan rezdülését. Másrészt... folyamatosan emlékezett.

Pár perc múlva, útban az Eiffel-toronyhoz - már a Champs-Élysées-en - állt a forgalom. Az előttük lévő autóból egy kócos fiatalember dühösen ki is szállt és idegesen kopogott a kocsija tetején.

- Az elnöki konvojra várunk, madame! Elnézést, most egy ideig itt fogunk dekkolni! - magyarázta jobb karjával hevesen gesztikulálva a fiatalember.

Julie nézte a suhanó fekete autókat, a kéken villogó lámpákat. Nem dühöngött, nem számolta a percek, nem bámulta az óráját. Derűvel szemlélte a helyzetet. Szívét jóleső melegséggel töltötte el a tudat, hogy nemzetiségüket tekintve a francia president, s az ő ősei között némi azonosság akad, így félig-meddig honfitársak. Nem lepte meg, hogy az elnök úr közismerten imádja a zenét, az olaszokat, meg az angolokat is. Nemrég olvasott arról is, hogy a bulvár-lapok szerint épp válik, vagy arra készül. S hogy e pillanatban életükben először mentek el egymás mellett - épp ellentétes irányokban, de a francia államfő a kocsijából oldalra nézve így is felismerte őt, - azt ekkor még nem tudta.

Julie izgatottan, szinte szorongva várta az ünnepélyes pillanatot, amikor tíz év múltán ismét az Eiffel-torony tetején áll majd a „törzshelyén”. Mert megfogadta: ha a tragédia után valaha is megtörténne az a valószínűtlennek tűnő csoda, hogy még egyszer eljut Párizsba, akkor az első útja csakis ide vezethet. Akkor is, ha most nagy magasságból a pokoli mélységbe zuhanva nem mondhatja majd az előtte elterülő városnak, hogy: „győztem”. De mégis emelt fővel állhat majd Párizs felett, mert tiszta eszközökkel, a szeretet erejével mindvégig nemesen küzdött az embertelen csatákban, amelyekben életre-halálra folyt a küzdelem. Legalábbis az ő részéről, mert ő volt a célpont, akit gonosz, gátlástalan eszközökkel, kegyetlen kitartással, szívósan akartak minden áron megtörni és elpusztítani.

Tolsztoj szavai jutottak eszébe, hogy vigasztalni próbálja magát: „Harc, ez az élet maga, harc csak ez az élet. Nyugalom-nincs.” És biztatta magát Shakespeare gondolatával is: „Önmagát kétszer rabolja meg, ki vesztésén mód nélkül kesereg”.

Aztán a tavaszi napsütésben, alig pár méterre Gustave Eiffel ország-szimbólummá nőtt remekművétől, mely a fenséges szökőkútjaival oly kedves menedéke az ő szívének is, újból hinni próbált egy újabb csodában. Hiszen csodával határos, hogy ő még él! Csoda, hogy most itt van. Hát, miért is ne történhetne vele ismét egy csoda?

Az élet meglepetések sorozata, és nem volna érdemes élni, ha nem az volna. Rémllett neki, hogy Emerson valahogy így fogalmazott. És mennyire igaza volt! Ahogyan Jean Paulnak is, amikor azt mondta: emlékeink az egyetlen paradicsom, amelyből nem űzhetnek ki bennünket.

A pár idézet, ami hirtelen eszébe jutott, megnyugtatta őt. - Igen, biztosan van remény! Mindenre van megoldás. Valahol... valaki talán már készül segítő kezet nyújtani neki. Talán történik majd valami. Egy váratlan, gyökeres fordulat, amelytől jóra fordul a sorsa, meg-

oldódik az élete. És egyszer... tán még megtörténhet az is, hogy itt, ezen a helyen már nem azt mondja: „kérlek, Párizs, tégy csodát!”, hanem azt: „köszönöm, hogy a messzi távolból segítettél nekem! Látod, eljöttem, hogy megköszönjem neked!”

Volt abban valami határozottan felemelő és tiszteletre méltó, ahogyan a termetre kicsi, barna, filigrán nő, cipelve ötvenhárom évének összes fájdalmát és titkát, dacolva porral, széllal, emberrel, sorssal, ott állt a torony legfelső emeletén. Agyonsebzetten, meggyötörten, de tiszta szívvel, töretlen hittel. Mintha földöntúli erő sugározna belőle, úgy röppentek szét most mellőle a hangosan bámészkodó turisták. Ezúttal nem lökdösték, nem gyalogoltak bele a gyomrába. Még csak a lábára sem léptek. Alighanem megéreztek valamit a különleges pillanathat súlyából.

Juliette otthonától több mint ezer kilométerre, Párizs fölé hajolva köszönte meg Istennek azt, amije még maradt, és életében először imába foglalta azon ismeretlen jötevőit is, akik internetes kvízzjátékot szerveztek, hogy annak győzteseit Párizsba szóló retúr repülőjeggyel, valamint a városnéző kirándulásokhoz szükséges száz euróval jutalmazták meg. Csakis így juthatott ő el ide. Életében utoljára. - Hacsak... valami csoda nem történik vele.

Parányi retiküljéből, az igazolványa mellől előhúzza a fotót, amelyen ő örökítette meg legnagyobb kincsét, élete értelmét: a fiát. Kék pulóverben, huncutkás mosollyal, tágra nyílt, csillogó szemekkel állt az Eiffel-torony tövében az akkor kilenc és fél éves Peti. A képen tisztán olvasható az ezredfordulós évszám: 2000.

Mikor utoljára láttam Párizst, akkor... volt még fiam, volt még családom. Amikor még nem sejtettem, amikor még boldog voltam... - Küzdött, erősen harcolt önmagával, nehogy feltörjön belőle a zokogás. Mikor utoljára itt álltam... - ismételte magában újra meg újra, de a gondolatot továbbvinni sehogyan sem bírta.

Mint ahogyan a hirtelen jött hollófekete fellegek beborították az addig vakítóan kéklő, itt-ott báránnyelű tiszta égboltot, az ő szívét is úgy árasztották el a fájdalmas-gyönyörű emlékek...

III. fejezet

A MÚLT FOGSÁGÁBAN

Hármasban, Párizsban... Az utolsó közös nyaralás... Az arcokon még mosoly, a szemek sarkában derű. A külső szemlélő felhőtlenül boldog családnak hihette őket, - ahogyan Julie is, magukat. Pedig a vihar előtti füledt csendben már körvonalazódtak az első figyelmeztető jelek. De ő nem vette észre. - Vagy csak nem akarta meglátni? Ki tudja már...

Két hét Párizsban - a tengerpart helyett. Peti kérte, hogy láthassa végre „anya városát”. A gyerek imádta Julie-t, és várta, hogy megnézhesse az Operát, ahol esténként kétezerszázötven néző előtt lépett fel a mamája a világ egyik legnagyobb opera-épületében, melynek színpada is rekord méretű. Egyszerre négyszázötven szereplő fér el rajta, vagyis rengeteg statisztá felvonultatására képes.

A kicsi nagyon büszke volt az anyjára. Az előadásokon készült fotókból és az újságcikkekből is elkért néhányat, hogy eltehesse magának emléke. Így aztán most szíven ütötte őt, amikor az apja azt mondta: Nem veszünk jegyet! Mi a nyavalyának? Anyád úgysem énekel már, semmi dolgunk odabent! Nem baj, ha csak kívülről látjuk az épületet.

- De annyira szép a Garnier-palota belülről! Ezt látnotok kell! Meg a Chagall-freskót is a nézőtér feletti kupolán! Vegyünk három jegyet az esti előadásra, és úgy már bemehetünk! - gyözködte Julie a férjét, eredménytelenül. Miklós megmakacsolta magát és nem törődött se a fia kérésével, se a felesége emlékeivel.

- Nem megyünk! Így döntöttem, és kész! - zárta le határozottan s kurtán a vitát.

A gyerek elpityeredett, Julie is elszomorodott, de nem akarta kiélezni a helyzetet. Úgy hitte: csak rossz napja van a miniszter úrnak, vagy talán megülte a gyomrát valamelyik francia fogás.

Látnivaló így is akadt bőven, Peti idővel megvigasztalódott. Mennyire elcsodálkozott, amikor megtudta, hogy 1889-ben az akkori világ legmagasabb építménye volt az Eiffel-torony! Verlaine nevét, egy-két versét ismerte már. De azt, hogy ő például annyira gyűlölte a vöröses barna fém monstrumot, hogy egész életében kerülte, most hallotta először. Azt, hogy a harmadik emeleten „mindössze” kétszázhetvennégy méter magasságban áll, nem is akarta elhinni. Valamiért sokkal többnek tűnt neki. A Notre-Dame viszont kisebbnek, mint ahogyan azt a fotók meg a francia filmek alapján gondolta. És meg akarta számolni a huszonkilenc oldal-kápolnáját! S alig várta, hogy hallhassa a tizenhárom tonna súlyú harangjának a hangját. Fáradhatatlanul gyalogolta végig a háromszáznyolcvanhét lépcsőt a katedrális északi tornyába. Cseppet sem törődött azzal, hogy emiatt dührohamot kapott az apja.

A III. Sándor hidat talált az összes közül a legszebbnek, s nagyot nevetett, amikor kiderült, hogy a Pont-Neuf, az „Új híd” éppenséggel Párizs legrégebbi felüljárója. Imádta a Trocadérót a Tengerészeti Múzeummal, az Etoile teret a csillag-alakzatával, a Diadalívet a panorámájával, meg a Champs-Élysées-t az ultramodern autószalonokkal, bankokkal, elegáns éttermekkel, kávézókkal. Lenyűgözte őt a kávézó, ahol máig őrzik az asztalt, amelyen Bonaparte Napóleon egykor sakkozott. A korzikai születésű hadvezér személye és a karéliei vörös gránittalapzaton nyugvó kőkoporsója, nem különben az austerlitzi csatában használt kardja a gyerek egyik meghatározó úti élménye lett. Fontainebleau-ba a család már csak az ő kedvéért ment, mert kíváncsi volt Napóleon hálószobájára is.

Élvezettel sétált a Nagybúlváron, fényképet kért a Concorde tér luxori obeliszkjéről, apától pedig pénzt, hogy a virágpiacon választhasson valami szépet a mamának. Aztán dupla adag fagyaltot rendelt magának angolul a Szent Lajos-szigeten, és lélegzet-visszafojtva adta át magát a Louvre gyönyörűségeinek.

- Nézzük meg a milói Vénuszt meg a Mona Lisát, aztán menjünk ebédelni! - Miklós így indult a Louvre-nak.

- Dehogya! Azt nem lehet! Először megnézzük a régi Louvre-ot, utána az újat! A mami azt mondta, hogy itt lehetünk egész nap! Apa! Hát nem ezért jöttünk Párizsba? - fakadt ki a gyerek, akit talán Julie-nél is jobban meglepett, hogy ezek után Miklós se szó, se beszéd, intett egy taxinak, beült és faképnél hagyta őket. Este a vacsoránál találkoztak csak.

- Jobb is, hogy nem jöttél velünk! Te utálsz sétálni, utálod a múzeumokat, utálod a zenét, utálsz várost nézni, mi pedig nagyon jól megvoltunk a mamával! - Peti így összegezte ezt a napját, és végtelenül elégedett volt amiatt, hogy most aztán rendesen beolvasott az apjának. Talán észre sem vette, hogy Miklós megint részeg. Nyelve alig forog, járása bizonytalan, imbolygós, tekintete zavaros. Julie azonnal kitalálta, hogyan is tölthette a férje ezt a délutánt, nélkülik.

Nem esett jól neki, ahogyan a férfi sok más durvasága, érzéketlensége, figyelmetlensége sem. De nem szólt egyetlen szót sem. Ki- és betöltötte az életét a fia.

Az utolsó napokra Miklós végül megemberelte magát. Disneyland-ben ismét együtt volt a család és olyanok voltak, mint három csintalan gyerek. Kipróbáltak mindent, amit csak lehetett. Oly gyönyörű volt ez a nap, hogy feledtette mindazt, ami előtte nem úgy történt, ahogyan kellett volna. Julie ugyan csaknem frászt kapott, amikor úrutazást szimulálva nagy sebességgel kilőtték őket a vaksötétbe, ahol csupán a „csillagok” fénye pislákol, aztán leszíjazva fejük tetejére fordították őket, és így robogott velük hosszan, borzasztó gyorsan körbe-körbe az „űrhajó”. Petit féltette. Még fejjel lefelé lógatva, denevér pózban is az egyik kezével a mellette ülő gyereket fogta, nehogy baleset történhessen.

Amikor ezt a kalandot ép bőrrel megúszva kiszálltak, az összetartozás új, láthatatlan szálai szövődtek közöttük. Valami nagy melegség járta át a szívüket. Még Miklósét is.

A hátralévő három napban a családfő mindenhová velük ment. Szeretettel fotózkodott a Sacre-Coeur tövében, a Montmartre-on ő is készíttetett magáról arcképet, de nem rajzot vagy festményt. Profiljaik kontúrait húzták csak meg a művészek, azután fekete papírból ollóval kivágták az arasznyi gyorsportrékat, amelyek fehér alátéttel évek múltán is kedves emlékeivé váltak az ezredfordulás párizsi vakációnak.

Miklós egyszer még bohóckodott is. A „szobor-emberek” közül, akik kenyerüket úgy keresték az utcákon, hogy maszkírozták, kifestették magukat, majd órákon át egy helyben álltak, nem pislogtak, légvételük is láthatatlan volt, - Peti nagy kedvence a „szfinx” lett. Mókás mozdulattal állt a „szobrot” utánózva pózolni a jobbára Miklós, baljára meg a gyerek. Rengeteget nevettek, miközben Julie fényképezte őket.

Az utolsó éjszakán azonban történt valami, de ennek jelentőségét csak jóval később értette meg. Reggel ő ébredt elsőnek. Zuhanyozás után pusztán megszokásból nyitotta ki a váltáskáját, hogy tájékozódjon, mennyi pénz van még nála abból, amit kétfelé osztottak Miklóssal. Egyetértettek abban, hogy így biztonságosabb. Ha ugyanis valamelyikük elveszítené, vagy ellopják tőle, amit őriz, mégsem az egész család pénze tűnik el. Jobb tehát, ha megfelezik.

Julie alig akart hinni a szemének. Se a pénztárcája, se az útlevele, se a repülőjegye, se az otthoni kulcsa nem volt meg... Kétségbeesve matatott a táskában, aztán kiborított belőle mindent, és rázta, rázta, de amit keresett, az így sem került elő.

Azonnal rohant ébresztetni a párját. Miklós azonban oly mélyen aludt, hogy se arcának cirógatására, se kezének finom érintésére nem ébredezett.

Juliette még soha életében nem hagyott el semmit sem. Első párizsi útján a metróban nekifutott ugyan egy néger fiatalember, és tiszta erőből próbálta letépni a válltáskáját, hogy majd lendületből tovább futhasson vele, de ő nem engedte. Összes létező erejével úgy szorította, hogy a támadójának csak a vállszíjat sikerült széttépnie. Minden értéke megmaradt. S ő most is ugyanúgy vigyázott, ahogyan szokott. Biztos volt benne: el nem hagyhatta, ki nem eshetett. Lopási kísérletre, gyanús helyzetre pedig nem emlékezett.

Letaglózva, magába roskadva ült a szállodai szoba szőnyegén, amikor eszébe jutott, hátha meg akarták tréfálni őt! Peti vagy Miklós, esetleg mindketten.

Sietve lépett a férje holmijaihoz, s bár nem szokott ilyesmit tenni, most mégis belenyúlt. - Megvan! Minden itt van! - lélegzett fel. Valósággal kövek hullottak le a szívéről. Micsoda megkönnyebbülés! Julie annyira örült, hogy eszébe sem jutott volna haragudni. Egyszerűen visszavette azt, ami az övé volt. Nem vonta kérdőre Miklóst, hogy mi volt ez, csupán annyit jegyzett meg a reggeli közben, hogy nem volt ez igazán jó tréfa, mert alaposan ráijesztettek.

A párja hirtelen elvörösödött, olyan lett, mint a rák, és ordítva kikelt magából: micsoda dolog az, hogy Julie az ő táskájában kotorászik, turkál?

- És te? Te nem nyúltál bele az enyémbe? - kérdezett vissza kislányosan csengő hangon halkán, szeretettel mosolyogva. Oly szelíd, oly gyengéd volt minden megnyilvánulása, hogy Miklós inkább válasz nélkül hagyta őt. Peti arcán azonban döbbenet ült.

- Megörültél, apa? Hogy tehetél ilyet! - kiabálta haragtól villámokat szóró tekintettel.

Miklós most nem vitatkozott, nem magyarázkodott, inkább játékosan bebokszolt egyet a fiának, s az egészet elintézte annyival: neked itt nem osztottak lapot, kisöcsém! Te csak ne kukorékolj bele a felnőttek dolgába!

Ettől fogva minden úgy ment tovább, mintha semmi sem történt volna. Hat év öt hónap és négy nap múlva Budapesten derült csak fény az igazságra: ez volt Miklós első kísérlete arra, hogy Julie-t kiiktassa a családból. A mindent elsőprő hatalmas szerelem elmúlt. Már nem Julie-re volt szüksége, hanem a vagyonára. Pénzét, útlevét, repülőjegyét és a lakáskulcsait azért vette magához, hogy a felesége ne tudjon egyhamar visszatérni Magyarországra. Nem megtréfálni akarta, hanem - saját bevallása szerint - meg akart szabadulni tőle.

Ez a kapcsolat már a születése pillanatában kudarcra volt ítélve. Miklós tudhatta ezt, ő viszont nem. Mint az autós, aki titkos tengelytöréssel, s hozzá egy jókora defekttel startol, úgy indultak ők is a közös útra.

Juliette a kívülálló tárgyilagosságával nézte Miklóst a maroknyi kis fotón, amelyet egy angol turistalány készített hármójukról ezen a helyen. - Gyűlölnie kellene ezt az embert! Szavakat is nehéz találni arra, mennyit vétett őellene. De... volt idő, amikor igaz szerelemmel szeretett. Ez a racionális alkatú férfi, akiről sokan azt mondták: mintha nem is lenne szíve! Kőből van a lelke, nincsenek érzelmei. - Hát, a kezdet kezdetén mégiscsak voltak...

Miklós közel húsz évnyi házasságból lépett ki. Két tinédzser lányát hagyta magára, túl a negyvenen, amikor úgy érezte: életében most először igazán nagyon szerelmes. A házassága már régóta nem működött, mindenképp válni akart. Tudták ezt a lányai is. Apjuk reggel korán elment, este későn érkezett. A vacsora némán telt, s ha mégis megszólalt valaki, abból már csak veszekedés lett. A végét járta a kiürült kapcsolat, amelyet pusztán a megszokás tartott össze. És mégis, Miklós lányai hevesen, kiengesztelhetetlenül, örökre gyűlölték Julie-t.

Mintha elvette volna tőlük az apjukat, úgy viselkedtek vele. Becsmérlő megjegyzések a háta mögött, pimasz szavak szemtől szembe, otromba bántások levélben... Se őt, se a féltestvérüket nem gyűlölhették volna ennél erősebben.

Kibékíthetetlen ellentét feszült Miklós régi, és új családja között. Ha találkozott a lányaival - azért, ha nem találkoztak, akkor meg attól szenvedett a férje. Egy biztos, alig volt a házasságuknak olyan hete, amelyet valamilyen módon meg ne keserített volna ez a két gyerek. Részükről az ellenségeskedésnek soha nem lett vége.

Minél kegyetlenebbül bántotta a hátra hagyott család Julie-t, annál nagyobb bosszúság volt számukra, hogy ő mosolyogva, türelemmel, sőt szeretettel viselte az atrocitásokat. Ez a tény legfőképpen az ő elődjét irritálta, de nagyon.

El kell ismerni, volt idő, amikor Miklós mindenre képes volt őérte. Szó szerint mindenre... Elhagyta a családját. Elvált. Fájt neki a lányai viselkedése, szégyellte magát miattuk, vigasztalni próbálta Juliet, türelmet kért. Kezdetben működött még az igazságérzete. A gyerekeit hibáztatta a kialakult helyzetért, s a durva otrombaságaikat a maga módján büntette is. Például „elbeszélgetett” a gyűlölettől fröcsögő kisasszonyokkal, akiknek komoly szenvedést okozott már önmagában az is, hogy szerény külsejű, szerény iskolai végzettségű és szerény állást betöltő anyjuk után az apjuk olyan nőt választott, aki mindenben külön, sokkalta több az édesanyjuknál.

A nevelés másik eszköze az volt, hogy a rendkívüli hisztik, kirohanások és pocskondiázások után Miklós hetekig nem találkozott velük. Telefonon sem beszéltek. Látszólag eltűnt az életükből, hátha ettől észhez térnek. De ez utóbbi sohasem következett be. Házasságuk első percétől az utolsóig anyjukkal együtt átkozták Juliette-et, noha tudták: nem ő okozta a családjuk széthullását.

Nehéz volt a kezdés, még nehezebb a folytatás. Miklós két bőrönddel érkezett Julie otthonába, mindenét az előző családjánál hagyta. Főként, mert Julie ezt feltételként szabta neki.

Szerette, nagyon is imádta őt valamikor ez a férfi... Még az állását is kockára tette érte. Nem volt könnyű helyzetben, az igaz. A válási és az újránősülési szándékát egyenesen a miniszterelnökkel kellett megbeszélnie. Hiszen akkoriban más idők jártak, Magyarország a szocializmust építette. Miniszterei, köztük Miklós is, az egyetlen párt szilárd oszlopai voltak, kötötte őket a pártfegyelem. Cifra dolog volt ám, ha a miniszter elvtárs válni akart! De halkan, botrány nélkül ment minden. Viszont sietnie kellett. Egyre többen tudták már, hogy a miniszter úr - nős ember létére, - hetente legkevesebb háromszor randevúzik a híres operaénekesnővel, miközben egyre húzódik a válópere. Bár a sofőrjét ilyenkor elengedte, a szolgálati kocsiját maga vezette, de akkor is...

Aztán már nem bujkáltak, sőt! Vacsorázni a Szófia Étterembe jártak, mert ez a Parlament közelében volt akkor még. A másik törzshelyük a Bon-Bon Presszó volt, ott beszélgettek órákon át összebújva, mert... a miniszter úr tényleg halálosan szerelmes volt. Igen. - De kibe is? Nem, nem Julie-be, hanem a híres, ünnepelt énekesnőbe, aki ott mosolygott az újságok címlapjain, az óriás plakátokon, akiről legendákat lelkendeztek a kritikusok, s akihez - bárhová is próbáltak elrejtőzni, - tódultak a rajongók. Ki autogramot kért, ki fotót, és nem múlt el úgy nap, hogy virághalmok, ajándékok ne érkeztek volna Julie munkahelyére szerte az országból, s persze, a határokon túlról is. Ez bizony mind-mind rettenetesen tetszett a miniszter úrnak. Hízelt a hiúságának, és dagadt a kíváncsiságtól is annyira, hogy amíg Julie beszaladt ide-oda valamit intézni, ő rendszeresen beleolvasott az ünnepelt sztárhoz érkezett levélkötegekbe.

Orvosok, jogászok, pilóták, üzletemberek, művész kollégák, s nem egyszer politikusok, diplomataok ostromolták a nőt, akit ő álmai asszonyaként szeretett. - Hát persze, hogy idővel féltékeny lett! Hamar felmérte, hogy Juliette egyetlen ujjára százan is akadnának, akik mind boldogan lennének az ő helyében.

Akarta, nagyon vágyta, és valóban örülten szerette őt... A szívtelennek hitt közgazdász, túl a negyvenen, életében először imádott egy nőt. A szerelem hatalma eddig sohasem kényserítette őt térdre. De most... Végre megtalálta azt, akire mindig is vágyott. - Baba arcú szabályos szépség! - mondta. - És micsoda lábak! Micsoda formás fenék!

Ladynek szólította, gyakran beszélt hozzá angolul, ám esténként a „buona sera, signorina!” köszönéssel kedveskedett neki. Mert „nem semmi, hogy ő, akinek az apja még lovászfíúként az istállóban aludt, olyan nőt vesz feleségül, aki egyik ágon egy angol lord, és egy híres olasz operaénekesnő leszármazottja!” - A miniszter úrnak nem akadt olyan barátja, akinek még ezzel a titokkal is el ne dicsekedett volna.

Miklós soha életében senkit ennyire nem szeretett. Hát, hogyan is tehetett volna kockára mindent azzal, hogy elmondja az igazságot? Inkább elhallgatta azt, hogy őt már évek óta súlyos alkoholizmussal és depresszióval kezelik. Nyilvánvaló volt: Julie ebből semmit sem vehet észre. Hiszen a titkos randevúkra sofőr nélkül érkezett, az állami autót maga vezette, tehát nem ihatott. Legfeljebb pár kortyot. A depressziót pedig azonnal elfelejtette, amint megpillantotta a nőt, aki kívül-belül olyan volt, sőt annál is több, mint akit ő a legszebb álmaiban önmagának valaha is megálmodott.

- Hol voltál eddig? Hol késtél húsz évet? De... megálmodtalak! - suttogta sűrűn Julie fülébe.

Julie nézte, nézte a férfit, a volt férjét a parányi fotón. - Ha legalább szőke és kék szemű lenne! Akkor... ez nem történhetett volna meg - gondolta. De már késő. Kedves volt, gyengéd, szellemes és fülig szerelmes, - a tökéletesség látszatával. Arra a pár órára, a találkák idejére mindig a jobbik énjét mutatta. Hamis kép volt ez róla, de az esküvőig Miklóst csak az érdekelte: vigyázni kell, nehogy elveszítse ezt a nőt! A többi most nem számít. Majd lesz valahogy!

Amint ő igent mondott, kérője legnagyobb gyönyörűségére, mindketten meg voltak győződve arról, hogy egész életre szól ez a minden nyelven legszebben csengő ígért.

Eszébe jutott az a március tizenötödike... A házasságkötő terem, a szűk családi körben tartott esküvő, melyen Miklós tanúja Magyarország akkori miniszterelnöke volt, Julie-é pedig - a vőlegény külön kérésére - a Londonból frissen érkezett royal rokon, akit az újdonsült férj máris úgy emlegetett: „a te Lordod”.

Ahogy az a nagykönyvben meg van írva, olyan volt Miklós - az első időben. Figyelmes, kedves, szeretetre méltó, igazi társ. - Míg új a szerelem, könnyű addig! Könnyű egy-két órára elbűvölni a másikat. Könnyű kényeztetni a nászúton. Még minden izgalmas, még hajt a kíváncsiság. De mi lesz, ha jönnek a szürke hétköznapiak? - Erre Miklós nem volt felkészülve, ezt a vizsgát elbukta. Házasságból elégtelen jár neki. És emiatt legtöbbet Juliette szenvedett.

Közel húsz év múltán a neves ügyvéd úgy fogalmazott: az élet soha nem tisztán fehér vagy fekete. Ha válásra kerül a sor, az mindig mindkét fél hibájából történik. Legfeljebb az a kérdés, melyikük milyen mértékben okozója a házasság felbomlásának. Az ilyen eset, ahol az asszony a családjára teszi fel az életét, - még a karrierjét is feláldozza, és tökéletesen vétlen, míg a férj komoly hibák egész sorát követi el, sőt, végül már a bűncselekményektől sem riad vissza - ez egészen ritka. Ritka, mint a fehér holló az ilyen feleség.

A „fehér holló” gondolatai a múltból visszakószáltak a jelenbe, és úgy érezte: addig nem szabad tovább mennie, amíg meg nem találja a helyet, ahol tíz évvel korábban a fotó készült. Akkor... még hárman álltak itt. Ő most visszajött. Egyedül... - Milyen különös érzés ez! Mekkora fordult vele azóta a világ!

Az Eiffel-toronytól Juliette már részben gyalog, részben metróval ment tovább. Fogyott, erősen fogyatkozott a pénze, és az este - szerencséire - még messze volt. Rossz érzés volt arra gondolnia, hogy a száz eurós költőpénz-nyereményt nincs miből megtoldania, mert már évek óta oly szegény, mint a templom egere.

Szóval, az Eiffel-torony után a következő programpontja a Diadalív, ahol tíz évvel ezelőtt, az utolsó francia útján, kézen fogva sétált a fiával, ahogyan a Champs-Élysée-én is. Utána a Trocadéro következett a görkorcsolya- és gördeszka bajnokokkal, mutatványosokkal, árusokkal, akikből most sem volt hiány. Csupán az arcok, meg a portékák változtak.

- Itt vettem Petinek a felhúzzható, röptethető galambot! Úgy hívták: Leonardo da Vinci madara. Mennyire szerette a gyerek! - Julie oly pontosan emlékezett mindenre, mintha tegnap történt volna.

Útban az Operaház felé örömmámorban úszó, összebújva bandukoló szerelmespárok mellett vezetett az útja.

- Remélem, nekik sikerülni fog! Nem úgy, mint nekem. - Ez volt az első gondolata. Aztán a lépteit szaporázva csöppet elmerengett azon is, hogy az idő múlása milyen sokat változtatott őrajta. A tragédia után sokáig úgy érezte, hogy már soha többé nem tudna hinni egyetlen férfinak sem. Dehogyan kell neki társ! Még mit nem! Hogy újra becsapja, elárulja, cserbenhagyja őt valaki! Na, nem! Soha többé!

Akkoriban úgy gondolkozott a férfiakra, mint Alain Delon hetven évesen a nőkről. Ő is már csak a kutyáiban tudott megbízni. Tisztán értette a francia sztár szavait: a kutyáimban legalább nem fogok csalódni, ők legalább sohasem hagynak cserben engem! - Igaz, a már régóta Genfben élő Delon arról is beszélt, hogy mennyire vágyik a szeretetre. Arra, hogy találjon valakit, akit szerethet, s aki viszontszereti őt.

Julie sokáig, hosszú évekig nem jutott el idáig. Mint a kutya, akit megkínóztak a komisz kölykök és többé nem felejt, olyan volt ő is. Lesújtóan gondolkozott a házasságról, a férfiakra, a szerelemről, a becsületről, a hűségről, a családról, az összetartozásról, mindenről, amit Miklós megcsúfolt. Vadóc lelkének sebei gyógyíthatatlannak látszottak. Ha akkoriban tűntek fel a szemei előtt ölelkező párok, magában azt gondolta: na, majd rájöttek ti is! Majd megtudjátok, hogy micsoda számárságot csináltok! Ha pedig véletlenül esküvői menetet látott, félhangosan azt dűnnyögte: szegény, szerencsétlen marhák! Rohantok a vesztetekbe azért az egy-két évért vagy hétért.

Aztán telt-múlt az idő, és szépen csendben, önmaga számára is észrevétlenül... valami megváltozott. Az egyik hosszú telet elkergető tavaszi napon váratlanul azon kapta magát, hogy vágyik, oly nagyon vágyakozik egy férfi kezének érintésére, egy ölelésre. Egy kedves szóra. Egy férfi mosolyára. Vágyik valakire, akit őszintén érdekelne: hogy telt a napja, hogy érzi magát, mi bántja, minek örül, mik az ő tervei és álmai. Vágyott volna egy férfi biztonságot nyújtó erős karjaiban gyenge nővé válni, éjjel-nappal a másik kívánságait lesni, keresni, hogy mivel szerezhetne neki örömet. S vágyott a fejét egy férfi vállára hajtani, vele kézen fogva járni, hozzábújni, s a kezét többé el nem engedni. Vágyott, mind erősebben vágyakozott szeretetet adni és kapni. Találni valakit, akire felteheti az életét. Akire felnézhet. Akivel ők ketten már soha többé nem válnak el. Akit ápolhat, ha beteg. Aki mellett örökre kitarthat

jóban-rosszban. Aki kedvesen szól majd hozzá a hűvös téli éjszakákon a kandalló mellől. Aki nem elpusztítani, hanem szeretni akarja őt. Aki nem utálja a művészeteket és nem gyűlöli a kutákat. Aki nem depressziós és nem alkoholist. Aki sohasem ütné őt meg. Részegen sem. Aki önmagáért, s nem a hírnevéért, arisztokrata angol származásáért érdekből szereti őt. Aki nem lopja el tőle az iratait, a kulcsait, a pénzét, aztán a fiát meg a múltját. Aki boldogságot és nem szenvedést hoz a jelenbe, s nem torlaszolja el előle a jövőt. Aki az ő életének az értelme. Akit haza vár, ha távol van, de elkísér Alaszkába is, ha úgy kívánja. Akit dédelget, ha fáradt, nyugtat, ha ideges, és vigasztal, ha bánkodik. Vagyis... érezni vágyta, hogy tartozik valakihez, akit szenvedélyesen imádkozhat tetőtől talpig, élete utolsó pillanatáig, és még azon túl is, örökre...

Amíg az ember csak keresi a párját, de még nem találkozott vele, attól retteg: nehogy valami jelentéktelen apróság eltérítse őt, elvonja a figyelmét. Nehogy elmenjen a nagy Ő mellett. Nehogy elveszítse az igazit. Nehogy elszalassza a sors kínálta értékes lehetőséget, a soha vissza nem térő alkalmat.

Julie a magánéletében soha nem választott. Mindig őt választották. Talán... ezért sétált bele gyanútlanul a huszonkettes, vagyis... Miklós csapdájába. Ha visszapergethetnék az időt! Ha az életünk olyan volna, mint egy kézzel kötött pulóver, amit egyszerűen csak visszabontunk a hibáig, s onnan könnyedén javítunk, újrakezdünk! Ej, de jó is volna! - gondolta a lépteit lassítva. S egyszer csak... nagyot dobbant a szíve, mert megpillantotta az Opera épületét.

A zene, a rivalda az élete volt. És most ott állt az egykori pályafutásának a legnagyobb sikerét szimbolizáló építmény előtt. Karnyújtásnyira, pár méterre a színpadtól, amelynek szoprán királynőjévé kiáltották itt ki, mielőtt a pályája csúcsán a fia kedvéért mindent abbahagyott, eldobott. A hivatását, az állását, a saját önálló egzisztenciáját, a létbiztonságát, a hírnevét, az alkotás örömét, az egész addigi életét. Mert a kicsi gyerek sírva szorította parányi kezével őt, s fuldokolva, könyörögve kérte: Anya, ne menj el! Te legyél velem! Ne idegen!

Az egykor volt pillanat örökre feledhetetlen. Az a kétségbeesett, mélyről felszakadt mondat is, amely akkor eldöntött mindent.

- „Nekem nem kell baby-sitter! Akkor... akkor inkább az élet se kell nekem!”

Csak egy anya értheti és érezheti igazán, hogy mit jelent ez a pár szó egy önzetlen asszonynak, aki harminchárom évesen szülte az első és egyetlen gyermekét. A fiát, aki a mindene.

Ott, ahol ő egykor ünnepelt sztárként lépkedett a fotósok, újságírók, filmesek és kritikusok gyűrűjében, most némán, mindenkitől elfeledve leült egy lépcsőre, és egy parányi origamit húzott elő a retiküljéből. Egy halacska volt. Petitől kapta. Ügyes kis kezecskéivel hajtogatta neki, csakis neki...

Egy pillanatra behunyta a szemét, hogy elképzelje, mit is látna odabent, ha volna pénze belépőre és bemehetne. Majd hirtelen, mint aki a templomban végzett az imájával, a legnagyobb lelki békével felállt, búcsú-pillantást vetett a Garnier-palotára, aztán sarkon fordult, és tovább ment.

Irány a Louvre! Legalább egy villámlátogatás erejéig. Az is több a semminél. S persze meg akarta találni azt a bizonyos helyet, ahol egykor fáradtan álldigált, mert a székbérletre nem futotta. - Keretes szerkezet! Olyan az életem, mint egy szabályos zenemű - töprengett. Szegény voltam itt az első, meg most, az utolsó utamon is. - Utolsó?... Várjunk! Még minden megtörténhet...

Gyors, határozott léptekkel indult tovább. Legkedvesebb magyar költője, a Párizs-imádó óriás jutott eszébe. - Vajon a verscímeivel el tudnám-e mondani azt, ami most a szívemet nyomja? És már kezdte is magában a játékot.

Utolszor még Párizsba. Ember az embertelenségben. Dal a boldogtalanságról. Búcsú Siker asszonytól. Levél a Sorsomhoz. Ismeretlen átok. A könnyek asszonya. A leghasztalanabb áldozat. Álmodom. Utazás a múltban. Hazugság nélkül. Engem félig szerettek. Minden csak volt. Őrizem a szemed. Vajon milyennek láttál? Párizs, az én Bakonyom. A Szajna partján. Párizsban járt az Ősz. Párizs menekül előlem...

Több verscím most nem jutott eszébe. Talán, mert fáradt. Vagy kezd már éhes és szomjas lenni. De azt ennyiből is látta, hogy jó játék ez. Ady szavaival össze tudná foglalni az egész félresiklott életét. Meg tudná adni a helyzetét, csak épp nincsen kinek, meg minek. Ez a legnagyobb baj! Hogy egyedül van. A kedvence ezt úgy fogalmazta: „Szeretném, hogyha szeretnének, s lennék valakié, lennék valakié” - Igen, ez az élet lényege! Most már határozottan így érezte. Pedig korábban elképzelhetetlennek tartotta, hogy a tragédia után ő még egyszer valaha szóba álljon egy férfivel, feladja érte a szabadságát, odaadja neki a szívét, hátha megint összetöri egy hímnemű, akiről utólag ismét kiderül, hogy gengszter... De most már úgy vélte: mit ér a siker, a hírnév, vagy a pénz, ha egyedül vagy? - Semmit sem. A pénzt az becsüli, az tartja sokra, akinek kevés jutott belőle és a hiánya szenvedést okoz. Hírnév? - Szép dolog, de mulandó. A közönség gyorsan felejt és hálátlan. Ha eltűnsz, akkor sem fognak tüntetni érted, ha korábban a kedvencük voltál és ünnepeltek téged. Siker? - De hát mi a siker? Az orvosnak az, ha meggyógyul a betege. A tanárnak az, ha érti is, tudja is a leckét a diák. Az autóversenyzőnek az, ha megnyeri a futamot és a világbajnoki címet. A festőnek az, ha kíváncsiak a kiállítására és jó pénzen kelnek el a művei. A politikusnak az, ha megnyeri a választást. A földművesnek az, ha jó a termés és haszonnal adja tovább. A védőügyvédnek az, ha felmentik a védencét. Szóval... a siker mindenkinek mást jelent. De hajszolása közben az emberek többsége úgy jár, mint a kisgyerek, aki föl-alá rohangál a lepkehálójával, hogy elfogja, majd dobozba zárja az áldozatát. Ám minél inkább hadonászik, űz, hajszol, kerget, annál kevésbé jönnek hozzá a színes pillangók. Igaz ez a boldogságra is. De... tulajdonképpen mi is a boldogság? - Az a tartós, vagy pillanatnyi állapot, amelyre egész életünkben törekszünk. Boldog az, aki elégedett, nem nélkülöz, nem él félelemben, nincs kiszolgáltatott helyzetben, napjait nem teszik tönkre a megoldhatatlannak tűnő gondokon való vívódások. - Vagyis, ha egészséges, sikeres és elégedett vagy, ha van családod, társad és hivatásod, akkor... boldog vagy.

Útközben figyelte az orra előtt elhaladó kocsisort, meg a gyalogosokat. Renault, Mercedes, Chevrolet, Citroen... Nagyrészt párizsi rendszámmal szeretnének behajtani a körforgalomba. Ha megkérdeznék a volánok mögött ülő franciákat, hogy boldogok-e, vajon hányan felelnék azt, hogy igen?

Hol is volt az?... Melyik kaukázusi országban, ahol az ember elcsodálkozik a temetői feliratokon? Azerbajdzsánban? Vagy Örményországban? - „Élt egy percet. Élt öt percet. Élt két percet. Élt nulla percet.” - Ezt olvasta sorra a sírfeliratokon és sehogyan sem értette. Mígnem elmagyarázták a helyi Opera énekesei: ilyenkor azt írják ki, mennyi időn keresztül érezte boldognak magát az, aki ott nyugszik. Arrafelé így szokás. Tehát nem ez volt a tényleges életkoruk.

Juliette beleborzongott a gondolatba: mi lenne, ha neki is meg kellene határoznia, hogy hány percet vagy hány órát, napot, évet élt boldogságban? Nagy hirtelen csak abban volt egészen biztos, hogy a házassága húsz esztendejéből ő csupán az esküvője napján meg a fia születésekor volt maradéktalanul boldog. - Ez bizony kevés. Nagyon kevés...

Nézte a gyalogosokat. Az idős francia nőt, kezében szatyorral meg újsággal. A huszonéves fiút dzsekiben, aki dobozos tejet iszik a zebrán, görkorcsolyával közlekedve. Vajon ők boldogok-e?

Boldog ember az, aki reggel nem ébred egyedül, aki szeretve, szeretetben él, akit haza várnak, ha elmegy otthonról, akit ápolnak, ha beteg, aki gondoskodhat valakiről, aki tartozik valakihez, akiért ébredni, küzdeni és élni érdemes.

Más kérdés, hogy nagyon nem mindegy: ki van melletted? Ha nem tudsz felnézni rá, ha nem vonz, mint ember, s mint férfi, ha nem tudod őt szeretni, társaddá fogadni, vagy ha más szeretsz helyette, akkor hiába minden. Nincs értelme. Ugyanúgy magányos maradsz, mintha egészen egyedül lennél. A jelenség neve: társas magány. Vagyis... a boldogság-egyenletnek számos tényezője van. Igaz, a társ talán a legfontosabb. S a szerelem. Ami talán... egyfajta kémia. Ha nőként találkozol egy férfivel, három dolog történhet veled. Vonz, taszít, vagy semmit sem érzel, mert közömbös. Az utóbbi a leggyakoribb. A munkád során intézed, amit kell, vagy orvoshoz mégy, bevásárolsz, bankban várakozol, moziba, színházba mégy, s a veled szemben, vagy a melletted állóban meg sem látod a férfit. Úgy tekintesz rá, mint egy másik emberre. Mint az orvosodra, a fodrászodra. Aztán előfordul, hogy valakit ellenszenvesnek találsz, noha semmit sem vétett ellened. Ha az egész Föld-bolygón ő lenne az egyetlen hímnemű lény, akkor sem kellene. - Különös... És van persze a harmadik típusú találkozás. A vonzás. Megmagyarázni nem tudod. Lehetetlen. Ám ez a rejtélyes vonzás az alapja mindennek. Enélkül nem tudnál szerelemmel szeretni, csak szerelmet hazudni. Másfelől a vonzást leküzdeni... nem könnyű. S a lényeg az: vajon az érzés kölcsönös-e? Ha az, akkor még mindig számtalan tényező együttállása, azonossága szükséges ahhoz, hogy a két vonzásból ne kettős szenvedés, hanem értelmes közös jövő születhessen. Az ellentétek ideig-óráig vonzzák csak egymást. Kínlódásra van ítélve az a párkapcsolat, amelyikből hiányzik az egyezések sora. Viszont előbb találod meg a tűt a szénakazalban, mint azt, aki valóban illik hozzád, akivel életre szólóan tervezhetsz.

Rossz egyedül... - merengett Juliette. Ha legalább az édesanyja, vagy a fia mellette volna, milyen más lenne a világ! - gondolta. Pedig tudta jól, hogy olyasmire vágyik, ami egészen lehetetlen. Apja halála után a mama visszaköltözött Londonba. Messze van, nagyon messze. Kölcsönösen hívták egymást, de hiába. Mindketten ott akartak élni, ahol az otthonuk van. S az otthont egymástól nagy távolságra jelölte ki számukra a sors. - De legalább van édesanyja! Ha sok száz kilométerre, akkor is! Őérte próbálta elcserélni a párizsi nyeremény-utat londonira. Hiába, mert nem lehetett. Ezért sétál ő most itt, hogy barangolhasson egyet a Louvre-ban, aztán megmássza a Sacré-Coeur lépcsőit, hogy odafent vehessen magának egy rajzot, kisebb festményt, valamit, bármit - emlékül. Akkor is, ha az egykor volt családja tagjai közül senki sincsen már, akivel az örömét vagy az ajándékot megoszthatná...

IV. fejezet

PÁRIZS KÖNNYEI

Megérkezett. Végre ott magasodott előtte a Louvre hatalmas épülettömbje, mely kiterjedésében talán még ma is rekordot dönt Párizsban. Az épületsorra és a főkapu pilléreit díszítő lovas szobrokra most csak alig pár percnyi figyelmet szentelhetett. Sietnie kellett.

Szorongva gondolt arra, hogy a sors alig két órányi időt enged neki oda, ahová egy hét is kevés lenne. Valósággal fájdalmat okozott számára a tudat, hogy ő itt van, végre itt lehet, de barbár módra kénytelen lesz elsuhanni a felbecsülhetetlen értékű kincsek mellett. Bele kellett törődnie abba, hogy az amerikai turisták stílusában, felszínes rohanással tud csak belekóstolni a Louvre bámulatos atmoszférájába.

Úgy számolt, ha nem kell sokat várnia a belépőjegyre, biztosan meg tudja nézni a milói Vénuszt, a szamothrakéi Nikét, a Mona Lisát, illetve a nagy galériát, a Louvre hat leghíresebb festményét, és végül azt, ami nélkül ő innen el nem menne: az impresszionisták gyűjteményét. Manet, Degas, Van Gogh, Monet, Renoir, Cézanne, Pissaro, Gauguin és Toulouse-Lautrec képeit. - Igen, ez az ő világa...

Ha többet nem is, de ezt a tervét sikerült teljesítenie. Igaz, némi csúszással, mert nem bírt szabadulni a rengeteg élménytől, a gyönyörűségtől, és bizony az időérzékét elveszítve elidőzött a termekben. Olyannyira, hogy mire észbe kapott, már tudta: „azt a bizonyos helyet”, ahol csaknem harminc évvel ezelőtt szegényen, szék nélkül álldogálva várakozott, nem keresheti meg. Kifutott az időből. Úti listájának következő sora úgy szólt: képeslapokat ír és felad. Édesanyjának Londonba az egyiket. A másikat pedig Petinek.

Nem messze a Postától nagyot dobbant a szíve, amikor meglátta a kicsi fekete, Párizs feliratú Eiffel-torony kulcstartós pénztárcák óriási kupacát egy utcai árusnál. - Ez az! Ez volt az! Tíz évvel ezelőtt csaknem ugyanilyet szeretett volna megvenni magának apró kis emlékként a vakáció utolsó napján, hazaindulás előtt. De Miklós ráförmedt: Mi a fenének? Ilyen marhaságokra akarsz pénzt költeni? Van pénztárcád, használd azt!

Mellbe vágta őt ez akkor. Oly jelentéktelen, filléres tétel lett volna! És igazán nem voltak anyagi gondjaik.

Végül ezt is ráhagyta a férjére, noha a család az ő vagyonából élt. Miklós üres kézzel, üres zsebbel érkezett az ő lakásába, s a fizetése javát rendre elitta, elcigaretta, meg kiengesztelésül a lányainak adta. Julie látta már: a párja mindenben az ő ellentéte volt. Hirtelen haragú, mogorva, örökké zsörtölődő, nyughatatlan, agresszív, bosszúálló emberré vált, aki Julie csendes beletörődésétől nem elszégyellte magát, hanem még vérszemet is kapott. Szekírozta, kötözködött vele, igazságtalanul bírálgatta, hogy megalázni próbálja őt - kinek számára életszükséglet volt a harmónia, a nyugalom, a kiegyensúlyozottság.

Julie sokat vívódott magában a lehetséges magyarázatokat keresve. Valódi ok nem volt, ezt világosan látta.

Miklós - akár tudatosult ez benne, akár nem - kisebbségi érzésekkel küzdött vele szemben. Előbb önmaga, aztán a fia előtt is próbálta lekicsinyelni Julie értékeit. A következő lépésben pedig lenullázní, majd végül mindezt a negatív tartományba átfordítani. A kettejük személyisége között tátongó hatalmas különbséget így már kezelni tudta a férfi. Tehát túlkompenzálta a kisebbségi érzését.

Julie érzékeny művész lelke, mint a szeizmográf, oly pontosan érzékelt minden atrocitást. Miklós súlyosan békétlen, örökké elégedetlen és összeférhetetlen természete miatt egyre

többet szenvedett, mégis tűrt és hallgatott. De legbelül, a lelke mélyén, mint a guanó az ablakpárkányon, úgy rakódott egymásra a sok elfojtott fájdalom. Pedig... de szeretete volna ezt a férfit szeretni! Szeretett volna büszke lenni az ő miniszter férjére. Lehetőleg minden nap! De már azt sem értette: vajon mit látott ő egykor ebben a férfiben? Mi vonzotta hozzá? Miért mondott neki igent? - Lám, az élet nagy találós kérdések, sokismeretlenes egyenletek láncolata. Különleges társasjáték, amelyben a szabályokat nem mindig tartják be veled szemben.

A pénztárca, amit nem volt szabad megvennie... Így történt, hogy az utolsó párizsi útjáról ő szuvenir nélkül jött haza. Miklós szépen bevásárolt magának a nyakkendőtől a cipőig, lányainak Christian Dior parfümöket vett, ahogyan a titkárnőjének is, aztán az utolsó két órában elkérte Julie pénzét, mondván: akkor most megvehetjük Petinek a távirányítású kisautót, amit kinézett magának.

Röpke mérlegelés után Julie megvette magának a csöpp pénztárcát, noha nem igazán fért bele a pénzügyi keretébe. Főképp, mert a Montmartre-on legalább egy kisebb festmény már-már szertartásszerű megvásárlásáról semmiképp le nem mondott volna.

A tavasz illatai minden irányból keveredtek ínycsiklandó pékség, cukrászda és éttermi étel-szagokkal, amelyek fokozták az éhségét. Sokért nem adta volna, ha most elébe teremne egy tányér forró húsleves, és egy adag rántott hús, amit jó ideje már otthon is csak elvétele engedhet meg magának. Korgó gyomor ide, csábító illatok oda, legelőször a metróhoz, pontosabban: a festményéért indult.

Szerette a francia utcák, parkok, aluljárók, hidak és metrók hangulatát. Mintha haza érkezett volna, oly otthonosan érezte itt magát. Nem szomorkodott, hogy ezúttal A4-es méretű „nagy” festményhez nem sikerül hozzájutnia, be kell érnie fele nagyságúval.

Útba esett az étterem, ahol egykor minden áldott nap a sajtos spagettijét ette, s utána csak vizet rendelt. Alig ismert rá. Mintha bővítették is volna, nem egyszerűen csak átalakították. Csupa fiatal pincér szolgált fel. A régi tulajdonost sehol sem látta. Szabad asztal akadt bőven. Azonnal hozták neki az étlapot, gyorsan érkezett a víz is.

Annyira belemerült az étlapba meg a csillagászati árakba, hogy észre sem vette: egyre több pincér figyel, méricskéli őt. Nézik, aztán elrohannak, visszajönnek és újra őt bámulják, összedugják a fejüket, puszognak. Mindebből neki semmi sem tűnt fel, tekintetét csak akkor emelte az étlap fölé, amikor megszólították. Elcsodálkozott, hogy négyen is álltak az asztalánál.

- Kérem, madame, ne vegye tolazkodásnak a kérdésünket, hogy korábban járt-e már itt nálunk? Olyan nagy a hasonlatosság, hogy csupán emiatt bátorkodunk érdeklődni. Ha méltóztatna egy pillantást a szemközti falra vetni! - És már intett is a jobb kezével a harminc körüli, úri öltözetű fiatalember, akiről azonnal látszott, hogy nem pincér.

Julie torkán elakadtak a szavak, megszólalni nem tudott, csak bólintott a fejével, aztán... suttogva annyit préselt ki magából: Ez nagyon kedves! Köszönöm! Én... nem gondoltam volna, hogy ennyi idő múltán... - de befejezni már nem tudta, mert hatalmas tapsvihár tört ki.

- Bravó! Éljen! Visszajött hozzánk a művésznő! Bienvenue! Isten hozta! - kiáltották a számára teljesen ismeretlen emberek.

- Az apám sok éven át visszavárta önt, madame! Ő készítette ezt az emlékfalat az ön tiszteletére. Bekereteztette az összes fotóját, lemezét, az újságcikkeket, kritikákat, mindent, amihez csak hozzá tudott férni. Nagy megtiszteltetésnek tekintette, hogy a vendégszereplése idején mindvégig nálunk étkezett. Sokáig várta önt, hogy egyszer majd betoppan hozzánk.

Meglepetésnek szánta az emlékfalat. Nagyon sajnálom, hogy az apám már nem élhette meg ezt a pillanatot. Öt évvel ezelőtt temettük el. De még nem sokkal a halála előtt is emlegette önt, nagy rajongója volt a művészetének. Madame, boldog vagyok, hogy ismét megtisztelt bennünket! Kérem, legyen a vendégünk és engedje meg, hogy olyasmivel is kínáljuk önt, ami ma nem szerepel az étlapunkon!

Julie zavartan, elpirulva, meghatottan állt a díszfal előtt. - Hát akad még valaki, aki nem felejtette el őt... Nézte, kesernyés örömmel fürkészte a „Julie-fal” bekeretezett emlékeit. Köztük volt az a dedikált fotó is, amelyet nem sokkal hazaérkezése után, a budapesti Operaház címére írt levelében kért az étterem tulajdonosa, akitől a középső fia vette át az üzletet.

Nyolc fogást kóstolt végig, négy felszolgáló sürgölődött körülötte, azaz, igencsak megadták a módját. Tíz éve nem evett ennyit és ilyen jót. Vele már réges-rég nem történt ilyesmi... Irult-pirult, oly szokatlan volt neki, hogy tisztelettel bánnak vele, elhalmozzák figyelemmel, szeretettel, és cserébe csak annyit kérnek, hogy írjon pár sort a vendégkönyve a mai dátummal. Lássa csak mindenki, hogy a világhírű szoprán visszajáró vendég önáluk!

Nehéz volt a búcsú. Hiszen mit is válaszolhatott volna arra a kérdésre, hogy mikor látják itt legközelebb?

- Ha rajtam múlik, hamarosan! - Ezek voltak az utolsó szavai az „au revoir!” előtt. Igazat mondott, mint mindig. Ha rajta múlik...

Most valahogy boldognak érezte magát, a búcsúzás szomorúsága ellenére is. Pontosabban: inkább örült. Eszébe jutott a mondás: a boldogság olyan, mint a pillangó. Ha elszántan, erőszakosan kergeted, akkor el sohasem éred. De ha csendesen leülsz, akkor lehet, hogy a válladra száll.

Egy pillanatra eltűnődött a saját boldogság-elméletén, mely szerint senki sem lehet boldog, ha egyedül van. Az ókori bölcsek azt írták: „A saját boldogságodat soha ne tedd függővé valaki vagy valami mástól!” - Nincs itt valami súlyos ellentmondás? - kérdezte magát. Mert ha társ nélkül nincs boldogság, akkor a társban, vagyis valaki másban keressük a boldogságot. Márpedig az ókori bölcsek szerint ez hiba. S ő egyszer már megégette magát emiatt. Miklósról bízta a sorsát, az életét, a boldogságát, és... ide jutott.

Ugyanolyan nehezen kezelhető ellentmondás volt ez, mint a sors meg a véletlen összefüggéseinek az elemzése. Egyesek azt mondják: nincs véletlen! Semmi sem az. Mindent a sors irányít. Julie hitt a sorsban, de... máshogyan. Úgy gondolta: meghatározhatatlan arányban ugyan, de mindannyian képesek vagyunk irányítani az életünket. Vagyis, szabad akaratodból így vagy úgy döntesz, igent vagy nemet mondasz, akkor ezzel elindulsz az egyik ösvényen. Mert a sors a válaszutakat tárja eléd és esetleg lök téged valamelyik irányba, valamelyik útra. De ettől még többnyire mi választunk, mi döntünk, mi határozzuk el magunkat valami mellett, és ezzel nagyon is komolyan befolyásolható az életünk. Így tehát nem minden történésre igaz, hogy „ez a sors keze”. De annyira jólesett „A muzsika hangjai” című filmre gondolnia! Megjegyezte a szállóigévé vált mondást, mely szerint: ha Isten becsuk előtted egy ablakot, legyél türelemmel, ne csüggedj, mert hamarosan nyit majd előtted egy másikat! Minden fogódzóra, minden kapaszkodóra, amely a reményt erősítette benne, hatalmas szüksége volt. Épp ezért akasztotta ki otthon a fürdőszobája tükreire is a feliratot: „Egyetlen percet se fecsérelj el a boldogtalanságra! Ha egy ablak bezárul, fuss a következőhöz, vagy törj be egy ajtót!” Brooke Shields.

Ha jól belegondolunk, ébrenlétünk nem más, mint a gondolkodás, a döntéshozás és a cselekvések állandó folyamata. Alig akad olyan automatizmusunk, mint például a levegővétel. - Enni akarsz? Sétálsz? Munkát keresel? Vásárolsz? Emlékezel? Jövőt tervezel? - Csupa

döntés! Elhatározások egész láncolata. És... neki most is döntenie kellett. Még a jutalomkirándulásán is. Arról, hogy az ötezer hektárnyi ezer arcú Párizsból néhány óra alatt mit is nézzen meg újból. Például, hogy sétahajókázik egyet a Szajnán, vagy elidőz csöppet a Notre-Dame-ban, a francia gótika remekművében? S ha nézi majd a hatvankilenc méter magas tornyokat, melyeknek a hegye hiányzik, akkor szó szerint Párizs szívében fog állni. Épp alatta lesz a csodaváros földrajzi középpontja. De idő hiányában vagy ide megy, vagy oldalnézetből a Szajnán hajózva issza be szemeivel a katedrális páratlan építészeti szépségét. No és vagy-vagy döntést kell hoznia a Panthéon, meg az Elysées-palota dolgában is. Előbbiben Attila hun király alakját keresné a belső freskón. Utóbbi pedig a francia köztársasági elnökök reziden-ciája, ahol egykor Waterloo után a császár aláírta a lemondó nyilatkozatát. Szóval ezt is, azt is látni kellene. S a Maxim's-ról sem szabad megfeledkezni, meg az Olympiáról sem, ahol egykor Edith Piaf, Gilbert Bécaud is fellépett. Csakhogy Julie a szolid otthoni tervezéséhez képest is már közel két órás csúszásban volt.

Szerette volna visszakapni a régi énjét. Azt, amelyikkel mindig megfontoltan, de a mostanihoz képest játszi könnyedséggel, széleseben döntött az élet kis és nagy dolgaiban. Úgy érezte magát, mint a hályogkovács, aki jó ideig magabiztosan, hibátlanul tette a dolgát. Aztán egyszer csak rádöbbsentették a felelősségére és ettől kezdve odalett minden. A keze megremegett, s többé nem volt bátorsága ahhoz, ami eddig oly magától értetődő volt.

- Hajókázni van kedved? Akkor tessék! - döntött hirtelen. És azonnal befizette magát egy másfél órás vízi sétára.

Három, kettő, egy, zéró - és a hajó kifutott vele a kikötőből. - Így kell ezt csinálni! Semmi hamleti vívódás! Ripsz-ropsz is képes az ember elhatározni magát.

Rögtön észre vette, hová is csöppent. - Amerikaiak! - állapította meg egyetlen mondatból. A hajó telis-tele volt amerikai turistákkal és ő volt a kakukktójs a csoport kellős közepén. Vidám népség, nagyokat kacarásztak, mindenki ismer mindenkit, középről átkiabálnak előre, lazán elfekszenek az ülőkéken, kólát isznak, szemetelnek, és - boldogok. Civilben talán orvosok, ügyvédek, tanárok vagy hentesek, akik rövid időre elengedik magukat, hogy bámészkodó városnézőkké váljanak. Olykor lökdösődnek, az orrukat túrják, vakaróznak, mert idegenben, ahol senki sem ismeri őket, mindent szabad. Aztán hazarepülnek, öltönyt, nyak-kendőt vesznek, előkapják a másik énjüket, visszazökkennek a megszokott hétköznapijaikba, és mához egy hétre talán már azt is elfelejtik, hogy Párizsban jártak.

Minden korosztály képviselve van: anyák, apák, nagyszülők, tinédzserek, egyetemisták, óvodások és rugdalózdóba bújtatott apróságok. Átugrottak egy kis párizsi vakációra. Bohóckodnak, füttyülnek, sapkát, labdát, szívószálat, használt metrójegyet hajigálnak a folyóba, s közben fotózzák egymást, mint a meg szállottak.

Egy negyven körüli férfi, indián jelképekkel dúsan díszített öltözkű, mindent videóra rögzít, ki sem néz a gép mögül. Mögötte egy négy-öt év körüli szőke kislány sírva kiabálja: anya, anya, hányszor mondtam még, hogy pisilnem kell? És rángatja tovább a magas szőke, tipikusan amerikai asszony tarka ruháját.

- Bocsnát! Elveszítettem a fülhallgatómat! Nem látta véletlenül? - lépett Juliette-hez egy idősebb, izmos-mackós férfi, aki valójában azt akarta megtudni, hogy hallgathatja-e őmellette hangosan az új CD-jét. Most vette, Edith Piaf énekel rajta.

- Piaf? Jöhet! - Végre Juliette is nevetett.

Piaf... Mindig is nagyra tartotta a százötven centi magas, negyven kilós, arany torkú francia csodalényt, akinek hozzá hasonlóan ugyancsak kijutott az élet megpróbáltatásaiból. „Veréb”. Ezt jelenti francia argóban a művészneve. Pedig dehogyis volt ő veréb! Aki így énekelte a

szerelem himnuszát, a „Milord” -ot, meg azt, hogy nem bánt meg semmit sem, az minden, csak nem egy közönséges szürke pimasz madár.

Edith Piaf neki minden idők legnagyobb sanzon énekesnője marad, örökre. Óriási tehetség, gyönyörű hang, az elmaradhatatlan fekete ruhájában. Egy törékeny, parányi nő, aki gyermekkorában megvakult, és csak három év múltán nyerte vissza a látását. Aki tizenhét évesen szülte az első és egyetlen gyermekét, de a kicsi két éves korában meghalt agyhártyagyulladásban. Később nagy szerelmét, a bokszt-világbajnokot is elvette tőle a sors. Marcel Cerdan repülőgép-szerencsétlenség áldozata lett. Edith ettől kezdve elveszítette a lába alól a talajt, de így is sikert sikerre halmozott a New York-i Carnegie-Hall-tól az Olympiáig mindenütt. S amikor már alig állt a lábán, a színpadon többször is összeesett, még mindig nem adta fel. Dacolt a sorssal, az ellopott szerettei emlékével, az alkohollal, a morfiummal, meg az áttétes rákkal. Dacolt és énekelt úgy, ahogyan senki más. - Hát persze, hogy Juliette örömmel hallgatta őt! Még akkor is, ha pár sorral hátrébb Demis Roussos énekelte a Lovely lady of Arcadia-t, kissé távolabbról meg a Smokie zenéje szólt. Ráadásul a hangzavart rendesen megtoldották a vicceken hahotázó, egymással évődő amerikaiak, akikről kiderült: európai körútjuknak csupán az egyik állomása Párizs. Huszonnégy órás villámlátogatásuk négy helyszínre korlátozódik: a Sacré-Coeur, Napóleon sírja, az Eiffel-torony és a Lido. A pihentető sétahajókázás már csak hab a tortán. Szerepelt a programjukban múzeum-látogatás is, de nem itt, hanem Olaszországban. Rómában meg Firenzében. Ám szemlátomást nem keseregtek emiatt. Nem akartak szélmalomharcot vívni az idővel. S hogy a Louvre-ban nem jártak, az nem izgatta őket. Nem érezték emiatt barbár vadembernek magukat. - Hiába, ők amerikaiak!

„Non, je ne regrette rien” - énekelte Piaf és Julie szárnyalt a gyönyörűségtől. Ő se bánt meg semmit, nem sajnált semmit sem. Csak azzal törődött, hogy a hajó épp most úszik ott, ahonnan a Notre-Dame-ot oldalnézetből oly régóta, annyira vágyott látni. Nézte a katedrális egyetlen, százharminc méter hosszú hajóját az ő szajnai hajócskájából, s ha behunyta a szemét, emlékezete őrizte még, hogy milyen is volna most odabent. Maga előtt látta közelről a rózsá alakú színes üvegablakokat, s a kincstárhoz vezető utat. Tudta azt is, hogy egykor Napóleon itt koronáztatta császárrá magát.

Leheletfinom szellő csiklandozta Juliette kalapját. Rohamosan kezdett sötétedni már, de Párizs fényei még nem bújtak elő a nappali rejtékhelyeikről.

- Dammerung! - hallatszott a hajó túlsó végéből a germánok kiabálása. - Igen, az esti szürkület. Otthon ilyenkor kezdi etetni a kutyákat, akik már biztosan türelmetlenül várják a gazdát, aki sohasem szokott elmenni ennyire hosszú időre. De nyugodt volt felőlük. Akár két napra is elegendő élelemmel és tartalék vízzel látta el a három hű társát. Persze, azért kezdtek már hiányozni neki...

Maradt még annyi ideje, hogy a kedvenc kávézójában igyon egy frissítőt, mielőtt elindulna a repülőtérré. És... ez már a búcsúprogramja volt. Ettől megint elszorult a szíve. Menne is, maradna is... Ha a három kutyája nem várná, akkor talán egészen más volna minden. De így... Pedig a láthatatlan, ám annál erősebb titokzatos szálak őt Párizshoz kötik. Megmagyarázhatatlan vonzalom ez, mint a szerelem.

A Café de la Paix az Opera terének a sarkában volt. Akart is, nem is emlékezni a régi időkre, amikor a világot jelentő deszkákon övé volt itt, a szomszédban a főszerep. Egyszerűen csak eljött ide, hogy megigyon egy kávé.

Au revoir! A lelke már búcsúzott. De Párizs újból ott lüktetett az ereiben. Atmoszféráját beitta az összes sejtje, s a lelke mélyén érezte: látott ő mindent, ami tényleg fontos.

A pincér hozta a horribilis számlát, s ő az illendő borraival kiegészítve átadta a pénzt. Sarkon fordult és már a reptéri járathoz szaporázta a lépteit. Alig tett meg pár métert, amikor

hatalmas fékcsikorgásra lett figyelmes. Egy férfi szó szerint kiugrott a kocsijából, még csak be sem hajtotta maga után az ajtót, épp csak a vészvillogóját kapcsolta be, aztán rohant, futólépésben vágatott felé.

- Madame! Madame! Kérem, bocsássa meg, hogy megszólítom önt az utcán! Bocsánat! Én... én nem szoktam ilyesmit tenni. Tényleg nem. De... hogy is mondjam, én szeretnék megismerkedni, szeretnék beszélgetni önnel. Megengedné, hogy meghívjam önt vacsorázni? Vagyis... azt hiszem, nem így kellett volna kezdenem. Szóval, megengedné, hogy bemutatkozzak önnek?

Julie meglepődött. Váratlan helyzet volt ez, amire végképp nem számított. Elszokott ő már az ilyesmitől. Vett egy nagy levegőt és mosolyogva sóhajtott egy nagyot. Láta a férfi szemében az elszántságot, az izgatott várakozást. Igyekezett gyorsan felmérni a helyzetet. Nem tűnt se bűnözőnek, se szoknyavadász perverz örültnek az ismeretlen úr. Egy fekete Mercedes Coupéból szállt ki hozzá. Nem törődött senkivel, semmivel, a mögötte feltorlódó autók túlkölésére, a fűtyülésre, a káromkodásra sem reagált. Kikapcsolta a külvilágot és csakis őrá figyelt. Szavai őszintének tündek. És volt a szemében valami... valami kétségbeesett kérés. Valami, ami az otromba illetlenség fölé emelte az egész történetet. - Nem, nem gondolnám, hogy ez az ember gyilkos, aki lopott kocsival vadászik leendő áldozatára, és épp most szemelte ki a ma esti célpontját. A férfi alkata, szavai, viselkedése, sőt, az egész megjelenése valósággal kizárta ezt. Öltözte, beszéde, fellépése rendkívül finom, úri és elegáns volt.

- Nézze csak! Ott felszabadult egy hely! Megvárom, amíg beáll a kocsival oda.

A férfi láthatóan fellélegzett, hogy Juliette ezt a választ adta. Megköszönte, sietve félreállt és most már higgadtan, nyugodtan indult el őfelé. Közben tetőtől talpig végigmérte... Ez a pillantás nagyon is ismerős volt Julie-nek. Aztán bemutatkozott. Kézfogása erős volt és határozott. De oly szerencsétlenül mondták épp egyszerre a neveiket, hogy sehogy sem értette, hogy is hívják a férfit.

- Nagyon sajnálom, hogy csalódást kell okoznom önnek, uram! Én külföldi vagyok, csupán néhány órák kirándulásra érkeztem ide és hamarosan indul a gépem. Másfél óra múlva már a repülőtéren kell lennem. Azaz, se vacsorázni, se beszélgetni nem tudunk. Sietnem kell, nem késhelek. Sajnálom.

A férfi alig leplezte letörtségét, s bár értette a helyzetet, azt is, hogy a választottjának sietős, tettét mégis meg akarta magyarázni.

- Legalább hadd vigyem ki önt a repülőtérré! Ott áll a kocsim és közben tudnánk pár szót váltani!

Juliette huncut, kedves mosollyal visszakérdezett:

- Ön mit tenne a helyemben? Most látom életemben először. Nem tudok önről semmit sem. Még a nevét sem értettem jól, mert épp egyszerre beszéltünk. Fordított esetben ön be merne ülni egy vadidegen férfi kocsijába, idegen országban, pár órával az indulása előtt?

- Nem, nem! Akárkinek a kocsijába biztosan nem ülnék bele, igaza van, hogy óvatos. Megértem és ez is nagyon szimpatikus nekem. - S már vette is elő az igazolványát, hogy eloszlat-hassa Julie összes fenntartását.

Michel ügyvéd volt és ezen túlmenően sem akárki. Ismert személyiség, aki három évvel a válása után sem találta még a párját. Egyrészt, mert pokolian elfoglalt. Másrészt, mert a társadalmi helyzete nem igazán engedi a nyilvános társkeresést. De még ráadásul roppant igényes is. Mára viszont azt jósolta a horoszkópja, hogy egy véletlen találkozás folytán végre rátalál az igazira. Hát ezért ült be munka után a forgalmas, közkedvelt kávézóba, ahol az

összebújó párok, a megpihenő turisták, és a hol sikítózó, hol tortát majszoló gyerekek gyűrűjében, - három asztallal arrébb - meglátott egy nőt, aki egyedül volt és ránézésre pont olyan, mint akit ő három éve egyfolytában keres. Nem találhatta, hogy külföldi-e, mert minden tekintetben jellegzetesen franciának nézte. Így aztán a horoszkóp meg a magány együttes hatására úgy döntött: lesz, ami lesz, ezt most neki meg kell próbálnia!

Ösztönösen érezték mindketten, hogy egyikük sem akarja becsapni a másikat. Julie mégis tett egy kísérletet arra, hogy a férfit eltérítse az eredeti szándékától.

- Nem szeretném feleslegesen rabolni az idejét, hiszen tudja már, hogy nem vagyok francia. Magyarországon élek, öntől távol. Ha most elvinne a repülőtérre, azt nyilván udvariasságból tenné. Szeretném önt felmenteni ez alól. Hiszen... mi ketten több, mint ezer kilométerre élünk egymástól.

Michel érezte a nő igazát, mégis hajthatatlan volt. Julie pedig nem akarta megbántani őt. Végül beült a párizsi rendszámú fekete Mercedesbe, hogy végigbeszélgessék az utat az Orly-ig.

Tagadhatatlanul jól érezték magukat. Fesztelenül, könnyedén társalogtak. Tökéletesen megértették egymást. A férfi ötvennégy éves volt és épp olyan magányos, mint Julie. A két fia már a maga életét élte, külön lakásban. Egyikük nemrég meg is nősült, de unoka még nincsen. A felesége nyolc évvel volt fiatalabb nála. Csúnyán megcsalta, ezért váltak el. Egy darabig úgy érezte: elege van, soha többé nem áll szóba egyetlen nővel sem. De aztán megunta, hogy őt senki sem várja esténként, ha haza megy. És mind hosszabbnak tűntek a hétvégék, az ünnepek, meg a vakációk - egyedül. Amúgy megvan mindene, csak épp egy társ hiányzik az életéből. Egy komoly nő, aki okos is, szép is, hűséges is. De manapság ilyet találni! Szinte reménytelen. Ha egyáltalán létezik ilyen, akkor az már nyilván foglalt! - gondolta.

Michel megörült, valósággal fellélegzett, hogy megtudta: Julie-t csak a három kutyája várja haza. S amikor már az is kiderült, hogy az egykor világhírű mezzoszoprán énekesnő ül az autójában, felettébb izgatott lett. Hát ezért volt olyan ismerős! Most már egészen biztos volt a horoszkóp igazában. Meg abban is, hogy ezt a nőt nem engedheti el csak úgy... Nekik még dolguk van egymással!

- Nem értem a magyar férfiakat! Nincsen szemük, nincsen szívük? Hogyan fordulhat az elő, hogy ön, az én legnagyobb szerencsémre, egyedül van? - kérdezte őszinte felháborodással és csodálkozással.

- Egy budai kertes luxusvillában lakom, de ez mindenem. A volt férjem kiforgatott a vagyonomból. Szerényen élek és egyébként sem járok társaságba. Ha pedig megyek az utcán, vásárolok, vagy intézem a dolgaimat a postán, a bankban, nincsen a hátamra ráírva az, hogy magányos vagyok - felelte Julie.

Michelt szimpatikusnak találta, de nem gondolt semmiféle folytatásra. A távolság áthidalhatatlannak tűnt a számára még ahhoz is, hogy barátok legyenek. Igyekezett tehát mielőbb elköszönni a kedves, sármos párizsi ügyvédtől, aki máris a telefonszámát, a címét, a névjegykártyáját kérte, és egyfolytában a következő találkozásukon törte a fejét.

Kínosan érezte magát Juliette, mert tudta jól, ha megadja az elérhetőségeit, akkor várni fogja a hívást. Holott Michelt a munkája Párizshoz köti, ő pedig nem tud jönni. Lehet, hogy soha többé.

Amennyire félszeg-tétova volt ő, épp annyira volt gyors, határozott és elszánt a francia ügyvéd. Már adta is a saját névjegykártyáját, amit Julie nem hagyhatott válasz nélkül.

Michel bizakodva, jókedvűen köszönt el. Többször is hangsúlyozta, hogy nem búcsúzik, mert a kettejük közös jövője épp most kezdődött el. Öt percet kért még Julie-től, s bár tíz is lett belőle, ő türelemmel várt.

Az újdonsült ismerős virággal, s hozzá két díszcsomagolású ajándékkal rohant vissza hozzá. Parfümöt, italt és desszertet vett az orchideák mellé. Mindenből a legdrágábbat, amit nagy hirtelen itt kapni lehetett. Mindketten örültek. Egyikük annak, hogy adhatott, a másik meg annak, hogy valakitől figyelmességet, kedvességet kapott. S amikor Juliette jobbról-balról egy-egy baráti puszit nyomott a férfi arcára, Michel oly forrón, oly szorosan ölelte őt magához, mintha már hosszú évek erős köteléke kapcsolná kettejüket össze.

- Szerencsés földet érést kívánok! És ahogy megbeszéltük, éjjel hívom! - Ezek voltak a férfi utolsó szavai. S hogy szó szerint a legutolsók lesznek, hogy viszontlátás többé sosem lesz, sőt már a ma éjszakai telefonhívást is hiába fogja várni, azt itt és most az Orly-n Juliette még nem sejtette. Michel tökéletesen egészségesnek látszott. Semmilyen jel nem utalt arra, hogy a búcsúölelést követő kétszáznegyedik percben ez az életerős, magas, sovány francia, akinek ő épp csak a válláig ért, holtan esik majd össze a saját otthonában, s a halál okát megállapító orvos másnap délben egyetlen szót ír majd a kartonjára: „szívinfarktus”.

A látszat olykor csal. Juliette-ről, ahogyan ment a virágcsokrával, s az immár megszorodott csomagjaival, tíz emberből alighanem tíz gondolta volna azt, hogy íme, itt egy boldog ember! Egy csinos, gazdag, sikeres külföldi nő, akinek szemlátomást hevesen udvarol egy ismert, jóképű, jó nevű francia sztárügyvéd. Bizonyára az ő kedvéért repült ide egy röpké randevúra, rövid légyottra az elegáns madame.

Igen, a látszat csal... Ez a nő nem boldog, hanem vidám volt. Mosolygott, ahogy szokott. Alaposan kikökölt az otthoni kerékvágásból, a szürke, eseménytelen hétköznapiakból, a hosszú évek egyhangúságából, a létfenntartásért vívott küzdelmes harcaiból. Hirtelen rengeteg élmény, nem várt történés zúdult rá. - Talán jobb is így! - gondolta. Michel nélkül nehezebb lett volna az utolsó óra Párizsban. Így könnyebb... S hogy végül nem maradt idő bókászni, vásárolgatni, már azt sem bánta. Viszont most először kezdte érezni, hogy elfáradt. Éjjel keveset és rosszul aludt. Félt, nehogy épp most késve ébredjen. Hajnali fél négyre húzta fel a vekkert, s bizony már több, mint húsz órája talpon van, s még haza is kell érnie valahogyan...

Mint egy szép álom, amelyből hamarosan fel kell majd ébrednie, úgy gondolt most a párizsi kirándulására, amely attól kezdve, hogy a gép felszáll és a város visszaint neki az éjszakai fényeivel, már menthetetlenül véget is ér...

Csendes, bús-monoton eső mosta a felszállópályát, halk indulót dobolva beszálláskor az Airbus tetején. - Párizs könnyei... És Michelé. Vagy az övé? - Már egyre megy... A toló- és húzóerők derekas nekifeszülésével rutinosan elegáns ívben emelte magasba a gépmadarat a magyar pilóta. - Magyar kapitány, magyar személyzet, magyar újságok, magyar szó, és mindjárt érkezik a jó erős, magyaros kávé is.

Egy darabka Magyarország libegett Párizs fölött, ég és föld között, legyőzve a gravitációt. Aztán jön az utolsó kör a mértani szabályossággal épült város fölött, s a fények legendás birodalma egyre törpülni kezd alattad. Gyomrodban feszít a sebesség, füleidben csenget a magasság, ereidben lüktetnek a legyőzött fizikai erők. - Apró iránymódosítás és mint a rakéta, máris pályára álltál. Mögötted Párizs, előtted a távoli Budapest. A horizontot ezen a kései órán hiába keresed. A titokzatos vonal, ahol a földfelszín megérinti a rejtélyes égboltot, a szemnek most láthatatlan. Hollófeketébe burkolódzott a mindenség.

Juliette vaksötétben repült. Hazaútja erősen emlékeztette őt a mostani életére. Látni nem látta, csupán érezte, hogy közel jött hozzá az égbolt. Úszott a láthatatlan felhők tengerében, mint tejben a parányi porszem, s képzeletben már karnyújtásnyira volt tőle a végtelen. Távolodott, egyre távolodott Párizstól, hogy közeledjen ahhoz a másik, nagyon másik világhoz, amelyből oly erősen vágyott elrepülni messzire, messzire...

V. fejezet

TITKOK CSAPDÁJÁBAN

Rendkívüli nap volt ez, nemcsak Julie életében, hanem a francia repülőterek menetrendjében is, a légi irányítók sztrájkja miatt. Enélkül aligha láthatta volna viszont az Orly-t, mivel az Air France meg a MALÉV Budapest-Párizs járatai manapság a Charles De Gaulle repülőtérrel használják. Ráadásul a gépek torlódása miatt még időt is nyert. Bő másfél órát. - Ajándék ez a nap! Csak el ne aludjak! Ébren szeretnék álmodni! - mondogatta magában, és már érkezett is a frissítő narancslé a kávéval.

A zsúfolásig telt gép utasai lassan elcsitultak. Türelmetlen volt mindenki. A sztrájk miatt felbolydult méhkasokhoz hasonlítottak a repülőterek is, meg a késéssel felszállt gépek fedélzetei is. Mindenki rohant, mindenkit valaki várt, csak őt nem.

Légvonalban alig ezerháromszáz kilométer a két város távolsága. Ezt írták. Túlzás, hogy mindjárt otthon lesz, de... hamarosan. És holnaptól minden kezdődik előlről. Az ember hajlamos arra, hogy azt higgye: ha térben kilép a problémáiból, ha rövid időre helyet változtat, akkor majd minden megoldódik, mire visszaér. Pedig dehogy! Magától nem oldódik meg semmi sem. Körülöttes folyamatok dzsungel zajlik. Hiába húzol képzeletben egy vonalat, hiába utalsz ki magadnak tiszta lappal újrakezdési lehetőséget. Hacsak valami szerencsés véletlen nem segít, akkor ugyanoda csöppensz vissza, ahonnan indultál. Otthonoddal együtt a gondjaid is haza várnak, és ahogyan szilveszter másnapján, úgy most, az utazás végén sem hívogat a távollétedben született megoldásokkal egy új élet. Pedig... de jó is volna az! Vagy ha visszapergethetnénk az időt! Ha mondjuk, húsz évet visszaugorhatnánk! Ha azon a bizonyos London-Budapest járaton, ahol először találkoztak Miklóssal, a miniszter úr most jönne oda hozzá, ha most kezdene udvarolni neki, ej, de másként alakulna minden! Visszamenőleg átírná az összes történetet, kiradírozna belőle minden borzalmat, élén Miklóssal...

A stewardess újságokat hozott, friss napilapokat. Rögtön látszott: idehaza a legnagyobb újság az, hogy nincs újság. A politikusok meg a pártok egymást sározzák, Magyarország a korrupciós botrányoktól, s a választási adok-kapoktól hangos.

Az első hét oldalt nagyjából átfutotta. Ólomnehézek húzták le a szempilláit, s hiába küzdött, a kimerültségtől, a kellemes fedélzeti melegtől meg az éjszakai félhomálytól félálomba szenderült. Haloványan rémlett neki, hogy valamit leejtett. Érte is nyúlt, de... csak álmában. Azt, hogy a mellette ülő barna kislány vette fel a kezéből kihullott újságokat, és szólt is hozzá, Juliette már nem látta, nem hallotta.

Azon a húsz évvel ezelőtti napon igazi május tombolt, nyíltak az orgonák, a levegőben ott vibrált a szerelem, a fák, a bokrok, a virágok, a rétek, az erdők mind fejet hajtottak az újjászületés meg a termékenység földi törvényei előtt. Száz színben, ezer illattal pompázott a természet, s ő úszott a boldogságban. Mint egy kislány, olyan volt még, pedig elmúlt már harminc, s a világ valamennyi fontos opera színpadát meghódította a Covent Gardentől a Metropolitanig, s a Traviátától a Varázsfuvolán át a Toscáig végigénekelte az opera-irodalom összes nagy szoprán szerepét. Rengeteg elismerést söpört be ezen a londoni turnéján is: az Albert Hall közönsége szünni nem akaró vastapssal ünnepelte őt. A kritikák felső fokán szóltak róla, így aztán olyan nagyon nem csodálkozott, hogy még a Heathrow-ra is utána jöttek, sőt tülekedtek az újságírók, a fotósok is körülötte. Hát igen, amikor beszállt a MALÉV-gépbe, tagadhatatlanul jutott neki némi megkülönböztetett figyelem. Ahogyan a Miklós vezette delegációnak is, de amit ő kapott, az valóban más volt.

- Micsoda diszkrimináció zajlik itt! - jegyezte meg sértetten a miniszter úr. Ám ezt Julie nem hallotta, csak jóval később értesült róla. A férfi megbántottságára némi gyógyírt hozott, hogy amikor kezébe kapta a brit és a magyar újságokat, valamennyiből azonnal kiderült, hogy akit itt ünnepelek, akivel itt fakszniznak, az tényleg komoly sikert aratott. Megint nemzetközi díjat nyert, lemezfelvétele volt, meg miegyebek. Súlyos szavakkal dicsérik a nőt, és a tetejébe még a címlapokon is „ez a tyúk” virít. - Frász essen belé, ehhez odamegy a kapitány, kezét csókol neki ez a valamilyen Zoltán, meghívja a pilótafülkébe, aztán meg kérdés nélkül pezsgőt szolgálnak fel neki! És még nincsen vége, mert most meg autogramért tülekednek nála. Ej, de fut valakivel a szekér! - gondolta Miklós, és mind gyakrabban tekintgetett jobbra, öfelé.

Julie sokáig úgy tett, mintha semmit sem venne észre. De aztán, amikor véletlenül találkozott a tekintetük, elmosolyodott. Na, több se kellett Miklósnak! Mint akit rakétából lőttek ki, felpattant és lehengerlő határozottsággal bemutatkozott Julie-nek. Gratulált a szép sikerhez, amiről az újságokban épp az imént olvasott. Aztán többé nem fogta vissza magát. Átült mellé, látványosan udvarolni kezdett. Mintha egyes-egyedül utazna, úgy megfeledkezett az államtitkáráról, s a delegációja többi tagjáról. Vissza se ment többé a helyére, csak leszálláskor. Szellemes stílusban szórakoztatta a művésznőt, akitől ő nem autogramot, hanem telefonszámot kért. És persze ragaszkodott ahhoz, hogy az őt váró sofőrrel legelőször az ünnepelelt sztárt vigyék haza. Nehogy taxiznia kelljen a sok csomaggal. S hogy másnap reggel háromnegyed kilenckor már csengett is a telefonja, amelynek számait ezúttal titkársági segédlet nélkül, maga a miniszter úr tárcsázta saját kezűleg, azon már meg sem lepődött igazán. Azon sem, hogy Miklós „sebességre kapcsolt”. Már is vacsorázni hívta őt a Szófia Étterembe, este hatra. Pedig fontos dolga volt, ott ült a Parlament épületében, ahol épp ülésezett az országgyűlés.

Hat óra előtt kilenc perccel őt mutatta a kamera, amint ránéz a Tisztelt Ház nagyórájára, aztán a sajátjára, majd veszi a táskáját, az iratait, feláll és idő előtt távozik. - Csak azt nem tudta senki sem, hogy randevúra siet, ahová végszóra meg is érkezett. Végszóra, mert Julie mindig pontos volt. Soha nem várakoztatott meg másokat. Durva tiszteletlenségnek tartotta az ilyesmit.

Szóval, a miniszter úr még időben átért a szemközti étterembe, amelynek bejáratán már egyszerre mentek be. Miklós rögtön azzal nyitott, hogy „tegeződjünk!” Természetesen ragaszkodott a pertu ivásához is, és ha ő nem figyel, egyből elcsattant volna az első csók is, mert a férfi, akit ezután már Miklósnak szólított, bizony rendesen rálépett a „gázpedálra”. Valósággal zsongott a feje, annyit mesélt, annyit beszélt hozzá. Lenyűgözően kedves, szellemes, udvarias, vidám és szeretetre méltó volt. Egy ellenállhatatlanul vonzó úriember vitte őt haza vacsora után. S ha nem vigyázott volna... De ő tudta az illetet.

Másnap reggel újra telefonált az igencsak elfoglalt miniszter úr. Meg azután is. Sőt, azután is, de ekkor ismét randevút kért. Ezúttal a Bon-Bon Presszóba mentek és dupla annyit beszélgettek, mint az első alkalommal.

Julie-t elkápráztatta a férfi bátorsága: fényes nappal mutatkozik övele, a pesti Duna-partra viszi, és senkivel, semmivel nem törődve finoman megfogja a kezét, aztán átöleli, majd néhány pillanat múlva megcsókolja... A nyílt utcán! A miniszter úr... félrelép, miközben mindkettejüket bárki felismerheti. De... már minden mindegy volt. Szíveiket a szerelem hatalma hajtotta uralma alá. Amit szavakkal még nem mondtak el, azt elárulta az első ölelésük meg az első csókjuk. Igazi szerelem volt ez első látásra, pontosabban: első találkozásra.

Két nap múlva, a következő randevún már a „szokott helyen” vette fel őt Miklós és Szentendrére kirándultak. Nappal, munkaidőben... Ebéd előtt kézen fogva, sűrűn ölelkezve Miklós bejelentette, hogy ma reggel mindent elrendezett. Beszélt a kormányfővel. Elmondta, hogy

beleszeretett egy „gyönyörű madonnába”. Azonnal válik és rögtön újra nőül. Így elkerülhető a botrány.

A kifogástalan úriember ekkor benyúlt a zsebébe és előhúzott egy papírt, mely az aláírásával hitelesítette, hogy az ügyvédjét felhatalmazta a bontóper elindítására.

Mire ezt is megbeszélték, épp visszaértek a kocsihoz, amelynek csomagtartójából Miklós elővett egy óriási vörös rózsza- és orchidea-csokrot. A rengeteg interjúból tudta már, hogy a szerelmének ez a kettő a kedvenc virága a gerbera mellett.

- Lady, ezt a kórót magának hoztam! Mondd, Julie drága, leszel a feleségem? - S a választ már meg sem várva oly szenvedélyesen csókolta Julie-t, hogy ő szó szerint majdnem megfulladt, s az igen-t levegő után kapkodva, zihálva tudta csak suttozni.

Olyan gyönyörű volt minden! Olyan fantasztikus, hogy ők ketten egymásra találtak! Miklós mindenképp vált volna. Már évek óta menekült otthonról. „Kinőtte” a feleségét, aki egyszerű falujabeli lány volt és az is maradt. Leérettségizett, elhelyezkedett egy postahivatalban, ahol elvégzett egy belső tanfolyamot, azután húsz évre megrekedt ezen a szinten. Miklós nem szívesen beszélt róla, érezhetően szégyellte már ezt a nőt. Sokáig a nevét sem említette. Julie azt sem tudta, hogy néz ki, milyen alkatú, milyen típusú az elődje. Csak évek múltán, Miklós apjának a temetésén találkoztak először és utoljára. Nem beszéltek egymással, csak kezet fogtak. Pontosabban... Juliette odament ahhoz az asszonyhoz, akit Miklós két lánya mellett látott. Előtte halkán odasúgta a férjének: ő az, jól gondolom? Ha igen, akkor odamegyek és bemutatkozom neki. Miklós bólintott, ő elindult. Félúton, közelebből látszott csak igazán, mennyire csúnyácska, elhízott és primitív ez a szerencsétlen teremtmény, aki gyűlölködve, ellenségesen és félszegen bár, de az alkalomra való tekintettel mégis viszonzta a kézfogását. Valamit, talán a nevét, érthetetlenül pusmogott is.

Julie soha nem firtatta, hogyan tudott magának ennyire szinten aluli feleséget találni öelőtte Miklós. Ám a válásukat megelőzően még ennyit sem tudott az elődjéről. Annál többet a két tinédzser lányáról! Miklós félt, hogyan is mondja majd meg nekik a tervét. Végül úgy döntött, hogy külön-külön fog beszélni velük. Először a nagyobbikkal. Ő sírva fakadt, amikor bejelentette a döntését, de nem szólt semmit, csak bezárkózott a szobájába. Utána a kisebbik lánya következett. Ő nem pityergett, viszont annál nagyobb botrányt csapott. Hisztizett, ordított, toporzékolt, őrjöngött, átkozódott, szitkozódott. Rendesen megnehezítette az apja dolgát.

- Nem megy... Nem tudom végigcsinálni! - jelentette be Miklós másnap este rögtön, ahogy Julie beszállt a kocsijába. - Nem tehetem meg! Szeretem a lányaimat is, meg téged is. De ... ez a két gyerek nem engedi meg nekem, hogy elváljak - mondta keserűen.

Julie finoman megsimogatta a kezét, és csak annyit szólt: megértem. Hátranyúlt a táskájáért, amit szokása szerint a hátsó ülésre tett. Aztán némán kiszállt a miniszteri autóból és... búcsúzott.

- Hát... akkor... elköszönök tőled, és... minden jót kívánok neked! Nektek.

- Igen, talán... jobb, ha többé nem találkozunk - suttozta Miklós, láthatóan a könnyeivel küszködve.

- Vigyázz magadra! Szevasz, Miklós! - felelte Julie, és két búcsú puszit nyomott a férfi arcára.

A nő miniszter úgy állt ott, mint akit leforráztak, mint akit faképnél hagytak. Hosszan nézett Julie után. Se mozdulni, se beszélni nem bírt. Látszott, hogy a fájdalom megbénította a tagjait.

Julie még egyszer visszanézett. Mosolyogva intette: fel a fejjel! Aztán továbbment a kocsijához. Őt is felkavarta az elválás. Váratlanul érte... Miklós oly határozott, oly elszánt volt, hogy erre a fordulatra nem számított. És... már szerette ezt a férfit. Benne látta a jövőt, amelyet oly szépen elterveztek ők ketten.

A románc kezdetekor Julie épp szabad volt. Karmester párjával egy jelentéktelen szakmai vitában annyira összekaptak, hogy szakítás lett a dolog vége. - Úgy látszik, mégsem jó, ha az embernek szakmabéli a kedvese - vonta le magában a következtetést. Pedig sok éven át mennyire fontos volt neki, hogy Imrével mindent meg tudott beszélni. Imre mindent értett, mindenben segíteni tudta őt, társa volt a pályán is. Tőle mindig kérhetett tanácsot és soha nem hagyta őt cserben. Mégis elváltak az útjaik.

Ahogy Imre, úgy most már ő is egyedül van. Miklós azonnali válást, gyors esküvőt ígért, s lám, a hirtelen jött szerelemnek sietős búcsúzás lett a vége. A titkos randevúk, az összebújások, az ígéretek ellenére. Ráadásul... barna haj, barna szemek, kimondottan arányos testalkat, zéró súlyfelesleg. - Igen, Miklós nagyon is az ő esete volt, bár eddig kimondottan a magas férfiakhoz vonzódott. A miniszter úr viszont csak alig pár centivel volt magasabb nála. Mégsem törődött most ezzel, mert annyi minden ellensúlyozta a kis apróságot! Miklós okos volt. Tanított az egyetemen, külföldi konferenciákra járt, előadásokat tartott angolul, mindenkit ismert, aki számít, rengeteg barátja volt, és valljuk be, posztjánál, társadalmi helyzeténél fogva is méltó lett volna Julie-hez. Magyarország egyik minisztere volt, a kormányfő pedig a legjobb barátja. - Nem, nem a sarki fűszereshez, nem egy falusi szatócshoz készült ő feleségül menni! Ám a sors úgy hozta, hogy vége. Vége...

Nem sírt, nem könnyezett, de csalódott volt. Nem akart még haza menni. Tett pár kört, autózott egyet Pesten is, Budán is, aztán bement az Operába, az öltözőjébe. Oda menekült a váratlanul jött fájdalommal, ahol biztonságban érezte magát.

Alighogy leült, máris csengett a telefonja. Tudta jól, hogy Miklós hívja. Mégsem vette fel. Nyolcadszorra sem. Ült magába roskadva és hallgatta a telefon hiábavaló, erőszakos csörömpölését. Magyarázatra, a suta elválás szépítésére nem volt már kíváncsi. - Ha vége, hát vége. Fáj? - Igen. Nagyon fáj... De úgy mondják: az idő majd gyógyítja. Enyhülést hoz. Talán...

Amikor úgy érezte, hogy gyűjtött már némi lelkierőt, fogta magát és hazament. Aznap este nem vacsorázott. Másnap „A kékszakállú herceg vára” szerepelt műsoron, ő lesz Judit. Egyszer gyorsan átfutotta a szerepét, megfürdött és korán elaludt.

Reggel, ahogy kinyitotta a szemeit és magához tért, valósággal beléhasított a gondolat: volt, nincs. Hitt valakiben, hitt valamiben, ami már a múlté. Egyetlen tollvonással átírta az élet az ő biztatóan alakuló magánéletét, a jövőjét. Ő most... a pályája csúcsán... egyedül maradt. - Nem baj! Valamiért ennek így kellett lennie! S ha nem is fogalmazta meg magának, mégis tudta a gyógyírt: a munkába fog menekülni.

Múltak a napok, és ő így is tett. Telefonja sűrűn csengett, de már nem Miklós kereste őt. Olykor előfordult, hogy alig bírta leküzdeni a vágyat, a késztetést, hogy felhívja... Csupán megkérdezni: hogy van, mi újság, otthon rendeződtek-e a dolgok? Csakhogy akkoriban mobil telefon még nem létezett. Két számot tárcsázhatott volna: Miklós titkárságát, ahol egy ritka ellenszenves hölgy vette volna fel a kagylót, vagy pedig esténként a férfi lakásszámát hívhatta volna. Annak esélye, hogy épp a miniszter úr jön a telefonhoz, viszonylag csekély. Hiszen elmesélte, hogy vacsora után „elvonul a cellájába” dolgozni. A három nő számára pedig nem létezhetett nagyobb ellenség, mint ő. Sejtette is, érezte is ezt. Tehát... nem telefonált. De olykor már nyúlt a készülék után, hogy tárcsázzon. Azt pedig, hogy Miklós ugyanezt a vívódást élte meg nap mint nap - a munkahelyén meg otthon is, - csak jóval később tudta meg.

Múltak a hetek, és ők nem találkoztak, nem beszéltek egymással, de mindketten figyelték a másik pályafutását. Látták egymást a tévében, olvasták egymás interjúit, s a hiány, a másik elvesztésének a fájdalma ilyenkor kölcsönösen felkavarta őket. Utóbb kiderült: mindketten számolták a napokat. Azt, hogy mennyi idő telt már el azóta... És a hetek, hónapok éveknek tűntek.

Egyik este Julie-t különös érzés fogta el. Violetta szerepét énekelte épp, amikor úgy tűnt neki, mintha Miklós ülne a második sorban, a jobb ötös széken. - Vagy mégsem? Biztosan csak képzelődtem. Az nem lehet... - tépelődött magában. Miért is jönne el? Nem szereti különösebben sem a zenét, sem az operát. Őérte pedig dehogy fáradna ide! Telefonálna, ha valamit mondani akarna, ha hiányozna neki.

Várta, a szünetben erősen figyelte: kopognak-e az öltözője ajtaján? - De nem. Helyesebben egyszor sem Miklós volt az. - Talán előadás után! Ám Julie hiába reménykedett.

- Képzelődtem! Ó, én ostoba! - szidta magát. Pedig nem tévedett. Tényleg a miniszter úr jött el, hogy lássa őt. Ám ez is csak utólag derült ki.

- Furcsa telefon volt ez, Julie kedves! Valaki a külföldi fellépései után érdeklődött úgy, hogy nem volt hajlandó megmondani a nevét! - panaszkodott az öltöztetőnője, a kedves, hűséges, megbízható Micike.

- Biztosan valamelyik újságíró kíváncsiskodott ravasz inkognitóban! - vágta rá Juliette. De titkon azt remélte, hogy talán... Miklós volt az. Tudta jól az eszével, hogy nem szabadna visszavárni azt a férfit, aki az ő zenei pályáját, a munkáját, a hivatását se nem érti, se nem szereti. Legfeljebb a vele járó külsőségeket díjazza, ha egyáltalán értékeli. És mégis, mégis bolond a női szív, mert ő még Svájcban is Miklós hívását várta. A szállodában is, az öltözőjében is, holott nyilvánvaló volt: az egykori majdnem férje azt sem tudja, hogy ő külföldi turnén van.

A csalódás, a fájdalom, az elfojtott belső könnyek ritka jótettek vele szakmai szempontból. Még hitelesebb, még meggyőzőbb, még drámaibb, még összetettebb, még árnyaltabb lett az összes alakítása színpadon, filmen, lemezen egyaránt. Pályája nyílegyenesen ívelt fölfelé, és látszott már, hogy a határ a csillagos ég.

Teltek a napok, s ő büszke volt, hogy meg tudta állni és nem kereste Miklóst, noha már több, mint három hónapja nem találkoztak.

Az a péntek pontosan ugyanúgy indult, mint bármelyik másik nap. Előző este fellépése volt, a vekkert nem húzta fel, hogy aludjon, ameddig csak jólesik. Intézendő mindig akadt bőven, most mégsem sietett. Szabadnapos volt. Felkelt, összerámolt, megöntözte a növényeit, majd vásárolni indult.

Visszaérve épp csengett a telefonja, amikor belépett, azonban a sok csomagtól már nem ért oda időben. - Ha fontos, majd hív újra! - gondolta. S talán most először nem dobbant már nagyot a szíve, nem lett módfelett izgatott amiatt, hogy istenem, esetleg ez volt a régen várt perc, a nagy pillanat, amelyben őt ennyi idő múltán Miklós kereste. - Az ember reménykedik egy darabig, de aztán belefárad a hiábavalóságba. Ez az élet törvénye.

Odakint hétágra sütött a nap, és az ő megsebzett lelke már gyógyulásnak indult. - Híres vagy! Szép vagy! Csúcson vagy! Nyitva előtted az összes kapu, csak döntened kell, hogy melyiken lépsz tovább! - buzdította magát, és elindult ebédelni a kedvenc éttermébe. Aztán beszaladt még a postára, rengeteg levelet kellett feladnia.

Vidáman tért haza, zenét hallgatott, s épp beült a kádba haját mosni, amikor csengettek. - Szidta magában azt, aki pont most zavarja őt, amikor a csaknem derékig érő haját besamponozta és így kell rohannia miatta. Vizes fejjel gyorsan valamit magára kapva, hogy megnézze: ki az? Amúgy biztosra vette, hogy megint sürgős táviratot hozott neki a postás.

Már nyitotta is automatikusan az ajtót, de... aztán a meglepetéstől még a lélegzete is elállt. Miklós volt az... Kezében virág, mellette két fekete bőrönd, a szemeiben lángoló tűz, az arcán szerelmes mosoly.

- Szia! Hiányoztál... - Mindössze ennyit mondott, aztán megcsókolta őt ott, a bejárati ajtóban. Ez a csók, ez az ölelés minden szónál tisztábban mondta el a néma esküvést, hogy mostantól kezdve ők ketten örökre összetartoznak, mint kövek a vízparton, és soha többé nem válnak el.

Miklós elmesélte, hogy az utóbbi időben már se dolgozni, se aludni nem bírt.

- Képtelen voltam rá, hogy kiverjelek a fejemből, pedig megpróbáltam mindent! - mondta nevetve, és valójában már egyikük sem értette: hogyan is bírhatták ki egymás nélkül ezt a három hónapot.

Mindent elsőprő hatalmas szerelem volt ez, főleg Miklós részéről. Ezen az estén már Julie-t sem zavarta a bujkálás. Mostantól nyíltan vállalták egymást.

A férfi épp csak a legszükségesebb holmijait, az iratait, meg néhány nélkülözhetetlen könyvét vette magához. A közös lakást, a közös értéktárgyakat az előző családjánál hagyta. Juliette kifejezett kérésére később sem történt vagyonmegosztás. Miklós mindent a volt családjának adott.

A berendezkedés gyorsan ment. A lakás nagy volt, akár két szoba is juthatott volna a miniszter úrnak, ám ő erről lemondott. Éjjel-nappal, amennyit csak lehetett, Julie közelében vágyott lenni.

Még aznap este vacsora után Miklós pezsgőt bontott, majd átadta a kis dobozt, amelyben a kísérő gyűrű volt. Gyönyörű... A válása már zajlott, a jegygyűrűket hétfőre tervezte megvenni úgy, hogy együtt, közösen választhassák ki.

Ha felcsendül a Top Gun híres betétdala, még ma, húsz év múltán is az első közös éjszakájuk jut Julie eszébe, mely valóban lélegzetelállítóan, feledhetetlenül szép volt... Vasárnap délutánra pedig máris hivatalosak voltak a miniszterelnöki párhoz kerti partira. Csak ők ketten, először együtt.

Végtelenül jól érezték magukat, rengeteget nevettek. Julie is összetegeződött a kormányfővel meg a feleségével is, akikkel a médiából ugyan jól ismerték egymást, de személyesen csak most találkoztak először.

Igen sok fontos dolgot épp ekkor, itt és most tudott meg a jövőbelijéről. Most értesült arról, hogy Miklós szó szerint belebetegedett a szakításba. Másnap órája lett volna az egyetemen. El is ment, de az előadását nem volt képes megtartani. Akár szégyen a férfikönnny, akár nem, tény, hogy alig pár szót bírt csak mondani. Hullottak a könnyei. A diákjai látták, hogy valami nagy baj van nála. Először tapintatosan kis szünetet kértek, aztán rájött mindenki, hogy ez most nem megy. Reménytelen. Negyedóra vergődés után Miklós összecsomagolt, és elment. - Ilyen se fordult még elő vele sohasem! A munkahelyén pedig ugyanez folytatódott napokig. Rosszul nézett ki, ideges volt, ingerült és kialvatlan. Egy hét múltán már sugdolóztak a háta mögött arról, hogy valami komoly gondja lehet, biztosan odahaza. Aztán az egyik kormányülésen rosszul lett, onnan már mentő vitte őt a kórházba. Magas vérnyomás, idegösszeomlás...

Életében először Miklós tényleg igazán szerelmes volt. Helyesebben: túl a negyvenen ismerte meg a szerelem hatalmát, és tehetetlen volt az érzéssel szemben. Mindenről Julie jutott az eszébe, ha akarta, ha nem. Őt látta maga előtt, őt hallotta mindig. Az pedig, hogy a szerelme első szóra csendben, angolosan távozott, egyetlen halk, finom szóval kilépett az életéből és soha többé nem kereste őt, olaj volt a tűzre.

- Úgy éreztem, hogy beleőrülök, hogy nem bírom tovább, megbolondulok érted. Érted? - Így összegezte a miniszter úr az elmúlt hónapok szenvedéseit. Kiderült az is: napjában vagy tízszer nyúlt a telefonhoz, aztán eszébe jutottak a lányai, és akár szégyen, akár nem... zokogott. Egyszer így talált rá a főnöke, akit a szigorú titkárnő sem hessegethetett el. Vérnyomása ekkor is magas volt. Alvászavarai miatt egyre több kávé ivott, amire esténként altatókat szedett, és elszívott napi három doboz cigarettát. Lefogyott, mert enni sem bírt, s a keze állandóan remegett. Vagyis... a szakítástól Miklós alaposan tönkrement. Ráadásul otthon is egyre rosszabb lett minden. Végül fogta magát, hazament péntek délből, összecsomagolt, maga után hagyott egy levelet úgy, ahogyan azt a főnöke és egyúttal a legjobb barátja tanácsolta neki, aztán elköltözött otthonról. Juliette-et választotta és azóta végre boldog. A környezete alig ismer rá.

Egy talpig tökéletes leendő férj halmozta őt el a szeretetével, a figyelmességével. Egy fülig szerelmes, örülten boldog férfi, aki végre révbe ért egy olyan nő oldalán, akire hosszú évek óta vágyott. Miklós leste minden gondolatát, hozta-vitte őt a próbákra, előadásokra, a Rádióba, az MTV-be, és mindenben igyekezett őt tehermentesíteni. Ő ment vásárolni, ő ment a postára a csekkeket befizetni, s a leendő felesége legnagyobb meglepetésére olykor nekiállt főzni is. - Ráadásul micsoda finomságokat! Julie-nek leesett az álla. Ezt aztán végképp ki nem nézte volna a miniszter úrból. Még házas is! És kísérte őt színházba, moziba, barátokhoz, fodráshoz, ruhát vásárolni, kirándulni, sétálni... A valóság kölcsönösen felülmúlta a legszebb álmaikat is. Az lehet, hogy akadt még egy-két fickó a földtekén, aki Miklóshoz hasonlóan lila ködben úszott a gyönyörűségtől. De az biztos, hogy ezen a bolygón nem volt nála boldogabb férfi. És ez így is maradt, sokáig.

Miklós rettentően büszke volt Julie-re. Alig bírt betelni vele. Még fürdés közben is látni akarta a kedvesét. S az első hónapokban Juliette nem egyszer arra ébredt, hogy a párja őrzi az álmát. Főlé hajol, alvás közben is őt nézi...

A férfi bontópere még javában tartott, amikor megkezdték a rokonlátogatásokat. Legelőször Julie mutatta be szüleinek Miklóst, s ez a találkozás értelemszerűen egyúttal leánykérésé, sőt eljegyzéssé is vált.

Látszólag tökéletes volt minden. Egyedül Julie érezte, hogy az édesanyja csak mérsékelten örül a választásának. Miklós ebből semmit sem érzékelhetett, viszont ő, aki jól ismerte a mamáját, csalthatatlannal észrevette ezt. Másnap, a négyszemközti telefonbeszélgetésükkor az okokra is fény derült. A bölcs asszony Miklóstól is, meg az előző családjától is féltette a lányát.

- Bárcsak sikerülne! De nem vagytok igazán egymáshoz valók. Nagyon távoli az érdeklődési körötök, és amit hallottam az egyik beosztottjától, az nem éppen hízelgő a leendő férjre nézve - sóhajtott a telefonba a mama. Ám Julie ezt amolyan kötelező anyai aggodalmaskodásnak tekintette. Biztosra vette: bárki volna is az ő szerelme, valami hasonló szülői kétkedés ugyanígy elhangozna.

Aztán a rákövetkező hétvégén kétnapos vidéki víkendre indultak, hogy Julie-t mutassa be Miklós az édesapjának meg a testvéreinek. A vőlegény édesanyja korán, alig ötvennégy évesen meghalt. Hazafelé tartott a földjükéről, kapált kora hajnaltól délig, aztán elindult, hogy

ebédet főzzön, de útközben lefordult a bicikliről. - Hirtelen szívhalál. Ezt mondták az orvosok. Saját bevallása szerint Miklós az édesanyja temetésén sírt utoljára. Egészen a Julie-vel való szakításukig.

Édesapja egyszerű parasztember volt, akit Juliette első látásra a szívébe fogadott. A becsületes, tiszta, józan gondolkodású hallgatag idős ember se kívül, se belül nem emlékeztetett a fiára. Ezúttal ritka messzire esett az alma a fájától! Mintha Miklósnak nem is vér szerinti édesapja volna, annyira más volt a kedves öreg.

Julie-t lenyűgözte a leendő após nemesen egyszerű falusi világa. A szántóföld, a kukoricás, a diófaültetvény, a baromfiudvar, végében a kis patakkal, és főleg a lovak. Hiszen imádott lovagolni! Sokáig járt Somogyaszalóra meg Gálosfára, volt is ott egy kedvenc lova, a Hazárd. Csöppet szeszélyes jószág volt, akivel nem szimpatizált, azzal rúgott pár gyertyát, aztán úgy ledobta, hogy csak nyekkent. De Julie-t kedvelte. Talán az illatát, talán a lágy, ugyanakkor mégis határozott mozdulatait. Vagy azt érezte, hogy tisztelettel közelít hozzá. De tény, hogy megszerették egymást, ahogyan János bácsi lovaival is.

Julie élvezettel téblábolt a tyúkok, kakasok, nyulak meg a galambok birodalmában. A két báránycát hosszan dajkálta, simogatta, a három kutyával pedig gyorsan barátságot kötött. Tetszett neki a gémeskút is, meg az egész osztrák-magyar határmenti hangulat is.

Leendő férje népes rokonságából Miklós édesapjával szeretett leginkább beszélgetni. Amúgy Miklósék hárman voltak testvérek. Egy fiú és két lány. A középső gyerek, a fiú vitte legtöbbször. Kollégiumba került, egyetemet végzett, és végül miniszter lett. Ez azonban nem tartotta vissza az édesapját attól, hogy őszintén, tiszta szívből gyűlölje a szocialista-kommunista ideológiát, az egypártrendszert, meg az egész politikát. A kényszer-tévesztést ő ugyanis már soha, de soha nem tudta megbocsátani. Kuláknak bélyegezték őt, elvették tőle egykor azt, amiért a két kezével megdolgozott. Érthető, hogy jó szót erről a politikai rendszerről tőle nemigen lehetett hallani.

Julie mélyen átérezte a napi tíz-tizenöt órás paraszti munkában megfáradt, összeaszalódott öregember fájalmát. Jól értette a lelkét, és becsülte, nagyra tartotta őt. Különösen, amikor megtudta azt is, hogy nálánál gazdagabb lányt vett feleségül, és emiatt is sokat gyötrődött. Hosszú időn át az istállóban aludt, a lovak mellett.

Miklós lánytestvérei közül az idősebbikkel tudott igazán egy hullámhosszon lenni Juliette. Ő volt az, aki családotul együtt élt, együtt gazdálkodott az édesapjukkal. Szőke, kék szemű, mint a papa. Meleg szívű, kedves és hallgatag, mint az apjuk. Férje a helyi tévesz traktorosa volt. Egy szem lányukért meg a boldogulásukért sokat, nagyon sokat dolgoztak a határban, meg az otthoni gazdaságukban is.

Miklós húga kívül-belül mindenben épp ellentéte volt az apjuknak is, a nővérének is. Barna haj, barna szem és kígyólélek. Akkor sem őszinte, amikor kérdez. A hóg persze már városban élt. A férjével közös vállalkozásokat tartottak fenn. Szakközépiskolai érettségivel bár, de jó-módban éltek. Két gyereket neveltek, s mint a macska, mindig a talpukra estek. Amikor kellett, jó szimattal jókor voltak jó helyen.

Szemtől szemben ők is látszatkedvességgel fogadták a leendő sógornőjüket, csak hogy gyorsan kiderült a kettős játék. Miklós előző feleségének meg a lányainak továbbították a Julie-ről szerzett híreket. Egyszerű emberek lévén egyfelől vonzotta őket az a másik világ, amelyből a sógornő érkezett. Bizonyos helyzetekben kellemes volt felválni a leendő híres rokonra. Ugyanakkor a velük azonos szinten lévő előző feleséggel érezték igazán biztonságban a társalgást, meg magukat is.

Aztán eljött a nap, amelyen Julie rádöbbsent, hogy a szó veszélyes fegyver. Sebezni, ütni, űzni, harcolni, s tán még ölni is lehet vele.

Az első találkozás jövődöbelijének a lányaival... maga a pokol, a katasztrófa volt. Két kis vadóc-gonosz kegyetlenségeiről szóltak a kétségbeejtően kínos percek. Hamar világossá vált, hogy az ifjú hölgyek alaposan felkészültek. Szabályos forgatókönyvet dolgoztak ki annak érdekében, hogy legkevesebb két-három percenként megsebezzék, megbántsák az apjuk új választottját.

Julie türelemmel fogadta a viselkedésükből áradó ellenszenvet. Szeretettel, mosolyogva beszélt velük, amire viszont a két gyerek nem számított. Így aztán egyre elszántabban, egyre durvábban támadtak, hogy elérjék a szándékolt hatást.

Miklós rettentően szégyellte a lányai nevelatlenségét és gonoszságát. Ugyanakkor tehetetlen volt. Minél inkább próbálta rendre inteni, fegyelmezni a két tinédzsert, azok annál durvábban vágtak vissza. Csúfos kudarc, valódi rémálom, igazi állóháború volt ez, amelyben senki sem tudta elérni a maga célját. A lányoknak nem sikerült kiborítaniuk, megrikatniuk Julie-t, az apjuk nem bírt velük, Juliette pedig nem volt képes megtörni a két gyerek oktalan gyűlöletét. Izzott a levegő, a lányok sértő megjegyzései mint a nyilak, úgy röpködtek. Egyikük például azt közölte, hogy ők nem fogadnak el ajándékot „egy ilyen nőtől”. Se most, se később, sohasem. Meg sem nézik, hogy mit vett nekik a leendő mostohájuk. A másik meg azt fejtegette: ők dehogyis kóstolják meg a süteményeket! Ha Julie csinálta, akkor nem kell nekik! Hozzá se érnek. Ki tudja, talán mérgezett.

Miklós visszautasította a goromba vádat és azonnal végigkóstolta az összes desszertet. De hiába. A kisasszonyok így sem nyúltak a tányérok felé. Sőt, gyümölcsleveket, kólát, üdítőket se kortyoltak, de még a narancshoz, banánhoz, körtéhez, ananászhoz se nyúltak, mondván: biztos mindent Julie készített, és akkor nem kell nekik. Inkább arra kérték az apjukat, hogy ő, csakis ő hozzon nekik egy-egy pohár csapvizet. Azt elfogadják. Azért volt ez fontos, hogy otthon az anyjukat meg a rokonságot megnyugtathassák afelől: a borzalmas látogatáson ők bizony csak egy pohár vizet kaptak, de még azt sem ettől a Julie-től.

Miklósnál viszonylag gyorsan betelt a pohár. Elege lett az oktalan háborúból és bejelentette: ennek így semmi értelme nincsen. Ha majd másképp gondolkozik a két gyerek, akkor szólnak, hívják őt fel. - Nyitotta az ajtót és szabályosan kitessekelte a két szemtelen kis fruskát. Julie tiltakozása ellenére is. Gigi Kittivel együtt meglepődött ugyan, de a búcsú-döfésekről semmiképp nem mondtak le. Az ajtóból még odakiabálták: úgyse lesz ennek jó vége, mert az apjuk részeges, depressziós szörnyeteg, csak most még a jobbik arcát mutatja. Majd rá fog jönni erre Juliette is, csakhogy akkor már késő lesz! Emellett még gyorsan biztosították a leendő mostohájukat afelől is, hogy az ő zenéje fabatkát se ér, a kutya se kíváncsi már az operákra, a hülye kornyikálásra, és dehogy fognak ők telefonálni ide! Ha nem az apjuk venné fel a kagylót, bele se szólnának, mert egyikük sem kíváncsi Juliette-re.

- Takarodjatok innen! Elég volt! - ordította Miklós, hogy véget vessen négyük kudarcának. Dühében oly erősen csapta be az ajtót, hogy utána zárat kellett cserélni.

Julie vigasztalni próbálta a párját, aki sokáig alig tért magához. Szomorú volt és szótlan. Elvonult dolgozni. Majd bejelentette, hogy nem találja a helyét, rövid időre elmegy, mert úgysem tud most koncentrálni. Autózott úgy körülbelül másfél órát. Se higgadt, se nyugodt nem volt, amikor visszaérkezett.

Julie még nem sejtette, hogy ez csupán a durva nyitánya volt a húsz éves háborúnak. Ő hitt, remélt, és bízott abban, hogy az idő, a szeretet, a megértés és a türelem előbb-utóbb majd célba ér.

Múltak a napok, de hiába várta, hogy Miklós szóba hozza a lányok dolgát. Mintha mi sem történt volna, úgy söpörte szőnyeg alá a problémát a miniszter úr. Aztán a harmadik este Julie megtörte a csendet.

- Ha azt hiszik, hogy miattam válsz, hogy én robbantottam szét a családokat, akkor megértem, hogy gyűlölnék engem. De két dolog akkor sem világos. Miért nem tudják, hogy nem én vagyok a válás oka? És miért vádolnak téged rémes dolgokkal? Részes meg depressziós. Ezt mondták rád. És te nem cáfoltál!

- Ne foglalkozz ezzel! Az én dolgom, majd én elrendezem. Kis idő kell, és aztán bele fognak törödni. Nehéz korban vannak. Az egyik érettségi előtt áll, a másik másodikos gimnazista. Ez a legnehezebb időszak. Már nem gyerek, még nem felnőtt egyik sem. Majd belátják, hogy hibáztak! Bocsanatot fognak kérni. Tőled is meg tőlem is, csak legyél kicsit türelemmel. Egyikük se hülye, tudják jól, hogy mindenképp váltam volna. Mégis dühösek, kígyót-békát összehordanak, hátha sikerül szétválasztaniuk minket. Én is látom, hogy olyanok, mint két fúria. Nyilván az anyjuk hatására, aki fél az egyedüllétől. Azt mondta: ő nem tud megállni a maga lábán. Egyedül nem képes nevelni a lányokat. Pedig minden második vagy harmadik családban becsúszik egy válás és túlélnek. Mindenki túléli! A gyerekek is! - nyugtatta meggyőzően a jövőbelijét, ujján a jegygyűrűjét igazgatva a leendő férj.

- De hogy találhatták ki pont ezt a két szörnyűséget? Nem értem! - firtatta tovább jó érzékkel Julie. Ám Miklós lenyűgöző választ rögtönzött:

- Ha azt hazudták volna neked, hogy bűnöző vagyok, kilógott volna a lóláb. Ha meg azt, hogy trehány vagyok, túlságosan enyhe lett volna a vád.

Nos, igen... Ennél könnyedebb, elegánsabb, meggyőzőbb választ egy szakkönyvből se igen lehetett volna előcitolni. Minden tisztázódott. S mert egy pohár bornál vagy pezsgőnél többet esténként véletlenül se ivott Miklós, másrészt kifejezetten jó kedélyű volt, hiszen úszott a boldogságban, Julie-nek valóban semmi oka nem volt arra, hogy figyelemre méltassa a gyerekek szavait.

És a világ újból gyönyörű lett Miklós oldalán. A házasságkötés helyét is, időpontját is jó előre kitűzték, noha a miniszter úr válópere ekkor még nem ért véget. - Hát persze, hogy a Parlament szomszédságában lévő házasságkötő teremre esett a választásuk! Ez volt igazán közel a Szófia Étteremhez, ahol eldőlt a kettejük sorsa. Hol másutt is lehetett volna az esküvői díszebéd? Csakis itt!

Miklós lelkesen szervezett mindent. Bontóperének elhúzódásán senki sem csodálkozott. A lányait megismerve maga Julie sem. Kétségbeesésében az a szerencsétlen asszony, az anyjuk, foggal-körömmel ragaszkodott a gyerekei apjához. Pedig már régóta a semmibe ködült a házassága, de ő mégis küzdött, hátha papíron legalább meg tudná tartani a férjét. Amennyi akadályt görgetni lehetett Miklós új élete elé, azt ő időt és fáradságot nem kímélve mind megtette. Úgy képzelte: az idő neki dolgozik. Pedig dehogy! Miklós már Julie-hez tartozott, és ezt nem is titkolta. Életében először jegygyűrűt is viselt. Igaz, még csak a bal kezén, de már közelgett a menyegző napja.

Gőzerővel építette kettejük új életét a vőlegény. Olyannyira, hogy az esküvő előtti két külföldi útját most inkább lemondta. Korábban ez sem fordulhatott volna elő. A szakmai karrierjét mindenek fölé helyezte, másrészt örömmel menekült otthonról. Arról nem is szólva, hogy roppant előkelő dolognak számított a rendszerváltás előtti Magyarországról „nyugatra”, pláne az USA-ba utazni. Most mégsem tette. Ezt, sőt a moszkvai vizitet is törölte. Egyetlen napra sem akarta magára hagyni a kedvesét. Ugyanakkor megértően fogadta a hírt, hogy az ő énekesnő szerelmét a munkája néhány napra Londonba, azután Genfbe szólítja.

Úgy csüngtek a telefonon, úgy turbékoltak egymással ilyenkor az opera-előadások után, hogy a jégcsap szívű ember hírében álló Miklóstra a saját édesanyja se ismert volna rá.

Egyszer, mindössze egyetlen egyszer fordult csak elő az, hogy Miklósnak váratlanul vidékre kellett utaznia. Különös módon épp hétvégén. Julie meglepődött, amikor egy péntek reggelen a párja bejelentette: valószínűleg csak szombat este, vagy legkésőbb vasárnap délre ér majd haza.

Julie elcsodálkozott, de nem gyanakodott. Ez valahogy egészen hiányzott az alaptermészetéből. Feltűnt azonban neki, hogy Miklós kissé zavart, sőt ideges is.

- Most ne kérdezz semmit! Majd mindent elmondok, ha eljön az ideje! - zárta rövidre a dolgot a miniszter úr a tőle megszokott határozottsággal.

Juliette nem értette: mi ez a titkolózás? Valami munkahelyi gond adódott? Valaki bántja Miklóst? Vagy meggondolta magát?

Pénteken délben aztán nem várt örömhír kötötte le a figyelmét. A professzor úr, az ő klinika igazgató nőgyógyásza megerősítette a sejtését: igen! Az eredmény pozitív! Terhes... Az apró reggeli émelygésektől kezdve a kora délutáni fáradtságig mindent megmagyarázott az orvosi diagnózis. - Hiszen ez csodálatos! Nem, nem lehetett senki nála boldogabb! Elmúlt már harminc, benne volt a korban, és oly sóvárogva, áhítózza nézegette a babázó anyukákat, a játszótereken önfeledten hancúrozó kicsiket! Meg aztán, már egyébként is beszéltek erről Miklóssal. A leendő férje úgy fogalmazott: el tudná képzelni a közös életüket gyerek nélkül is, mert ő már felnevelt kettőt, de megérti, ha Julie úgy dönt, hogy ragaszkodik legalább egy babához.

- Csak nehogy az is lány legyen! Mert akkor felkötöm magam! - mondta nevetve, ugyanakkor elszánt meggyőződéssel. Szerinte ugyanis a gyerek az fiút jelent. Második lánya születésekor állítólag nagyon el volt keseredve. Az anyósának azt találta mondani: nem gyerek az, csak egy lány...

Julie semmiképpen ki nem hagyta volna az életéből a legeslegszebb hivatást, az anyaságot. S ha kisleány lesz, Miklós is imádni fogja.

Juliette tökéletesen meg volt győződve arról, hogy a leendő férje kiváló apa lesz. Hiszen annyira szereti a lányait, hogy még őrá is megpróbált lemondani értük. Ez komoly érv, erős pozitívum volt a szemében. Vagyis... bármilyen furcsa, ő nem haragudott a szakítási kísérletért. Sőt, inkább nagyra becsülte ezért Miklóst.

Mobil telefon ekkor még mindig nem volt, s a jegyese ezúttal semmilyen támpontot nem adott arról, hol is kereshetné őt. Tehát... várnia kellett, nem tudta nyomban megosztani vele az örömhírt.

Azon a szombaton a határtalan boldogságtól repesve Julie már az anyaságról ábrándozott. Délelőtt elment sétálni egyet a Margitszigetre, és gondolatban gyakran szólt a kicsihez. - Prücsök! Drága pici Prücsök! - Így hívta, hiszen fogalma sem volt még arról, hogy kisleányt hordoz-e a szíve alatt.

Későn, csaknem éjfélkor érkezett meg a párja. De legalább nem vasárnap, hanem még szombaton. Nehéz volt megállnia, hogy várjon a nagy újsággal és ne ugorjon rögtön Miklós nyakába.

- Haza kellett mennem apámékhoz. Muszáj volt elmagyaráznom, hogy miért válok. Ilyesmi a mi családukban még nem fordult elő. Te mindenkit levettél a lábáról, mindenki el van ragadtatva tőled. De... a lányok! Ők nem akarnak belenyugodni. Talán most sikerült elrendeznem mindent - magyarázta meggyőzően, hevesen gesztikulálva a férfi.

Julie elkomorodott. Most aztán végképp nem értette Prücsök papáját. - Nélküle ment a szülőfalujába haza? Ez volt a nagy titok, amiről ő csak utólag hallhatott? Hát ekkora a baj, hogy a háta mögött hosszú órákon át kell magyarázkodni őmiatta? Máskülönben nem aludt volna ott a párja.

Rosszul esett ez neki. Úgy érte őt, mint a hideg zuhany. Valójában már kedve sem volt elmondani a meglepetést, a friss hírt. Pedig Miklós mindent elkövetett, hogy elűzze a bánatát. S amikor végre megosztotta vele a professzor diagnózisát Prücsökről, a férfi oly boldog lett, hogy emellett már eltörpült a furcsa víkend ügye.

Julie rosszullétei szaporodtak, a válást végre kimondták, az esküvő pedig egyre közeledett. Szombaton délelőtt tizenegy órára volt kitűzve.

Este megérkeztek a rokonai Londonból is, Milánóból is. S amikor másnap felcsendült a nászinduló, a szűk körű esküvő résztvevői egy boldog, összeillő párt láttak szerelmesen összebújva.

- Hát, öregem, ennyire szép menyasszonyt én még nem pipáltam! Nagy mázlista vagy te, barátom! - veregette vállon a vőlegényt - esküvői tanújaként - a miniszterelnök.

Gyönyörű volt ez a nap! Ha a két lány nem is, de Miklós népes vidéki rokonsága, élen az édesapjával mind eljött, hogy együtt örüljön az ifjú párral. Ennyire felhőtlenül boldog talán még sohasem volt Julie. Nem kellett szégyenkeznie, újdonsült férje udvariasan, tisztelettudóan, kedvesen és szellemesen viselkedett mindenkivel, s a rokonaival remekül elboldogult angolul.

A nászút ritka rövidre sikeredett Julie külföldi fellépése miatt. Épp csak átugrottak a szomszédos Ausztriába, három napra. Miklós hízott a büszkeségtől, amikor az útlevélvizsgálatkor az ügyeletes határőrök sorra autogramot kértek a feleségétől. S hogy neki tisztelegtek, érte és őmiatta mindkettejükkel megkülönböztetett figyelemmel bántak, az most miniszter létére sem bántotta őt.

A bécsi luxushotelben gyorsan elröpült a három nap. Julie itt tudta meg: férje beosztása miatt szigorú nemzetbiztonsági ellenőrzésen esett át. - Így jár az, aki a kormány egyik tagjához megy feleségül, miközben több nemzetiségű...

Kereken két hete voltak házasok, amikor az első trauma érte Juliette-et. Megtoldandó a kurta nászutat, Miklós húga hívta meg őket hétvégére. Ott alvással, hogy közben újból kérje: ők lehessenek Prücsök keresztszülei.

Julie-nek ugyan más tervei voltak, de a világért sem akarta volna megbántani a kedves sógorékat. A meghívást is meg a keresztszülőséget is köszönettel elfogadta, s elindultak erre az elátkozott víkendre.

Nagyjából félúton járhattak, amikor defektet kaptak. Miklós elveszítette az uralmát a fekete miniszteri Mercedes felett. Megpördültek, áttértek a szemközti sávba, s félig becsúsztak az árokba. A forgalmas főúton szerencsére épp egyetlen kocsi sem jött szemből a kritikus pillanatban. Így, csakis így sikerült elkerülniük a frontális ütközést.

Végül senki sem sérült meg, még a kocsinak sem lett komolyabb baja. Körülbelül egy órát vett igénybe a gyors műszaki segítségnyújtás. A férje ragaszkodott hozzá, hogy ne változtassanak az eredeti programon, noha látszott rajta: megviselte őt a majdnem baleset, amelyről nem tehetett.

Ha kalandosan is, de végül csak megérkeztek a határ menti városba, és már-már feledésbe merült a korábbi kellemetlenség, amikor... Julie-ben egy világ omlott össze. Ártatlan elszólás volt, egyetlen kérdés, amely kicsúszott a kislány száján.

- Akkor ti most ugyanabban a szobában fogtok aludni, ahol múltkor Miklós az előző feleségével a búcsúlátogatáson?

Ekkor és így derült ki, mi is történt azon a különös hétvégén, amikor a párjának olyan hirtelen kellett elutaznia. Munka után elment az előző otthonába a volt feleségeért, majd kocsiba ültek és kettesben elmentek két napra - úgymond „együtt elköszönni” Miklós rokonaitól. Mivel-hogy ezt kérte az ő elődje. S miközben Julie otthon azt találgatta: hová is tűnhetett a párja, addig az ő Miklósa együtt búcsúzkodott, együtt vacsorázott, egy szobában, egy ágyban aludt, majd együtt reggelizett, ebédelt, s utána együtt utazott haza az előző feleségével.

Julie nem volt féltékeny. De ízléstelennek, erkölcstelennek ítélte a történeteket. Főleg a közös ágyban alvást - ott, ahol amúgy két vendégszoba is van. Úgy érezte: a férje becsapta, elárulta és megalázta őt.

Ez volt az a pillanat, amelyben legelőször ingott meg Juliette bizalma Miklósban. Egy hétnyi gondolkodási időt kért, majd Miklós elé állt, és bejelentette az elhatározását: arra jutott, hogy egyedül szeretné felnevelni a gyereket. Kérte a férjét: pakoljon össze, költözzön haza, ... távozzon innen. Őt meg a születendő kicsit hagyja ki a múltja effajta kezeléséből. Békében, nyugalomban vágyik élni. Márpedig Miklós mellett ez több okból is lehetetlen.

Hiába beszélt, a férje nem pakolt. Felkapott pár iratot, berohant a munkahelyére, aztán kis idő múltán megindult a telefonáradat. Előbb Miklós, majd az összes rokona hívta Julie-t. Elismerték, hogy hibáztak, hogy nem volt helyes, amit tettek. Miklós húga is, annak férje is magára vállalt mindent, hogy ők okozták ezt, miattuk történt, mert megszokásból, meggondolatlanul cselekedtek, amikor közös szobába ágyaztak. Győzködték Julie-t, hogy annak a picinek igenis nagy szüksége lesz az apjára. Többé úgysem tudna ilyesmi előfordulni, csak most az egyszer még bocsásson meg! De ő hajthatatlan volt, ahogyan Miklós is, mert nem költözött el.

Másnap Juliette összepakolta a férje holmijait, kitette az asztalra a közös kasszáit, és írt néhány sort. Kérte: mire a következő külföldi útjáról visszatér, legyen szíves elhagyni ezt a lakást. Vigye magával, amire szüksége van, beleértve a pénzt is. Vigyen annyit, amennyit akar, csak menjen el, és a kulcsokat adja át az Operaházban az öltöztetőnőjének egy borítékban. Végezetül ígérte: ha Prücsök megszületik, annyit láthatja majd, amennyit csak akarja. A válást pedig ráérnek megbeszélni. A költözés a sürgős.

Négy nap múlva, amikor Julie megérkezett Amszterdamból, Miklóst otthon találta. Könyörgött a feleségének: legalább addig hadd maradjon, amíg a kicsi megszületik! Hadd segítsen, hadd lehessen itt, amíg szükség lehet rá! - És... ő végül megbocsátott. Láta a férfi elszánt kitartását. Hinni próbálta, hogy többé ilyesmi nem fordulhat elő. Megbocsátott, de... ezután már semmi sem volt a régi. Nem tudta úgy szeretni Miklóst, mint azelőtt. Kevés dolog tudott mély sebet ejteni a lelkén. Ha elárulják és becsapják őt, az ilyen volt.

Kettejük közül már csak Miklósnak sikerült mindent ott folytatni, ahol előzőleg abbahagyták. Valami eltörött. Nagyon korán. S ha próbálják is „megragasztani”, többé már sohasem lesz az igazi. De az élet megy tovább.

Miklós mindent elkövetett azért, hogy Julie megrendült bizalmát helyreállítsa. Ám mielőtt ez bekövetkezhett volna, egy keddi nap estéjén pontban nyolckor csengettek.

- Jó estét! Az édesapánkat keressük! - mondta a tizenhat éves Gigi.

- Csak meg akarjuk mondani neki, hogy irtó szemét módon viselkedett az édesanyánkkal! - tette hozzá szikrákat szóró szúrós tekintettel a tizennyolcadik születésnapjához közel járó Kitti.

Julie már önmagában a váratlan látogatáson is meglepődött. Hát még az elhangzott szavakon! Mégis szeretettel, higgadtan és udvariasan tessékelte be a vendégeket.

A két nagylány épp csak megállt az előszobában. Egyikük sem volt hajlandó beljebb jönni, és leülni. Ő mégis hozta a poharakat, a gyümölcsleveket meg a sósogyorót, mire a kisebbik lány rászólt.

- Ez tök fölösleges! Itt mi semmit sem fogadunk el! Nem megyünk be, nem ülünk le, csak négszemközt szeretnénk beszélni az apánkkal. Semmi mást nem kérünk!

Közben a fürdőszobából előkerült Miklós, aki mit sem sejtve, vidáman indult a lányai felé, de aztán gyorsan megérezte, hogy ez a nap nem az, amelyen eljöttek bocsánatot kérni az övéi.

Juliette igen kínosan érezte magát. Ilyen helyzetben még sohasem volt. Leült a szobájában, és várt. Lassan múltak a percek, a társalgás pedig egyre hangosabbá vált.

- Szemét vagy! Nem volt benned annyi becsület sem, hogy előre szólj: kikapcsoltatod a telefont, a tévéket meg mindent! Ha a te neveden volt, anya elment volna veled és átíratva volna az ő nevére. Hogy tehetél ilyet? Ezt csináltad korábban is! Nem mondtad meg, hogy válni akarsz, csak azt írtad: elköltözől otthonról. A mami majdnem infarktust kapott már múltkor is, amikor a postás bírósági idézést hozott neki a bontóperi tárgyalásra! Neked ez hogy esett volna fordított helyzetben? - kiabálta harciasan a kisebbik lány.

Julie hiába nem hallgatózott, Gigi oly harsány volt, hogy nem lehetett nem hallania a vádló szavakat. Aztán egyszer csak hirtelen csönd lett. Nagy csönd. Sokáig. - Vagy csak neki tűnt úgy?

Miklós váratlanul, heves mozdulattal benyitott hozzá és feldúltan közölte: a lányai szeretnének elköszönni tőle.

- Azért jöttünk, hogy az apánknak megmondjuk: szemét módra viselkedett velünk. És az édesanyánk tegnap délben kórházba került. Őmiatta. Pocsék, aljas dolog volt ez! Csak ennyit akartunk közölni - összegezte a helyzetet Gigi. Majd a két lány sarkon fordult és köszönés nélkül elviharzott.

- Sajnálom, hogy nem sikerült becsületesen, egyenesen, korrekt módon elválnod! - jegyezte meg szomorú csalódottsággal Juliette.

- Ez hülyeség! - védekezett Miklós. De Julie-nek elege lett. Becsukta a szobája ajtaját, feltette a lemezjátszóra a Sors szimfóniát, és magába roskadva azt kérdezte: Jézusom! Hát kihez mentem én feleségül? Mi fog még kiderülni róla?

Érezte a párja, hogy sok van már a rovásán. Eltalálta, hogy mi jár a felesége fejében. Kérte, már-már könyörgőre fogva, hogy ne is gondoljon a válásra. Csak szerencsétlenül jöttek össze a dolgok. Ő nagyon szereti, szerelemmel szereti Julie-t, együtt akarja felnevelni vele a kicsit, és egyébként sincs hová mennie. Neki ez az otthona. Láthatta, hallhatta, hogyan viselkednek vele a saját lányai. Hová is menne, ha most Julie kiadja az útját?

És ő megszánta a férjét. Újból próbált megbocsátani. Gondolt arra is, milyen kellemetlen lenne Miklósnak, ha a gyors válást követő nőülés után megint egy bontópert kellene bejelentenie a főnökének. Micsoda ostoba helyzet volna! Mennyit ártana a karrierjének! Szerette volna azt hinni, hogy csak kapkodott, meggondolatlanul... Hogy nem volt gyakorlata a válásban. Jólesett volna mentségeket találnia a számára, de... a lelke mélyén érezte már, hogy súlyos a helyzet, nagy a baj.

A közös jövőt illető kételyei tovább fokozódtak, amikor három hét múlva újabb meglepetés érte őt. Miklós a rövid brüsszeli hivatalos útjáról hazatérve azzal kezdte: Most nem hoztam neked semmit. Ugye, nem haragszol?

Nem, ő nem haragudott, csak elcsodálkozott. Túlságosan hirtelen érték őt a traumák, az érthetetlen, szélsőséges váltások.

- Ez közös! - tett nagy vidáman az asztalra egy doboz After Eight csokoládét a párja. - Vagyis... vehetsz belőle! Ezt akarta mondani neki. De ő nem vett. Csak nézte Miklóst, nézte, amint lelkesen csomagolgatta a parfümöket a lányainak meg a titkárnőjének. Nem szólt egy szót sem. Nem említette, hogy ő bezzeg soha nem jön haza üres kézzel.

Kis idő múltán újból fordult a kocka. Miklós viselkedése gyökeresen megváltozott az ultrahangos vizsgálat napjától kezdve. Pontosabban attól a perctől fogva, hogy kiderült: a magzat kisfiú!

A férje egészen a régi lett. Olyan volt, mint az esküvő előtt. Életének legnagyobb álma volt egy fiú utód. Szó szerint nem bírt magával a gyönyörűségtől. Azonnal körbetelefonált mindenkit, ha tehette volna, az egész világot, hogy elújságolja a nagy örömhírt.

Az ultrahang-vizsgálat reggelén a leendő apa láthatóan reszketett az izgalomtól, remegett a keze. A doktortól hatszor is újrakérdezte: ugye, nem lehet tévedés? Ugye, ez már biztos? Mint a kisgyermek, akinek álmai játékát ígérik, és biztos akar lenni abban, hogy tényleg az övé is lesz, úgy viselkedett. Nem csoda, hogy az orvos már nevetett a mindjárt háromszoros apukán, akivel madarat lehetett volna fogatni.

Délutánra minden programját lemondta Miklós, hogy Julie mellett maradhasson. A kedvenc éttermükbe mentek ebédelni, ahol a nagy örömtől és felszabadultságtól a férfire rátört az őszinteség meg a közlékenység. Most vallotta be, hogy az előző házasságából lett volna egy harmadik poronty is, de ő ráparancsolt a feleségére, hogy vetesse el.

- Biztos az is lány lett volna! És azt én már nem bírtam volna elviselni. Így is rettenetes volt a nőuralom! Egy hasítókos az nem gyerek! Az csak egy lány. Persze, az ember ettől még szereti, mi mást is tehetne. De egy fiú! Az egészen más... - fejtegette átszellemülten a gondolatait Miklós. Majd nyomban kikötötte azt is, hogy nem lehet azonos kettejük neve. Nem lesz itt semmi „juniorozás”. - Péter! Így hívják, és kész!

Julie már hetekkel korábban vett egy utónévkönyvet, s abból mindkét esetre felkészülve választott néhány javaslatot: Péter, Zoltán, Máté, Márk. Laura, Júlia, Juliette, Gina.

- Péter? Jó, legyen Péter! - Nem vitatkozott. Látszott, hogy úgysem lenne értelme. Most inkább arra koncentrált, hogy lebeszélje Miklóst az apás szülésről. Ha kislány érkezését várnák, fel sem vetődött volna ez. De így már igen! Nagyon is. Ő viszont úgy érezte: jobb lenne, ha a szenvedését nem nézné végig a párja.

Ezen a nevezetes napon, amelyen kiderült, hogy kisfiuk születik majd, fordult elő legelőször, hogy Miklós egész este egyfolytában ivott. Két üveg Chivas Regal skót whisky került elő. Kétszer hét deci, s mellé még egy üveg pezsgőt is bontott, elvégre ünnepelt. - Igen, ő ekkor látta életében először Miklóst részegen... De azt hitte, ez egy kivételes, soha vissza nem térő alkalom lesz. Egyszeri, egyedi eset, mert nagy dolog az, ha az embernek teljesülhet a legnagyobb álma.

Julie katonásan viselte a terhességet. A kezdeti apró rosszulletek gyorsan elmúltak. Egyetlen munkáját, feladatát se mondta le, miközben felelősséggel vigyázott mindkettejükre. Miklós pedig igazi mintaférj volt. A tudat, hogy neki hamarosan fia lesz, valósággal megbabonázta

őt. Ismét azt a periódusát élte, amelyben mindennel elhalmozta a kedvesét. Bár még így is érték kisebb traumák Julie-t Peti születéséig.

Miklós úgy hitte: ha a lányai hírt kapnak a féltestvérük közeli érkezéséről, talán megoldódik majd minden. Meghívta őket egy szombat délutánra, Kitti meg Gigi el is jött. Látszólag hatalmas változás állt be a kapcsolatukban, mert ezúttal a nyílt gyűlölködésük már elmaradt. Végre összetegeződtek Julie-vel, s úgy tűnt, mintha még örülnének is a kisöccsüknek. További komoly fejlődésre utalt az a tény is, hogy már nem hiába kínálta őket. Sőt, még Julie ajándékait, a könyveket meg a fülbevalókat is elfogadták. Ám amikor az apjuk kiment a szobából, rettenetes dolgokkal álltak elő.

Kitti gyorsan figyelmeztette a mostohaanyját, hogy jó lesz vigyázni a kicsire, mert Miklós őt rendszeresen pofozta, ha rossz jegyet hozott haza az iskolából. Költözése előtt nem sokkal egy matematika hármás miatt úgy megverte őt az apja, hogy eltörött a keze. Gigi pedig sietve tudatta: Miklós naponta legkevesebb egy liter alkoholt szokott meginni. Ha most nem így van, akkor ez csupán átmeneti állapot. Előbb-utóbb rákezd, és olyankor elviselhetetlen. Kötözködik, kiabál, verekszik. Pokoli természete van, zsarnok, önfejű, mindent egyedül akar eldönteni. Ha hibázik, azt soha be nem ismerné. Akaratát ultimátumszerűen rákényszeríti másokra. És depressziós is! Követhetetlen hangulati hullámváltozásai vannak. Olykor elvonul és hosszú időn át beszélni sem lehet vele. Beteg. Már régóta kezelik. Akár ellenőrizhető is mindez! - és rögvést átadtak egy papírost, amelyen egy név meg egy telefonszám állt.

Julie hirtelen nem is tudta, hogyan kezelje ezt a helyzetet. Zavarban volt. Hihetően adták elő a lányok a mondandójukat, de a vádak borzalmasak voltak. És... tegnap még ellenségnek tekintették őt a tinédzserek. Másrészt a férje háta mögött senkivel semmilyen titkos összekacsintást, paktumot, szövetekezést nem akart. Julie-től semmi sem állt távolabb, mint az, hogy elárulja a párját. Így aztán nyomban megvédte Miklóst. Kiállt mellette és egyértelművé tette: többé nem akar ilyesmiket hallani. El sem hiszi ezeket az állításokat. Ugyanakkor biztosította a lányokat arról, hogy Miklósnak nem említi meg ezt a próbálkozásukat. S hogy mindig szívesen látja itt Kittit is, Gigit is, csak többé ne mondjanak semmi rosszat a háta mögött az apjukról.

Ebben maradtak. Végzőra, mert Miklós már jött is vissza. Julie gyorsan felkapta az asztalról a papírost, amelyen az állítólagos orvos elérhetősége szerepelt. - Nem, nem azért tette, hogy majd később elindulhasson ezen a nyomon. Ösztönösen cselekedett a lányok érdekében. Nem akarta, hogy emiatt újból hetekre, hónapokra elveszítsék az apjukat. Juliette valóban szeretettel közelített hozzájuk. Számára természetes volt az, hogy megbocsássa az eddig történeteket és sajátjaiként érezzen Miklós gyerekei iránt.

Eltette azt a kicsi papírt. Nem dobta ki később sem, de nem kezdett nyomozásba. Még akkor sem, amikor nagyjából egy hét múlva Kitti felhívta őt telefonon és újabb részletekkel szolgált az apja viselt dolgairól, kéretlenül. Ezúttal azt ecsetelte, hogy Julie-t sok kínos meglepetés fogja még érni. Egyrészt, mert az apjuk hazudik. Elvértve mond csak igazat. Másrészt, mert amit most tett az előző családjával, azt idővel ővele is meg fogja csinálni.

- Nincs szíve! Értsd meg, apánk egy kőszívű ember! Te nem ismered őt! Álarcot hord előtted!
- mondta meglepő tárgyilagossággal, indulatok nélkül Miklós nagyobbik lánya. Aztán a születendő féltestvér érdekében közölte: jó lesz vigyázni a vidéki rokonlátogatások alkalmával is! Gigivel ők mindketten sűrűn megbetegedtek, amikor ott elfogadtak bármit is. Magas lázzal járó fertőzéseket szedtek össze, mert még a WC-használat után sem mosnak kezet, úgy főznek. A vendégekre is. Vagy például a tojásokat mosatlanul használják fel a főzéshez. Úgy, ahogy kiszedik a tyúkok alól. Még csak le sem öblítik. A madártejet pedig nem teszik be a hűtőbe még nyáron sem!

- Kinyírod a kisöcsénket, ha te ott enni-inni mersz! Én szóltam neked előre, mert megsajnálunk a Gigivel. Te amúgy rendes nőci vagy, csak nem tudod még, hogy mibe másztál bele!
- Ezekkel a szavakkal köszönt el Kitty. Julie-nek be kellett látnia: a lányok már nem őt, hanem az apjukat meg annak a rokonságát támadják.

Alig másfél hónappal a szülés előtt abbahagyta az éneklést. A kicsi egy óriás volt. Már mindenki biztosra vette, hogy négy kiló felett lesz a súlya. Talán a rengeteg banán miatt. Émelygés ellen is azt ette fellépés előtt meg után is, tényleg sokat. Egy kisebb banán-erdő termését vette magához. Idővel lehajolnia is nehéz volt, de ő nem általában gömbölyödött, hanem csak a hasára, Peti lakosztályára. Részint esztétikai okból, részint azért, hogy az esetleges stressztől megóvja a születendő fiát, hét hónapos terhesen lépett fel utoljára az Operában. Hátra volt még egy lemezfelvétele. - Remekül sikerült. Ellenben utána nem vállalt már semmit sem. Kizárólag Prücsökre, meg az ő születésére akart koncentrálni.

Gyönyörű nyár volt... Külföldre esze ágában sem lett volna most elutazni. A holland turnéját is lemondta, még a repülőúttól is féltette a fiát. Ugyanakkor azt sem akarta, hogy Miklós nyaralás nélkül maradjon. Elmentek hát az ő tihanyi villájába, hogy pár napra kikapcsolódjanak.

Miklós alig ismerte a Balaton környékét. A kormányűdülőt viszont annál inkább. Oda jártak családotul minden évben, olykor többször is. De most Julie kérésére őhöz mentek, s azután onnan át a Sajkodi-öbölbe, ami a tó egyik legszebb része. Julie ötlete volt, szeretett volna ő is kicsit megmártózni a strandon, hiszen napoznia most nem lehetett. Veszélyes lett volna. De csöppet fürdőzni, azt igen! Itt gyorsan mélyül a víz, nem kell túlságosan sokat gyalogolgatni, és egyébként is oly szép a táj!

Miklós iszonyú boldog volt, egyre csak azt hajtogatta: Gyere, kisfiam, játszunk egyet! Megbuktatjuk anyádat!

Amint elérték a mély vizet, ahol már egyikük lába sem érte a földet, végre úszhattak. Miklós hol csiklandozta úszás közben a feleségét, hol pedig fejjel lefelé nyomta, gyömöszölte őt tiszta erővel a víz alá... Julie szólni se bírt a döbbenettől. Birkózott, küzdött az összes létező erejével a víz alatt, a férje szorításának ellenében. Borzalmas háború volt ez, hét és fél hónapos terhesen. A levegője már fogytán volt. És Miklós csak nyomta, nyomta őt a mélybe...

Kezdett elsötétülni előtte a világ. Azonnal kellett döntenie: mitévő is legyen? A rendes katonai kiképzés nyomait őrző férfi kezek erejét nem tudta felülmúlni. De tisztán érezte: nincs tovább! Utolsó erejével Juliette ott támadott, ahol egy férfi legérzékenyebb pontján a legjobb esélye lehetett arra, hogy Miklós erős szorításából kiszabadulva felússzon a víz fölé és nyomban levegőhöz jusson, a fiával együtt.

Megcsinálta! S a számítása bevált... Rohant, oly gyorsan úszott kifelé, ahogyan csak bírt. Többé nem kockáztatta, hogy az eset megismétlődhessen.

Miklós nem értette, mi a baj. Hiszen ő csak játszott! No, és ekkora „víz alatti tökön rúgást” se pipált még soha!

Julie napokon át nem tért magához a döbbenettől. Ezt tenni egy hét és fél hónapos terhes nővel? Lenyomni a mély vízbe, lebirkózni az iszapba a saját fia anyját, hátha elájul, eszméletét veszti? Oxigén nélkül hagyja a terhes feleségével együtt a fiát is! Hogy juthatott ilyesmi az eszébe? Már nem volt maradéktalanul biztos abban, hogy a lányok csak füllentették a pofonokat, meg a kéz- és lábtöréseket pusztán azért, hogy őt elrémítsék a párjától...

Néhány nap múlva elővette Kitti kis papírját és felhívta a megadott számot. Illendően bemutatkozott, majd a férje állapotáról érdeklődött. S bizony, nem az történt, amire számított. Nem volt itt semmiféle félreértés! Egy kórházi belgyógyász főorvos volt a vonal túloldalán, aki kilencedik éve kezelte Miklóst alkoholizmus, depresszió és potencia-zavarok miatt.

Ezen a napon Julie lélekben összeomlott. Teljesen... miközben Miklós már számolta a napokat, alig várta Peti érkezését. Készült az apás szülésre, s mintha mi sem történt volna, imádta a feleségét. Hol virággal, hol ruhával, hol parfümökkel, hol fagyalttal kényeztette a kismamát. S oly szeretetre méltóan viselkedett, hogy az már zavarba ejtő volt a frissen kapott információk tükrében.

Aztán elérkezett Kitti tizennyolcadik születésnapja. Szépen indult a találkozás. A vendégek már otthonosan mozogtak náluk, örültek a csomagoknak, főleg az értékes karóráknak, amelyeket Julie-től kaptak. Aztán, mire a konyhából visszajött, hatalmas össznépi adok-kapok kellős közepén találta magát.

- Micsoda piperkőc lettél, apa! Hogy kicsípted magad ahhoz képest, hogy életedben először a kollégiumban mostál fogat, érettségi előtt! - harsogta Gigi. - Igen, itt ismét elszabadult a pokol... - Ha ölni lehetne a szikrázó tekintetekkel, meg a gyilkos szavakkal, akkor ott, abban a szobában körülötte már mindhárom harcos halott volna, oly kíméletlenül estek egymásnak. Ő meg csak kapkodta a fejét...

A durva beolvasássá fajult hisztérikus ordításoknak Miklós vetett véget. Egyszer csak felpattant, odarohant az ajtóhoz, kicsapta, mint a huzat, és egyetlen mondatot kiabált, de azt oly hangosan, ahogyan csak a torkán kifért:

- Mars ki!

Némi töprengés után Julie elhatározta: arra az esetre, ha valami történne vele szülés közben, mert elmúlt már harminc, és nagy a baba, szóval, ha nem menne simán a dolog, ügyvédi letétbe helyezi azokat a fontos dokumentumokat, amelyekkel Peti jövőjéről gondoskodhat, minden eshetőséggel számolva. Mert... ő már nem bízott Miklósban. Pedig a férje szerette, sűrűn becézte is őt. Hol Miss Julie-nak, hol Kakadunak szólította.

- Azért Kakadu, mert az a legeslegszebb madár! Gyönyörű, hófehér... Nagyon nemes, nagyon tiszta... - S végtelen lelkesedéssel, izzó szenvedéllyel beletúrt Julie hajába, majd elrohant a fényképezőgépet, hogy megörökítse a pillanatot.

- Örület! Még kócosan is eszméletlenül szép ez a nő! Borzalom! - tette hozzá elégedetten, ki tudja, kinek címezve a szavait.

- Elnézését kérem, hogy fel kell önt ébresztenem! Viharban repülünk és be kell csatolnia az övét! Egyébként már mindjárt hozzuk a vacsorát is!

Az ifjú szőke stewardess szavai mély álomból keltegették Juliette-et. Hirtelen semmit sem értett. Hol is van ő most? És mi ez a rémes hintázás, dobálódzás?

Aztán lassan, lassan magához tért. A sötét égbolton végigcikázó félelmetes villámok észhez térítették őt. - Lám, mégis elaludt... Pedig annyira szeretett volna ébren maradni! - Igen, most már világos minden. Megyünk haza Párizsból. A viharos Budapest felé.

Elfáradt a rengeteg élmény, s főleg a tömérdék emlék hatására. És... mintha álmodott is volna. Milyen furcsa! Álmában nem Párizst látta. Nem, nem! Helyette néhány perc alatt lepergett előtte az egész élete. Az a film, amelyet nem ő rendez, de mégis övé benne a főszerep. A nagy

sakkjátszma, amelynek elég elhibázni akár csak egyetlen lépését is ahhoz, hogy az eredmény már visszafordíthatatlan legyen. - Besétálsz gyanútlanul egy csapdába, ahonnan többé nincs kiút... Szükséged volna egy segítő kézre, de... senkid sincs...

Azt mondják, ha az ember végveszélyben van, a halál torkában, akkor ugyanaz történik, mint álmában. Pillanatok alatt hihetetlen intenzitással és totalitással suhannak a képek, a hangok, az illatok, az ízek. Évek, sőt évtizedek megélt történései peregnek le előtted percek, másodpercek alatt. Így történt most is. Julie... Julie-re emlékezett. Álmában...

VI. fejezet

LENNI, VAGY NEM LENNI...

Tajtékozva tombolt a vihar. Rázkódott a gép, a tányérok szinte táncot jártak. Az utaskísérő egyik kezével kapaszkodott, a másikkal kávéját öntötte, ami rendre kilötyt a fedélzeti szőnyegre. Mintha földrengés cibálna mindent, mintha percenként föl-le szálldosna a gép, száz métereket zuhanna, majd visszakapaszkodna. Valósággal liftezett az ember gyomra.

- Veri az ördög a feleségét! Nagy bál van odafönt, csak aztán le ne zuhanjunk! - szólalt meg átellenben egy hatvanas, szemüveges, jól öltözött férfi. Mellette egy erősen molett, szőkére festett hajú, szintén hatvanas formájú hölgy, talán a feleség, pánikba esve, rémülten kiáltozott.

- Ez rettenetes! Mi van, ha belénk csap a villám? Egyáltalán van ezen a gépen villámhárító? A frászt hozzák az emberre! Minek repült bele a pilóta a viharba? Miért nem kerülte ki? Legalább bemondanák, hogy merre járunk! Hogy az ember tudja: vízbe vagy földre esünk, ha zuhanunk. Már recseg-ropog itt minden! Szét fog esni a gép! Kibírhatatlan! - sopánkodott a szőke magyar asszony.

Julie nem félt. Se a zuhanástól, se a haláltól. Úgy érezte: neki még dolga van. Semmiképp nem érhet véget így az élete. Vagyis... ez itt csak kellemetlenség. Nem valódi vészhelyzet.

Eszébe jutott, amikor az édesanyja Kínából érkezett haza. A gép késett. Felvilágosítást nem adtak, és ő várt, egyre csak várt. Ott állt a repülőtér teraszán tehetetlenül aggódva, egyre kétségbeesettebben, mígnem érteni kezdte a helyzetet. Fölöttük alacsonyan körözött egy gép, fogyasztotta a kerozint. A leszálló pályán nagy területet szabaddá tettek, s a terepet előzőlötték a tűzoltók meg a mentőautók. Azután valami fehér habbal beborították mindent. Ekkor már suttogták néhányan a kiszivárgott híreket: baj van a kínai járással! Hasra fognak szállni, ezért a nagy hűhó. Hátha így nem fognak felrobbanni. És az ő édesanyja ezen a gépen ült...

Aztán a kritikus pillanatban, alig ötven-nyolcvan centiméterre a földtől, a futómű-ház ajtaja mégis kinyílt, a kerekek talajt értek, az orosz pilóta rendben letette a gépet. - Biztosan így lesz most is!

Kinézett az ablakon a vaksötétbe, mely a saját kubai útjára emlékeztette őt. - Istenem, mennyi dráma, mennyi megrázkódtatás fér egy ember életébe! De lám, azt is sikerült túlélnie. Pedig... - Micsoda elátkozott nap volt az! Havanna-Berlin!... Air Cubana... Havannát már elhagyták, bő egy órát irányban repültek, amikor a gép motorhiba miatt visszafordult. Az óceán átrepülését nem vállalta a kapitány. De végül oly simán, oly könnyedén ment a landolás, hogy már senki sem értette: miért is kellett visszafordulniuk?

A csomagok bent maradtak a gépmadár hasában. Közben négy szerelő tüsténkedett szorgosan a fedélzeten.

Múltak az órák. Az már nyilvánvaló volt, hogy Julie lekési a Berlin-Budapest csatlakozást. S persze a „hamarosan indul a járat” biztató ígéretből idővel eltűnt a „hamarosan” szó. A „manana”, a holnap hazájában bizony nem kapkodtak. Ráérősen folydogált az élet, amitől minden rohanó európai elámult és rémesen ideges lett.

Havanna... Szemközt Florida partjai. Egy ugrásra tőle Mexikó és Jamaica.

Kuba... Az indiánok egykori szigete, amelyet Kolumbusz fedezett fel. A Nagy-Antillák világa, Castro birodalma, ahol Hemingway tiszteletére mojítóval kínálnak, pedig nem ez volt az író-óriás kedvenc itala, hanem a daiquiri.

Kuba... Hat óra időeltolódás, szubtrópusi párás hőség, fekete bab, kókuszszirupos sajt, rumos omlett, papaya, rumba és cha-cha-cha, hamisítatlan karibi temperamentummal. Ahol Varadérón az ötszillagos hotelben, ahol a kollégáival megszálltak, a légkondicionálás épp nem működött, és az utolsó napon még este tízkor sem volt víz. - Micsoda kaland így a mosakodás a tengerben! És jaj, mekkora számár volt ő, hogy szappannal próbálkozott, megszőkásból! Hát persze, hogy a sós tengervízben ez reménytelen! De legalább így is felfrissült a negyven fokos hőségben.

Kuba... Az egyetlen szocialista ország, ahol kizárólag dollárért árulták a képeslapokat meg a bélyegeket, ráadásul kizárólag a külföldiek számára kijelölt boltokban. S ahol oly nagy volt a szegénység, hogy a helybéliek, ha együtt vacsoráztak egy szállodában a külföldi vendégekkel, alig nyúltak az ételhez, máris csomagoltatták a pincérrel, hogy hazavigyék a családjuknak. S ha nem szégyellték, elkérték a külföldiek megmaradt falatjait is.

Kuba... Emlékezetes marad, az biztos! Négy és fél órai javítgatás, szerelgetés után végül egy tartalék gépbe kezdték átrakodni a csomagokat. De ekkor már hatalmas vihar tombolt, tíz-méteres hullámokat korbácsolt a közelgő hurrikán. Ez volt az utolsó járat, amelyik még felszállási engedélyt kapott a természeti katasztrófa érkezése előtt.

Már az Atlanti-óceán felett repültek... Kézi poggyásza is volt bőven: két festmény, két fafaragás, no meg két üveg rum, az otthon maradt kollégáknak.

Már úgy tűnt: vége a kellemetlenségeknek, kis késéssel bár, de visszatér minden az eredeti kerékvágásba... Egy bájos harmincas szőkeség a kizárólag angolul és spanyolul értő stewardesshez így szólt hibátlan magyarsággal:

- Én kérem, kérek két, azaz kettő... na, mi a fenét is? Jaj, elfelejtettem! Nem molyirtó, hanem... Na! Igen! Mohító please, de kettőt!

Utána aztán már sok idő nem maradt a mosolygásra, mert a légi kísérők hirtelen eltűntek. Halálsápadtan ültek, beszíjzták magukat, és nem lehetett volna rájuk fogni, hogy törődni szándékoznának az utasokkal. Ha valaki valamit akart, ő ment oda hozzájuk, nem ám fordítva.

- Semmi se működik ezen az istenverte gépen! Vakon repülök! - ordította spanyolul a kapitány. És Julie ezt tisztán hallotta is, értette is... Ott ült közvetlenül a pilótafülke mögött, az első sorban, az ablak mellett.

Lenni, vagy nem lenni? - Ez volt a kérdés. Kanadában valószínűleg mindenképp leszállt volna a TU 154-es, hogy tankoljon. Most azonban erre egyéb nyomós oka is volt. Kényszerleszállásra készültek...

Látva és átérezve a helyzetet, akkor megfordult a fejében: mi lesz, ha lezuhan a gép? Túlélhetik-e a hazautat? Mekkora lehet az esélyük?

Azt a pillanatot, amelyben a veszélyes landolás után kinyílt a pilótafülke ajtaja, és látta a kapitányt ráborulni a botkormányra, látta őt keresztet vetni, imádkozni, látta, hogy patakokban folyt róla a veríték, inge csuromvizes lett, és hallotta őt kiabálni, hogy „megmenekültünk!” - ha akarná, sem tudná elfelejteni. Sohasem...

A kubai pilótának, aki nemrég még talán egy lyukas pesóban sem fogadott volna a szerencsés földetérésre, sikerült. De vajon a magyar kapitány megbirkózik-e a viharral? Ugye, hazaérünk? A választ persze csakis az idő adhatja meg. Hiszen még félúton sem jártak. Párizs már, Budapest még messze volt, s a villámok egyre csak cikáztak, rendületlenül.

Körülbelül húsz perc múlva egyszer csak megszűnt a rázkódás, a liftezés, a Disneyland megpróbáltatásaira emlékeztető örület. A kapitány megköszönte az utasok türelmét, és örömmel jelentette: elhagytuk a viharzónát.

Fellélegzett, megkönnyebbült mindenki, hatalmas kövek hullottak le a szívekről a különlegesen ritka pillanatok után, amelyekben mindenki szembenézett önmagával, az életével, és a halál eshetőségével.

Ha a kubai járat akkor lezuhant volna... Havanna közelében, vagy úton Kanadába... A legborzalmasabb az lett volna, hogy öt fél élettél érte volna a halál. A pálya csúcsán volt, sokszorosan bizonyított már, de a lényeg még hiányzott. Soha nem tudta volna meg, mit jelent kilenc hónapig hordva várni arra a babára, aki az ő húsa és vére is. Soha nem élte volna át az érzést: mit jelent szülni, életet adni, érett nőből anyává válni, miközben túl a harmincon neki már ez volt a legfontosabb. Életének leggyönyörűbb napja pedig az volt, amelyen Peti világra jött.

A kicsi bőröndöt a nagy napra már hetekkel korábban előkészítette. Mindent belepakolt, mondván: ha eljön az idő, csak fel kell kapni majd.

Peti jól érezte magát ott, ahol volt. Nem kapkodta el az indulást. Nagyokat rúgott, mintha dobolna. Érezhetően imádta a zenét, a vidám, ritmikus muzsikát.

Péntek volt, és a doktor azt mondta: hétfő. Legkésőbb hétfőig lehet várni, tovább nem. Elő is jegyezte a szülést a naptárában. Határozottan tudatta azt is, hogy négy kiló feletti babát nincs esély megszülni. Biztos, hogy császármetszés lesz.

Julie már csak totyogott, s ha egyedül volt, hangosan beszélt a fiához. Vontatottan múldogáltak a percek, alig találta a helyét. Rettenetesen várta a nagy eseményt.

- Első szülés lesz, látom a kartonjából! Hát, akkor tessék átöltözni! Ezt a kórházi köntöskét vesszük fel! És mostantól ne tessék számítani semmi jóra! Sok gyötrelmet, azt ígérhetek. De túl leszünk majd rajta, és az eredmény mindent megér! - biztatta őt kedvesen a szemüveges, szőke, sokat tapasztalt szülésznő szombaton reggel nyolckor. - Mekkora telitalálat volt az időzítés! Fél tíz körül már kezdődtek is a szülési fájdalmak.

Zöld... Világos zöld és fehér. E két színben úszott az elit klinika szülészobája. Rögtön feltűnt, amint belépett. A máskor riasztó orvosi műszerekre most egészen máshogy, barátsággal nézett. Hiszen ő nem beteg. Semmitől sem kell félnie. Ő ide életet adni érkezett.

- Nem bírom tovább! Segítség! Meghalok! - sikította kétségbeesve az elfüggönyözött sarokból egy vajúdó asszony.

- Dehogyanem! Tűrnie kell! - suttogta higgadtan a másik szülésznő. De hiába. A visítás, a jajveszékelés egyre fokozódott. Julie ekkor fogadta meg magában, hogy ő meg sem fog nyikkanni. Talán úgy Miklósnak is könnyebb lesz.

Nyílt az ajtó. A professzor kíséretében a férje lépett be. Beöltözve, mintha sebész orvos volna. Még maszk is volt a szája előtt. És... elkezdődött...

Délelőtt fél tíztől délután kettőig egyre sűrűsödtek a fájások. Miklós végig mellette volt, csupán kétszer ment ki idegességében cigarettázni. Sűrűn fogta Julie kezét, simogatta a homlokát. Aztán egyszer csak felpattant és elrohant a professzorért.

- Borzalmasan szenved! Látom! Csak ő nem jajgat, nem kiabál. Nem lehetne valamit csinálni, hogy ne szenvedjen, ne kínlódjon ennyire? - Nem lehetett. Viszont a rövid vizsgálat után a doktor máris utasítást adott a műtő előkészítésére. Ő viszont szembeszegült az orvosával. Igen... Kérte, hogy legalább megpróbálhassa a természetes szülést.

- Túl nagy a baba! Úgysem fog sikerülni, mondtam már. Feleslegesen tenné tönkre magát az erőlködéssel - felelte a professzor.

- Akkor a saját felelősségemre! - vitatkozott tovább Julie. S bár az eredményben senki sem hitt, egy rövid kísérletre való esélyt végül mégis kapott.

Ami ezután történt, az már csak homályos emlékképek halmazaként maradt meg benne. A zöld meg a fehér színek összefolytak, s ő hangtalanul, mosolyogva tűrte a borzalmas nyilallásokat. Ha kinyitotta a szemét, elvakították a lámpák. Ezért inkább a sötétséget választotta. Összeszorított fogakkal fogta jó erősen az ágy szélét, és engedte, hogy mindenféle idézetek suhanjanak az agyában. Versek, dalok sorai összevissza, kuszán, több nyelven, figyelemelterelésként.

„Sötét haja szikrákat szórt, diószepe lángban égett. Ilyen volt a legszebb asszony, az én fiatal anyám... Három kézpár... A gyermeké még fogni képtelen... Reggel... Végtelenséggel hajnalo-dom. Ősz húrja zsong, jajong, busong a tájon... Sorsunkon titkos, fekete leplek, csak azért is szeretlek... Az én anyám nem hordott párizsi ruhát, nem hordott bubifrizurát, és mégis szép volt... ”

Egy idő után már erre sem futotta az erejéből. Az eszméletvesztés határán lebegett. Miklós folyamatosan beszélt hozzá, de a válaszok egyre szaggatottabban, kínlódva, s angolul érkeztek.

Olykor mintha suttogást hallott volna, aztán műszerek koppanását...

- Nyomni! Most! Most nyomni! Olyan erősen, ahogy csak bírja! - Jó! És most pihenjen kicsit! Ha szólok, újra próbáljuk! - süvített a professzor határozott hangja. De ő nem pihent. Azt olvasta a könyvekben: minél gyorsabban megszületik a kicsi, annál okosabb lesz. Mert az agyat nem károsítja az átmeneti oxigénhiány.

Erősen kapaszkodott az ágy szélébe, és... küzdött. Oly elszántan, oly kitartóan, hogy az eredmény nem is maradt el.

- Már kint van a feje! Barna a haja! Egészen hosszú haja van! - kiabálták, miközben Miklós fényképezett, noha máris rosszul volt.

Julie a poklok kínját állta ki, mígnem tizennégy óra tizenöt perckor... valószínűtlenül mély, férfias hangon felsírt a kisfia... Súly: négy kiló hatvanhét dekagramm. Hossza: ötvenkilenc centiméter.

Gyönyörű, egészséges gyermeke született. Nem császármetszéssel, hanem természetes úton-módon. Úgy, ahogyan ő azt megálmodta.

A köldökszinórt Miklós vághatta el a professzor jelenlétében. Reszkető kézzel, kimerülten, szédelegve, verítékezve, de... oly boldogan, amire már nincsen szó a világ egyetlen nyelvén sem.

A kicsit legelőször az apja vette kézbe, holott ez a mamának dukált volna. Szabályosan kikapta a szülésznő kezéből... Aztán... mégis eljött a várva várt pillanat... Ott sírt, ott kapálózott a mellén a drága kicsi emberke, akiért ő ennyit szenvedett...

Oly boldog volt, hogy a méhlepény megszületése, az újabb megpróbáltatás egészen kiment a fejéből, szinte váratlanul érte. Ám úgy ment ez is, mint a karikacsapás.

- Hát, ezt nem hittem volna! Ezekkel a paraméterekkel... Ritka erős asszony! - összegezte a professzor az utóbbi csaknem öt óra történéseit.

Peti makkegészségesen jött a világra, mégis sietve inkubátorba tették néhány órára, mert itt, ebben a kórházban ez volt a szokás. Neki még a szülőszobán kellett maradnia. Miklós viszont kitörő lelkesedéssel bár, de elment. Azt mondta: rohan telefonálni. Mindenkinek.

Aztán végre visszamehetett a kórterembe. S ahogy nyílt az ajtó, az édesanyját pillantotta meg, akire most másként nézett. Most, hogy tudta: milyen áron kapta tőle egykor az életet. Mindketten könnyeztek. Ma először két anya fogta egymás kezét. S közülük az egyik ezen a napon nagymama lett.

A virágot, amelyet mások a szülőszoba előtt a férjüktől kaptak, az édesanyja hozta neki. Ő adta át, és ő kísérte Julie-t a megfigyelő teremből a kórterembe is. Mellette maradt mindaddig, amíg rá nem parancsoltak, hogy a kismamának aludnia kell, tehát menjen el.

Az első rövid útján, amikor Juliette úgy érezte: már lábra tud állni, a folyosó végére bandukolt, hogy lássa a fiát.

- Ő az! Minden rendben van. De korai még felkelnie, máris szólok, hogy kísérik őt vissza! - mondta a szülésznő. Hiába, mert Julie addig nem mozdult, amíg meg nem értette: miért lógatják fejfelé a fiát? Mi ez a denevérpóz? A két lábánál fogják... Utoljára ilyen kicsi korában a piacon látott. Ott lógatták így fejfelé a tyúkokat... Aztán megnyugodott. Szóval, Peti nyelni tanul...

Borzalmas fájdalmak és rémisztően erős vérzések kísérték minden egyes lépését. De ment. Egyedül. Alig tett pár lépést, az egyik kismama felismerte őt. Elrohant egy szalvétáért és autogramot kért.

- Állítólag ma délután valakinek négy kiló hatvanhetes, ötvenkilenc centis fia született! Császár nélkül! Na, nem irigylem! - újságolta szalvétáját szorongatva a friss hírt a vajúdas előtt álló sorstárs.

- Én vagyok az! - felelte Julie. És összenevettek. A két asszony, akik közül az egyiket holnap császározzák egy kislányért, s a másik, aki alig pár órája adott életet a fiának.

Este fél hétkor végre jött a baba-expressz! Hozták a csöpp újszülötteket.

- A mindenit, micsoda életerős férfihang! - nevetett a nővér, amint Petit átnyújtotta a pólóban Julie-nek. És ő most először foghatta kézbe úgy igazán a kincsét ...

A másodperc töredéke alatt egymásra találtak. Anya és fia... Titkos szálak szövődtek közöttük, életre szólóak. Peti rámosolygott Julie-re, és olyan hihetetlen erővel szorította kicsi kezével a jobb mutatóujját, ami már egy igazi kis vasgyűrőre vallott.

Leírhatatlan csoda volt minden pillanatuk. Az összetartozás, a vérségi kötelék, és az együtt megküzdött nagy út, a születés csodája vibrált körülöttük.

Vacsora után minden és mindenki elcsendesedett. Julie egyedül sétált a folyosón. Miklós nem jött, pedig még gyalog is csak tíz perc lett volna az út a kórházig a lakástól. Mégsem szomorkodott. A fiára gondolt, és tisztán érezte már, hogy egész életének ez a leggyönyörűbb, legértékesebb napja.

Miklós másnap délben bekukkantott hozzá. Vidáman, üres kézzel. Megnézte a fiát és utána őt is. Elpanaszolta, hogy igen fáradt, mert álmában egész éjjel szült. Többször is felriadt, annyira rémes volt ezt látni. Végül bevallotta azt is, hogy amikor elrohant telefonálni, utána annyit ivott, hogy rendesen kiütötte magát. Most siet, értekezlete lesz, épp csak benézett, hátha szüksége lenne valamire. De nem volt. Mert amire Julie-nek szüksége lett volna, az a büfében nem kapható. És Miklóstól sem kapható. Egy simogatás, egy ölelés, egy jó szó... Ezt sehol nem árulják.

Öt nap múltán mindketten egészségesen távozhattak a kórházból. Gyalogosan, mert a taxisok sztrájkja miatt nem lehetett közlekedni. Elbarikádozták az utakat. Miklós hozta Julie bőröndjét, hogy a dimbes-dombos lejtős úton biztonságosan, két kézzel foghassa a mama a fiát.

Otthon, édes otthon, immár hármában... Ez a nap csodaszép lehetett volna, ha az a volna ott nem lett volna.

Belépett és rettenetes rendetlenség fogadta őt. Ez alól csak Peti szobája volt kivétel. Ott legalább minden úgy maradt, ahogyan ő azt berendezte, előkészítette.

Miklós elkészönt, dolgozni ment, ő pedig ott maradt - egyedül. Gyorsan ellátta a fiát, aztán nekiállt porszívózni, felmosni, port törölgetni. A konyhában kisebb italboltnyi üvegkészlet hevert szanaszét. Sör, bor, pálinka, whisky, volt minden. Szóval... Miklós öt napon át nem takarított maga után.

Csalódás érte-e Julie-t? - Igen... Tiszta lakásba vágyott volna érkezni a csöppséggel. S talán jól esett volna neki, ha talál egy szál virágot a vázában. Ha már öt napon át mindig üres kézzel, három-öt percre szaladt be hozzá a férje. És hiányzott neki egy szó, egy szerelmes mondat, egy ölelés, amit a párja ugyancsak elmulasztott, amióta megszületett Peti. Pedig látta, hogy körülötte a többi kismamát mind virághegyekkel, ékszerekkel, desszertekkel és sűrű ölelésekkel halmozták el az újdonsült apák.

Miklós oly későn jött haza, hogy az első otthoni fürdetést is egy szál magában végezte. Pedig ej, de jó lett volna most az a biztonság, az a segítség, amit a két lány felnevelésének tapasztalatával a házastársától kaphatott volna! De ezt is megoldotta. Ha magadra vagy utalva, olyasmire is képessé válsz, amit eddig nem tudtál.

Miklóst igazi otthon fogadta. Ragyogó tisztaság, kellemes illatok, terített asztal, finom vacsora, fürdés, etetés után békésen alvó fiúcska, meg egy fáradhatatlan feleség. Juliette, noha még mindig erősen vérzett, és feküdnie, pihennie kellett volna, megadta mindazt, amit ő nem kapott meg.

- Látom, kiválóan boldogulsz! - Ez volt az első és egyetlen elismerő mondat, amely elhagyta a férje száját. De legalább benézett Petihez, és ezúttal őszintén beismerte: azért késett, mert a barátaival munka után elmentek inni. Petit ünnepelték. Aztán, mintha egy kiló narancsot kérne a zöldségestől, oly magától értetődően közölte, hogy mához egy hétre Japánba utazik két hónapra. De karácsonyra hazaér.

- Tessék? - csúszott ki Julie száján a kérdés.

- Tokióba megyek egyetemi vendégprofesszornak. Ez kiváló lehetőség nekem, és elég nehéz volt elintéznem odabent, hogy ennyi időre távol lehessek. A gyerek még úgyis kicsi. És december végére megjövök. - Ennyi. Mindössze ennyi volt a bejelentés...

Aki el akar menni, azt el kell engedni! - Így gondolta Juliette, és ehhez is tartotta magát. Már csak akkor rökönyödött meg, amikor kiderült: a hátralévő egy hetet sem tölti együtt a család. A férje holnap reggel Bulgáriába indul. Három napra.

- Mondhattad volna előbb is!

- Volt épp elegend. Minek terheltelek volna ilyesmivel a kórházban?

Hát, ezt is megbeszélték. Két rövid mondattal... Miklós összecsomagolt, aztán másnap reggel hatkor már jött is érte a sofőrje, indultak a repülőtérre.

Feledhetetlenül gyönyörű napok voltak ezek! Még így is, hogy hónapokon át csonka családban éltek, apa nélkül. Peti mindenért kárpótolta őt. S ha nem is könnyen, de megbirkózott ő egyedül is mindennel. Igaz, a tanulópénzt mindenkinek meg kell fizetnie...

Másnap, hogy Miklós Szófiába repült, az esti szoptatás után a kimerültségtől elaludt. Elfelejtette a maradék tejet kiszivattyúzni a melleiből. - Elfelejtette? Szó szerint nem volt már ereje. Csaknem összeesett. Így aztán másnap harminckilenc egész három volt a láza. - Mit is kell most csinálnia? Egyedül van egy pár napos csecsemővel. Két-három órát alszik, és... nagyon magas a láza. - Istenem, mekkora szerencse, hogy a doktor házhoz jött!

Épp, hogy meggyógyult, amikor a londoni meg a milánói rokonok érkeztek, összesen hatan. Imádták Petit, elhalmozták minden földi jóval, csak épp nem értették: hogyan hagyhatta épp most magára őt Miklós, ráadásul ennyi időre?

Aztán az ő három napos látogatásuk után Miklós rokonsága következett. Nagy volt a jövőmenés, mindenki látni akarta Petit. Julie pedig már alig állt a lábán. Nem győzte éjszakánként sütni-főzni a hatfogásos ebédeket, vacsorákat. S mert Peti éjjel fél háromkor óramű pontossággal ébredt, aztán hajnali ötig-hatig föl-le sétált vele, énekelt, versekkel, mondókákkal szórakoztatta a kicsit, olykor már állva is majdnem elaludt.

És múltak a hetek, a hónapok. Négy-öt naponként a párja haza telefonált. Bármilyen fáradt volt, soha nem panaszkodott Miklósnak. Petiről mesélt...

Aztán elérkezett december hatodika, Mikulás napja, Miklós névnapja. Talán ekkor hasított belé a felismerés: anyám, én nem ilyen lovat akartam! Semmi sem úgy van, ahogy szeretném...

Karácsony előtt egy nappal hazaérkezett Miklós. Boldogan, noha a vámosok az összes japán műszaki cikket a telefonoktól a faxig mind elkobozták tőle. Túlságosan fejlett technikát szeretett volna behozni Magyarországra. - Sebaj! Így is maradt még a férje tarsolyában rengeteg ajándék.

Az első karácsony - hármásban... Petit Miklós kezébe nyomta, majd odaállította őket a feldíszített fa elé. Így készült az a kedves kép, amelyet sokáig őrzött az íróasztalán. A költözéskor, sok év múlva, azonban nyoma veszett.

Karácsony... Az ő közös ünnepük mindössze pár órára szűkült. Huszonnegyedikére. Másnap a férjeura kétnapos vidéki rokonlátogatásra indult. Egyedül, a nagy hidegre való tekintettel. Utána pedig az előző családjához ment. Az előző otthonában találkozott a - kivel is? Nyilván nemcsak a lányaival, hanem a volt feleségével is. De erről Miklós mélyen hallgatott.

Aztán múltak a hetek, a hónapok, az évek. Miklós reggeltől estig távol volt, és gyakran járt külföldre. Julie a hivatalosan igénybe vehető három éven át otthon maradt Petivel. Szüneteltette hivatásának gyakorlását, amit ezen a pályán rajta kívül senki nem mert megtenni.

- Veszélyes döntés! Ha három évig távol maradsz, bizonyos értelemben előről kell majd kezdened mindent! Akkor is, ha a csúcson tartasz ekkora szünetet. Meg aztán vigyázz, te nem vagy igazán magyar! Ha Budapesthez köt a férjed, bajba kerülhetsz, ha azt mondják ekkora kihagyás után: előtted nyitva a világ! Menj, s ne foglald el a helyet, a státuszt! Neked úgyis a gyereked a fontosabb és nem a munkád! - figyelmeztette őt a karmester, a legigazabb barát. De hiába. Julie a szívére hallgatott. Pedig a pályatársai közül mások is, sőt mindenki úgy gondolta: nem szabad az életét, a hivatását kockára, s egy gyerekre feltenni. Julie azonban nem három évet, hanem az egész hátralévő életét tette fel erre a kicsi emberre. Együtt kúsztak,

másztak, festettek, gyurmáztak, énekeltek, zongoráztak, gitároztak, naponta játszótérre, s hetente háromszor uszodába, hétvégeken pedig korcsolyázni meg kirándulni jártak.

- Mammam! - Ez volt Peti első szava a ritka mély, férfias hangján. Két évesen már udvarolt is: „te vagy a legszebb!” Olykor becézte is az anyját: „pamma”. Ez is ő volt.

Aztán ebbe a felhőtlen eufóriába egyszer csak váratlanul berobbant a baj, lét és nemlét között lebegtetve azt, aki a legnagyobb kincse volt.

Peti, aki két éves koráig még csak a náthát sem ismerte, egyik délután belázasodott. Mire a gyermekorvos megérkezett, már tele volt a teste apró piros foltocskákkal.

- Harminckilenc hat! Magas a láz! Miért nem reagál a csillapítókra? Nem értem... És be kell vallanom őszintén, hogy nem találkoztam még ilyen fajta kiütésekkel az elmúlt harminc évben. Nem tudom, hogy mi ez. Gyors hűtő fürdőt csinálunk, aztán majd meglátjuk! - mondta gondterhelten a doktornő. Ám a hűtő fürdő nem segített, a kiütések meg egyre szaporodtak, Peti pedig már lábra sem tudott állni.

- Azonnal be a kórházba! - döntött a doktornő, és már hívta is a László Kórház gyermekosztályát.

Mire Juliette rohanva odaért a kicsivel, már negyven fok fölé emelkedett Peti láza. Miklós érkezésekor elérte a kritikus határt. Negyvenegy fok, kereken...

Infúzió, injekciók, hűtőfürdők, kúpok... És jött a professzor. Európa-szerte ismert gyermekorvos, akinek a szavai késként hasítottak a szívébe.

- Ez valami vírusfertőzés. De nem tudom, hogy mi. Nagyjából száz ismeretlen vírus van. Akár a játszótéren, akár az uszodában is összeszedhette a gyerek. Ennek a vírusnak az ellenszerét nem ismerjük. Csak kísérletezni, próbálkozni tudunk. Semmi biztosat nem ígérhetek azon kívül, hogy mindent elkövetünk a kis betegért.

A kórház egyik üvegaljakájában, vagyis... karanténban... megkezdődött a pokoli küzdelem Peti életéért. Julie nem mozdult a fia mellől, éjjel-nappal vele maradt. Olykor negyvennyolc órán át le sem hunyta a szemét. A karantén-kórterem egyetlen ágyán félig öntudatlan állapotban feküdt a gyerek. Infúzió, injekció, lázcsillapítás, antibiotikumok, vizsgálatok. Új gyógyszerek, lázmérés, vizit, konzílium, aztán... kezdődött minden előlről.

Tíz nap élet és halál között... A negyven fokos láz makacsul tartotta magát. Juliette éjjel-nappal figyelte a fia lélegzését, minden rezdülését, s az infúziót. Este tíztől hajnali négyig volt a legnehezebb... Ilyenkor lassan múlt az idő és minden olyan félelmetes volt. Szinte dobolt a csend... Visszhangzott az infúzió csöpögése, és ő tehetetlenül nézte, hogyan harcol a fia csöpp teste az ismeretlen kórral - az életért. Imádkozott, és remélni próbálta, hogy az orvosok még időben rátalálnak a megoldásra. S hogy az a gyerek, aki így megküzdött a születését, talán lesz annyira erős, hogy kitart addig. Ahogyan ő is. Mert csak percekre hajthatta le a fejét Peti ágyára dőlve, amikor az édesanyja vagy a férje bejött, és oly feszülten figyelte a gyereket, ahogyan azt ő éjjel-nappal. Ilyenkor gyorsan lezuhanyozott, evett pár falatot, aztán megint magukra maradtak. A kétségbeesett anya és a negyven fokos lázban égő fia.

Kawasaki-szindrómára gyanakszom. Most megpróbálkozunk egy új kezeléssel. Nagy baj lenne, ha ez sem válna be, mert fogytán a palettánk, és a gyerek szervezetét, főleg a szívét, erősen megterheli az állandó magas láz - mondta a professzor, aki nagyra becsülte Julie helytállását. Ezért is lépett kapcsolatba külföldi klinikákkal, megküldve Peti vizsgálati eredményeit, kiütéseinek fotóit. Azaz... a kötelezettségén felül is igyekezett mindent elkövetni azért, hogy megmentse a gyereket, akinek az anyját immár nemcsak művészként tisztelte.

Úgy fogalmazott: a legtöbb szülő bejön, pityereg kicsit, orvosi bravúrt kér, viszont azt, amit ön itt végigcsinál, már nem vállalják.

Julie világosan értette a helyzetet: most, vagy... soha... Jön az utolsó nekifutás. Ha a kór erre sem reagál... - To be, or not to be... Lenni, vagy nem lenni... Ez itt a kérdés.

Peti szuszogását hallgatta, nézte a gyönyörű kicsi fiút. A szája, az orra meg a lábcskáin az összes ujja: tiszta apja. A többi egészen az anyja.

Suhantak előtte az elmúlt két év emlékképei, a fiával töltött órák... Odakint bódító májusi illatokkal hirdette a természet az életet. Dúsan virágzott a pavilon előtt az orgona, közeledett az anyák napja, és Julie már tudta: nem élné túl, ha elveszítené ezt a gyereket. Imádkozott, könyörgött az Istenhez...

Aztán eljött a tizedik kórházi nap, amelyen megtörtént a csoda. Peti láza zuhanó repülésbe kezdett, harmincnyolc fok körül ingadozott. A professzor megtalálta az ellenszert!

Még két nap, és harminchét öt, harminchét nyolc lett a korábban tartós negyven fokból. Aztán végre elérkezett az a nap is, amikor Miklós két halálra gyötört, csont- és bőr-sovány teremtményt szállított haza. A halál torkából frissen menekült fiát, meg a súlyosan kimerült feleségét.

Utóbb kiderült: mindeközben Miklóst megkísérelték eltávolítani a posztjáról. Épp csak megúsza... Hát ezért jött olyan ritkán?

Peti gyorsan felépült. Semmilyen maradandó károsodás nem érte a szervezetét. Újból szép lett az élet! De tény: nem lehetne ráfogni életének erre a szakaszára sem, hogy nála mindig kedd volt, hogy eseménytelen egyhangúsággal folydogáltak a napok, mivel ő „csak” kényelmesen otthon volt a gyerekekkel.

- Jó étvágyat, és kellemes utazást kívánok! - mondta mosolyogva a magyar stewardess, miközben már tálalta is a késő éjszakai vacsorát.

Úton, hazafelé... Magyarországot hazájának, Budapestet az otthonának tekintette. Most mégis felemás érzések cikáztak a szívében. - Párizs... De jó volt újra látni! Holnaptól viszont megint kezdődik minden előlről...

Valami pánikszerű szorongás kezdte őt hatalmába keríteni. Valami vibráló nyugtalanság, valami nagy-nagy bánat, fojtogató keserűség, valami sivár üresség, valami... reményvesztettség. Pedig volt már az ő élete a mostaninál szörnyűbb is, kilátástalanabb is.

VII. fejezet

A SZERETET CSAPDÁJÁBAN

Az alvás, a vacsora, a vihar meg az emlékek olyannyira lekötötték a figyelmét, hogy most először vette csak szemügyre az útitársait. Tőle balra, vele egy sorban idősödő pár ült. - Friss szerelem! - konstatálta magában. Ez... valahogy azonnal meglátszik. Ahogy néznek egymásra, ahogyan szólnak egymáshoz, ahogy szeme villanásából érti egyik a másikat. Őszülő, ám mégis ifjú pár... Szikár, szakállas férfi, meg egy erősen molett, de bájosan csacsogó őszes-barna asszony. - Szóval, megtalálták egymást! És volt bátorságuk újrakezdeni az életüket. Fogják egymás kezét, összetartoznak, boldogok. Korban is jól illenek egymáshoz. - De vajon negyven és hetven között a deresedő, kopaszodó férfiak többsége miből gondolja azt, hogy a pénzén kívül bármi egyéb vonzót is lát benne egy csinos fiatal nő? Miért csak akkor kezdenek gondolkozni, amikor már kifosztották, megcsalták, becsapták és megalázták őket? - Érthetetlen... „A mankósok!”... Juliette így hívta magában őket. Vagyis, az idősödő férfiaknak azt a tömegét, mely megmérte magát és könnyűnek találtatott. Elégedetlenek, így hát mankóra, külső segédeszközre van szükségük ahhoz, hogy növelni próbálják - legalább a külvilág számára - önmaguk értékét. Ezért, csakis ezért az önbecsapásért és a környezetüknek címzett látszatért igyekeznek elhinni, hogy az ifjú hölgyeknek dehogyis kell a saját fiatal korosztályuk! A súlyfelesleg nélküli feszes bőrű, dús hajú, izmos, egészséges férfiak helyett a kopasz, pocakos, sörhassal totyogó, petyhüdt bőrű, műfogsoros, reumás urakat bizonyára „önzetlen, leküzdhetetlen vonzalom” okán választják, bárminemű számítás nélkül... - Hogy lehetséges, hogy ezek a szerencsétlen koros hímek nem veszik észre, mert nem akarják meglátni: nem őket szeretik, hanem az általuk nyújtott luxust, kényelmet, kapcsolatrendszert, netán a hatalmat, a társadalmi státuszt. - Szánalmas! Akárcsak otthon a szomszédos kék fedelű ház butuska, csámpás, laza erkölcsű, három gyermekes kikapós asszonya, akinek már csak papíron létezik a férje, így aztán nyáron bikinire vetkőzve, szétvetett lábakkal tálcán kínálja magát a nála jóval ifjabb kertészeknek is, akiket maga rendel házhoz, pénzért. A tőle külön élő férjétől kapott pénzért. Hiszen ő soha életében nem dolgozott. Nagy nehezen talán átbukdácsolta, összepuskázta az érettségijét, s azóta különböző, lasszóval fogott férfiakkal eltartatja magát. Gyerekeivel a nagyszülők foglalkoznak, így neki a magakelletésén kívül csak a kavarásból áll az élete. Beteges irigységgel keveri a bajt, meg a rántást. Nem csoda, hogy már a gyerekei se állnak vele szóba. Megveti, lenézi őt mindenki. Fröcsögő gyűlölettel áskálódik, vipera-fúriaként, rágalmaz, ál- és rémhíreket terjeszt, gyűlölet-beszédekkel hergeli a környéket, s közben kutyákat ugattatva padlizsánt természetesen a falusi portává züllesztett budai kertjében. - A félnótás! - Már csak így hívják, s legyintenek rá a helybeliek.

Kivetkőznek magukból, s olykor megörrülnek az emberek. De ez a férfi - ha van neki - nem a saját lánya korosztályából választott. Nem „mankós”! Ő nem szenved kapuzárási pániktól. Nincsenek önértékelési zavarai. Van önbizalma, egészséges a lelke. Nem akarja pénzen venni a szerelmet, egy nála jóval fiatalabb nő kegyeit. Ez a férfi társat keresett, s úgy tűnik: talált is. - Vajon mekkora egy-egy ilyen szerencsés egymásra találás valószínűsége? Egy a negyvennégy millióhoz, mint az ötös lottó öt száma esetén? - Innen nézve valóssággal reménytelen. Ha erre az aránypárra gondolsz, elmegy a kedved attól, hogy egyetlen szelvényt is vegyél, aztán meg ikszelgess. De az emberek mégis lottóznak! Mégis megpróbálják, és olykor akad valaki, akinek sikerül. Van, aki egész életén át játszik, szorgosan, mint a hangya, de legfeljebb tucatszintű kéttalálattal könyvelhet el magának eredményként. Míg mások elvéve, egy évben egyszer-kétszer lottóznak egyetlen szelvénnel, és mégis övék lesz a főnyeremény. - Egyiknek sikerül, a másiknak nem. A sors olykor nem tudja, mit akar. - Valahogy így szól a dal, pedig... a sors nagyon is jól tudja, hogy mit akar.

Megérkezett a kávé, sok tejjel. Julie észrevette, hogy bal oldalt, tőle három sorral előbbre két fiúcska utazik. Csendesek, jól neveltek. A nagyobbik annyi idős lehet, mint amennyi Peti volt, amikor ő... zuhant, vagyis amikor őt... lökték... Pedig Miklós nagyjából egy évvel korábban egy különleges bankkártyával kedveskedett neki. „Gold card családi hitelkártya, a világ legaranyosabb feleségének!” - Ez állt az egyik oldalon. A másikon Miklós önként, aláírásával hitelesítve igazolta, hogy mindez Julie-re vonatkozik. Szóval, ekkor még szerette őt. Még néhány szép közös hónap következett. Miklós nagyon büszke volt a híres feleségére, aki már újra dolgozott és megint sikert sikerre halmozott. Ott folytatta, ahol korábban abbahagyta a zenei karrierjét. Peti óvodás lett, s a világ rövid időre gömbölyű, boldog-kerek lett. Aztán, mintha elvágták volna, következett a lejtmenet.

Először Miklós apját temették. Érszűkület, lábamputáció, s végül az infarktus vitte el szegényt. Rá fél évre pedig az ő hetvenkilenc éves édesapjának a koporsója mellett állt a család. A csípőprotézis műtét orvosi műhiba, elfertőződés miatt ide vezetett... S jött a nap, amelyen Julie feladta a pályáját. Petiért...

Miklós oly őszintén, oly határozottan, oly megnyugtatóan ígérte, hogy sosem hagyná őt cserben! S ő megbízott a párjában. Hitt neki. Hiszen megesküdött! A becsületszavát adta...

A nagy veszteségek időszaka volt ez. A rendszerváltás után Miklós is pályamódosításra kényszerült, távozott a miniszteri bársonyszékből. Saját céget alapított. - Micsoda évek voltak ezek! Havi fix fizetés nem létezett, a számlák viszont egyre csak jöttek. Ekkortájt költöztek a háromszintes budai villába, hogy az iroda is kényelmesen elférjen az otthonukban. Rengeteg munka szakadt mindkettejükre. Miklós összes idejét kitöltötte a cége, Julie pedig „házi minden” lett. Ő volt a házvezetőnő, a szakácsnő, a takarítónő, a mosónő, a kertész, Peti sofőrje, s a fia házi matematika, fizika, kémia, magyar, történelem, angol, olasz, biológia, földrajz, művészettörténet, rajz- meg énektanára, - egy személyben. S persze Peti kisállatkertjét, a kutyákat, halakat, teknősbékákat, tengeri malacokat is ő gondozta.

Kezdetben szokatlan volt az új élet. Hiányzott a színpad, a zene, a siker, az alkotás. De ő a családjára tette fel az életét. A pályán már mindent elért. A világ valamennyi fontos opera színpadán énekelt, az opera irodalom összes fontos szoprán szerepében bemutatkozott, minden fontos díjat megnyert. Tehát... ő már bizonyított. Most a fiúkat, a családját kell segítenie...

Múltak az évek, a „keddes keddi” évek. Miklós talán visszasírta a miniszteri posztját. Talán hiányzott neki az elveszített megkülönböztetett figyelem. Már nem tanított az egyetemen. Már nem készültek vele interjúk. A régi barátok többsége is elmaradt. Meg a felkérések is, hogy előadásokat tartson, tanácsokat adjon. Nem panaszkodott, de egyre fáradtabb, egyre keserűbb lett, s egyre többet ivott.

Bizony, alaposan megváltozott az életük. Nemcsak a miniszter úr nem volt már miniszter, hanem Julie, az ünnepezt énekesnő sem énekelt már. Nem látta őt Miklós az újságok címlapján, nem ő kapta a díjakat, nem róla szólt már a zene világa. Ha Miklós Julie-t vette volna feleségül, akkor nem is lett volna ebből semmi baj. Csakhogy ő a híres énekesnőbe szeretett bele! Aki ott áll a színpadon, a rivaldafényben gyönyörűen sminkelve, frissen érkezve a fodrásztól, és viselte a káprázatosnál káprázatosabb színpadi jelmezeket. Most pedig... mindig ápoltan, csinosan bár, de smink nélkül, egyszerű frizurával, farmerben, sportosan öltözve róttá köreit a családjáért - odahaza. Talán Miklós ezt sem tudta feldolgozni, ahogyan a lányai Petit támadó gyűlölködését sem.

Megváltoztak az ünnepek, a nyarak, a vakációk is. Kedvenc balatoni törzshelyüknek, a kormánydülőnek lóttek. Elsuhantak előtte a búcsú-látogatás emlékképei. Mindhárman tudták, hogy utoljára járnak itt. Még három nap, és már másik minisztert illet majd az itt-tartózkodás joga. Julie hajnali fél ötkor kelt, hogy láthassa a mólóról a napfelkeltét. Nézte a sziklákat, a vízpartot, a hattyúkat, a szemközti hegyeket, a távoli vitorlásokat. Talán megérezte, hogy az új, ami most kezdődik, még valaminek a végét jelenti majd.

Ettől kezdve a vesztébe rohant kettejük kapcsolata Miklóssal. Megállíthatatlanul... A balatoni nyaralások helyett külföldre járt vakációzni a család.

Legelőször Belgium volt az úticél. Kocsival két nap, így Németországban töltöttek egy éjszakát. Szép volt... Brüsszel, Brügge, Liège, Waterloo és Leuven, ahol a főhadiszállásuk volt. Ha mind a kilenc tartományt nem is járták be, azért mégis sokat láttak - a lapos földtől, az Ardennek dimbes-dombos peremvidékétől kezdve a legelőkön át az Északi-tenger homokdűnés partvonaláig - a sajátos hangulatú, sok arcú országból. A piacterek, csatornákkal átszelt ódonvárosok, kis halászfalvak, óriás kikötők, a facipő, a szélmalmok, Rubens, az Atomium, s a Manneken Pis világából.

Waterloo... Amikor ott álltak hármasan az emlékmű előtt, ki gondolta volna, hogy a közös életük éveit, napjait már meg vannak számlálva. Csupán három közös vakációjuk van hátra.

Napóleon veresége is folyamat volt, mint ennek a szerencsétlen családnak a széthullása. Julie eltűnődött a párhuzamon. Vajon az ő életének mikor volt a Waterloo-ja? Melyik év, melyik hónap, melyik nap pecsételte meg a sorsukat?

Peti kedvence Antwerpen volt. Lenyűgözte őt a kikötő város, ahol még óceánjárókat is láthatott. Izgalmasnak találta a Hajózási Múzeumot is, de még inkább a híres-nevezetes Állatkertet, meg Oestende-t a tengerparti üdülőkkel. Szívesen nézte a csipkeverést, sőt a gyémánt-csiszolást is. A pisilő fiúcska hatvan centiméteres szobrában csöppet csalódott. Monumentálisabbnak hitte a fotókról. Az Atomiummal azonban már igen elégedett volt. De mégsem ez a külföldi vakációjuk lett a legemlékezetesebb. Közbe szólt az időjárás. Erős szélviharban, kabátban, esernyővel telt a nyár eleji két hetük. Tengerparti sütkérezésről, fürdőzésről szó sem lehetett. Dideregve bámulták Oestende sárkányeregetőinek művészetét. Peti szorgosan gyűjtötte a kagylókat, Miklós pedig egyfolytában az időjárást szidta.

Nem véletlen, hogy a következő nyaralás a kárpótlás jegyében telt. - Irány Görögország! Ott biztosan nem kell kabát nyáron a tengerparton! És valóban... Ezt a két hetet egy varázslatos szigetekskén töltötték, Nyugat-Törökország partjainál.

Kos... A Dodecanese-szigetek egyike. Pálmafák, leanderek, kaktuszok, olaj- és fügefafa ligetek, hibiszkuszok, eldugott öblök, azúrkék tenger, homokos part. Itt aztán már lehet strandolni!

Kos... Hippokratész szigete, kikötő, vár, agora, bazársor, tavernák, muszaka, gyros, tzatziki, feta, kóborló kecskék, kabócáktól harsogó erdők...

Ennél már csak a következő vakáció volt szebb a szerelmesek szigetén, Cipruson.

Limassol... A gyerek haza sem akart jönni! Kijelentette: ő itt marad, mert ez a világ legjobb helye. Biztosan beleszeretett a kék-fehér idillbe, a kristálytisztába vízbe, a pálmafás tengerparti sétányokba, a várba, a kagylógyűjtésbe, az ötcsillagos luxushotelbe, a görögös konyhába, a mentalevélbe, a grillezett lágy sajtokba, a jellegzetesen mediterrán hangulatba, a leander- és füge-ligetekbe. Meg Larnaca halász- és yacht-kikötőjébe.

Balaton, Belgium, Görögország, Ciprus... Aztán az utolsó közös vakáció Párizsban... S a következő nyáron Miklós már egyedül vitte Petit Paphoszra. Itt írta az utolsó képeslapot neki a fia. A két hét alatt Peti néhányszor még haza telefonált. Aztán a rákövetkező évben Tunéziába

mentek a fiúk, újból kettesben. Innen már semmi sem érkezett. Még egy SMS sem. Ekkor már romokban hevert az életük. Miklós a kiskamasz Petit egészen ellene fordította.

- Nem lehet egy ekkora kertes villát két hétre itt hagyni! A kertet naponta locsolni kell. Meg a benti növényeket is. És ezeket a dögöket is etetni kell, ha már kisállatkertet csináltatok a gyerekekkel! Valakinek itthon kell maradnia és az te leszel! - közölte a férje.

Az első évben Peti még sírva, könyörögve kérte az apját: ne hagyjuk itthon a mamát! Miklós azonban hajthatatlan volt.

Istenem! Ha tudta volna előre, hogy mire készül a férje! Dehogyan engedte volna el a fiát! Dehogyan! Oly gyanútlan volt... Még ő beszélte rá Petit, hogy menjen, érezze jól magát! Micsoda szörnyű tévedés volt ez! A szeretet csapdája. A bizalom és az önzetlenség kelepceje. - Ha visszapergethetnék az időt! Mintha kicserélték volna ezt a gyereket, úgy jött vissza. Mintha az ufók átkódolták volna az agyát. Mintha ki- és megfordították volna a szívét! Hihetetlen...

És mi történt Miklóssal? Ki ez a férfi? Hogy tehetett ilyet? Miféle démonok szállták meg a lelkét? Miért lett esküdt ellensége a feleségének? Annak a nőnek, akit egykor szerelemmel szeretett. Minden ember változik. Ez igaz. Állítólag hétévente a test is megújul. Időnként talán a szellem is. Kicserélődünk. Na, de ennyire? Miféle láthatatlan, rejtélyes romboló erők igazgatták az ő férjét? Vajon mikor kezdődött ez nála? És miért? Párizsban ott akarta hagyni őt, csak épp nem sikerült. Kihasználta viszont a születő ellentétet, ami a tanulás miatt keletkezett kettejük között, Petivel. A gyerek kamaszodott, dacos lett. Se leckét írni, se tanulni nem akart. Valakinek rá kellett parancsolni. És ő lett a családban ez a „valaki”. Hálátlan szerep jutott neki. Ráadásul Miklós őellene lázította a fiát.

- Ne tanulj, ha nincs hozzá kedved! Ne írd leckét, ha nem akarsz! - Még biztatta is a fiát.

Szótlán ebédek, néma vacsorák, kihűlt szívek, ingerült, feszült válaszok. Ez jutott neki, ezt kapta a fiuktól. - Család? Nem volt ez család sohasem. Az első időben magára maradt a fiával. Most is egyedül volt, csak másképpen. Magányosan tette a dolgát. Már a fia sem állt mellette. A társas magányban ő már senkire sem számíthatott. Mindvégig egyedül volt ebben a házasságban. Most, hogy Julie jobban belegondolt, már nem tudta megmondani: mikor is kezdődött valójában Miklós pálfordulása? Hiszen a közös életük húsz esztendeje alatt egyetlen eset sem akadt, amikor őt a párja cserben ne hagyta volna. Ritkán került bajba, ám a férje egyetlen alkalommal sem sietett a segítségére. Sőt, minden esetben megtagadta a segítségnyújtást. Julie körül megfagyott a levegő... Közelgett, vészesen közeledett már az ő Waterloo-ja. Csak még nem tudott róla.

Eszébe jutott, milyen átszellemülten szokta mesélni baráti körben Miklós a „közismert igazságot: „ha a feleségek száma nulla fölött van, az már kifejezetten káros”. Pedig... Juliette nem adott okot erre. Véletlenül sem. Sohasem.

Julie százszor és ezerszer kereste újra meg újra az okokat, a jeleket, az összefüggéseket, de hiába. Mintha egy óriási, végtelen kirakós játék darabkái próbálnák összeillesztgetni, - csak-hogy mindig ugyanott, ugyanazon a ponton veszíti el a fonalat. Egyetlen támpontja volt. Miklós a születésnap köszöntése után bejelentette: egy fontos dolgot kell most megosztania a családdal.

„Azt hiszem, valami nagy baj történt velem! Az agyammal. Én... én mindenkit megbántok, mindenkivel összeveszek mostanában. Minden barátommal, mindenkivel, akivel együtt dolgozom. Félek magamtól... Nem értem, hogy mi van velem.”

VIII. fejezet

ZUHANÁS A SEMMIBE

Egyszer elmúlik minden. Az élet is, a szerelem is. Élünk és meghalunk. Az ember halálra születik, ahogyan az állatok, a növények, az alkotások többsége is.

Egyszer elmúlik minden... A lángoló érzések, a mindent elsöprő, elemi erővel feltörő, összes akadályt leküzdő nagy szerelmek is. A vágy, a szív elcsitul, az érzés megkopik, kihűl, elveszti az újdonság varázsát. Már nem kell meghódítani a másikat. A tiéd. A férfi vadász-ösztöne megpihen. A trófeát, a zsákmányt már maga mögött tudja. Nincs bizsergető érzés, adrenalint emelő izgalom. Nincs szárnyalás, nincs nyugtalanság. A lila köd - váratlanul, vagy fokozatosan, - feloszlik. Már nem akarod felfedezni a párodat. Ő is úgy jár, mint az új autó, az új ruha, vagy az új ház. Megszoktad, hogy van, hogy létezik. Már nem érdekel különösebben. Már nem örülsz neki. Nem foglalkozol vele. Nem akarsz róla többet megtudni. - Elég volt! Elég belőle ennyi. Már nem értékeled. Sőt, kopottnak látod, ezért leértékeled. Amiért egykor hegyeket mozgattál meg, akiért egykor képes lettél volna gyalog körbejárni a Földet, csak hogy megszerezd, mert űzött, hajtott érte a vágy, az már nem kell. A kisujjadat se mozdítanád érte. Meguntad. Kiürült a szíved. Vége. Meghalt a szerelem. Már csak tűröd magad mellett. Talán megszokásból. S ha bármit mond, bármit tesz, csak a hibát, a rosszat keresed benne. - Miért is? Hogy igazolhasd önmagadat. Mindazt, ami elmúlt benned. Ami már csak múlt idő az agyadban, a szívedben. Felhalmozod a tudatodban a másik vélt és valós hibáit. Addig gyűjtöd, hogy beteljen a pohár, tele legyen vele a padlás. Amiért korábban rajongtál érte, azért most megveted őt. Már nem a társ, nem a párod, csak papíron a házasefed. Már közömbös számodra. Mint egy idegen... Örömet nem jelent, csupán megszokásból vagy még mellette. Ahogyan a vihar csavarja ki tövestül a fákat, úgy szakadnak szét az egykor eltéphetetlennek hitt titkos, láthatatlan szálak. Minek kerülni ezt az idegent? Egyáltalán, mit keres ez itt mellettem? És mit keresek én őmellette? Hiszen minden megmozdulása, minden szava irritál. Útban van! Nyűg és kolonc már. Elég volt! Látni se akarod. - Meg kellene szabadulni tőle. De hogyan?

Lenullázni, kiselejtezni... Eldobni, mint egy cigaretta-csikket. Úgy nézni rá, mint egy haszon-talan tárgyra. Besorolni őt oda, amit a tudatodban úgy tárolsz: „az életem hordaléka”. Meguntad, hát kihajítod. Lecseréled őt, mint a kocsidat, hogy aztán eldicsekedhess a barátaidnak, mint egy cirkuszi bohóc: „van másik!” S hogy mit érez az, akit te egykor szerettél? - Már nem számít. Nem érdekel. Te így döntöttél, így érzel, és ez a lényeg. Elmúlt... Volt, nincs. Vége... Számodra már vége! Végleg, és végérvényesen vége. - Így történt? Ez a folyamat játszódott le benned? Kérlek, Miklós válaszolj! - Ez volt az, amit Julie szeretett volna megkérdezni, de sohasem volt rá alkalom. Így aztán... elkésett.

- Magához tért! Gyere gyorsan!

- Nézd! Végre kinyitotta a szemét!

- Hol vagyok? És ti hogy kerültök ide? - suttogta. Vagy csak akarta. Válasz nem érkezett. Szeretett volna felülni, de nem bírt. Most vette csak észre, hogy megy az infúzió, csövek lógnak összevissza, és... ő be van gipszelve. Kórházban van. Próbált megszólalni. Erőlködött. Köszönni akart a családjának. Hiába. Nem jött ki hang a torkán. Tisztán hallotta is, értette is körülötte a riadalmat, s a bábéli zűrzavart három nyelven. Itt voltak az angol meg az olasz rokonok is. Mindenkit felismert, és látta a rengeteg virágot, bonbont is.

- Próbálj visszaemlékezni! Mi történt?

- Hagyd őt békén! Nem látod, hogy nem bír beszélni?
 - Tudod mozgatni a kezed meg a lábaidat? - Ezt Peti kérdezte. Rögtön rámosolygott a fiára, meg az édesanyjára. De... semmijét nem sikerült megmozdítania. Az ujjait sem tudta mozgatni.
 - Lökték! Onnan képtelenség leesni! - kiabálták az olasz rokonok.
 - Kész csoda, hogy él! - szipogta az édesanyja.
 - Még hogy leest! Meg akarta őt ölni ez a magyar vadállat! - süvítette angolul James bácsi.
 - Én a szobámban voltam. Hangosan szólt a zene. Semmit sem hallottam. Csodálkoztam, amikor a mentősök itt szirénáztak a ház előtt. Azt már én is meghallottam. Utólag tudtam meg, hogy a mama a harmadik emeletről lezuhant.
- Ezután már csak szófoszlányokat hallott Juliette. Szemét képtelen volt nyitva tartani. Elfáradt. Mintha ólomdarabok volnának a végtagjai helyén, oly nehéznek és idegennek érezte a kezeit, meg a lábait is. Csukott szemmel, mozdulatlanul feküdt. Hallotta, amit körülötte mondtak, de... már nem tudta követni, hogy mikor, ki beszél.
- Hihetetlen lélekjelenlétre vall, hogy még odavonszolta magát a telefonhoz!
 - Kérdezzük meg a mentősöket, hogy mit mondott? Azt, hogy leestem, vagy azt, hogy löktek?
 - Megvan! Azt mondta, hogy megsérült és hogy három emeletet zuhant. Kérte, hogy jöjjenek gyorsan.
 - Ki nyitott ajtót a mentősöknek, fiacskám?
 - Én! Én voltam.
 - És az apád akkor hol volt?
 - Azt hiszem, a fürdőszobában.
 - Megint részeg volt? Tántorgott az apád?
 - Fiam! A magas korláttól nem lehet onnan leesni! Csak kilökní, mélybe dobni lehetett őt! Fel kellett emelni a korlát fölé, mielőtt ledobta őt az apád!
 - Több, mint két napon át volt kómában! Kérdésem, hogy mire tud majd visszaemlékezni valaha is!
 - Szia! Hoztam neked néhány papírt. Ha jobban leszel, írd alá őket! Vettem egy új kertes házat. A te pénzedből. Együtt választottuk ki a gyerekekkel. Mire kijöhetsz a kórházból, rögtön költözünk is.

- Jelenleg a sértett emlékezet-kihagyásban szenved. Ezt az orvosi leletei is alátámasztják. Nem tud visszaemlékezni a történetekre. Nem tud választ adni arra a kérdésre, hogy baleset, vagy bűncselekmény áldozata lett-e az otthonában. Ismeretlen tettes ellen rendőrségi feljelentést nem kíván tenni. Hatósági eljárás lefolytatását nem kéri. - Hát, akkor ennyi. Hagyok itt önnek egy rendőrségi névkártyát arra az esetre, ha később visszanyerné az emlékezetét.

Önzetlen és nemes cselekedet volt ez. Annak reményében, hogy az elkövető talán majd értékelni fogja ezt. Talán elszégyelli magát. Talán minden jóra fordul ezáltal. Majd tiszta lappal új életet kezdenek, és a szeretet, a béke, a nyugalom szigete lesz a közös otthonuk. De... nem így történt. A tettes vérszemet kapott és újra támadott. Új tervet eszelt ki. Ördögít, és most már igyekezett biztosra menni.

Eszébe villant a kissé együgyű szomszédasszonya, aki ha kell, ha nem, minden harmadik mondatában vallási tanítást ismételt: „Isten azt teszi próbára, akit szeret!” Mariska örökké ezt emlegeti. - Ha tudná... Vajon most mit szólna? Mert... itt a példa! Ha Isten azt teszi próbára, akit szeret, vagyis azt bünteti, akit becsül, akkor az Isten bizony, rosszul szeret. Rosszul, nagyon rosszul!

Három hét múlva Julie leírhatatlanul furcsa érzésekkel lépett be a házba. Az otthonába, ahol nemrég majdnem meghalt.

- Sikerülnie kell! Ha újra látom, ha otthon vagyok... Muszáj! Be kell kattannia mindennek! - Ezt remélte. Ám ahogy belépett, és megpillantotta a költözés előtti totális káoszt, az üres és félig pakolt papírdobozok dzsungelét, azonnal érezte, hogy ez a perc nem az a perc... Sajnos.

Szeretett volna nem gyötrődni már a múlton. De betoppant Peti, pusztit nyomott a lábadozó anyja arcára, s rögtön kérdezett.

- Na, mama, most már emlékszel? Mire ő gyorsan visszakérdezett.

- És te tudod, hogy mire kell visszaemlékezni?

- Hát, persze! Valahogy átestél a korláton meg a védőrácsra! - válaszolt higgadtan a fia.

- Nem botlottam meg és nem estem át a korláton. Nézd csak meg jobban! Magától onnan senki nem tud kiesni. Csak ha felemelik és lökik. Ha kidobják. Illetve, ha hátulról átdobják. Oly váratlanul, oly erősen, hogy a rácsokban se tudjon megkapaszkodni az áldozat - mondta a kívülálló tárgyilagosságával. Mintha nem is őrá lenne szó.

- Apa tök részeg volt akkor este is, ha rá célzol. Szerintem még felmenni se bírt volna egyedül a harmadikra! - felelte a gyerek.

Frissen érkezve a kórházból, bekötött jobb karra nem épp egyszerű a csomagolás. Még feküdni kellett volna, tartózkodni mindenféle megerőltető munkától. De nem tűnt úgy, hogy segíteni akarnák őt. Miklós is, Peti is a saját holmijait csomagolta. - Mit is tehetett volna? Nekiállt. Fél kézzel...

- Miklós! Megnézhetném a házat még költözés előtt?

- Mi a fenének? Láthatod majd épp eleget!

Aznap este eme két mondatra futotta a házaspár társalgásából. Igen, ez a kapcsolat már a végét járta.

Vannak napok, amelyekért érdemes élni, amelyeken kézen fog téged a boldogság. Az esküvő... A gyerek születése. Az első kimondott szava. Vagy a diplomád átvétele, az új házad avatása. És ilyen az is: hazamenni a kórházból. Vár a család, az otthon. Örülnek neked... - Milyen szép is lett volna! De... tőle senki nem kérdezte: hogy boldogulsz? Nem fáradtál el? Hiszen még gyenge vagy. Ki örült itt neki? Talán Peti meg a kutyák. Jerry, a gyönyörű ónémet juhász, Sunny, a német spicc, s a csöpp beagle-pincsi keverék, aki Tina névre hallgatott. - Miklóssal beszélgetni? Nem lehet. Már nem. Semmiről sem. Nincs is már értelme a szónak. Mint a párhuzamos egyenesek, úgy mennek el egymás mellett. - Család? Inkább, mint egy véletlenszerű halmaz, olyanok voltak ők hárman a budai házban. Miklós a földszinten, Peti a harmadikon, Juliette a középső szinten. Mintha három idegen tette volna a dolgát egy és ugyanazon ingatlan területén, egymástól teljesen függetlenül. Emeletek választották el őket egymástól. Vagy... inkább egy egész világ? Ki tudja már...

Julie pakolt. Bőröndökbe a ruháit, cipőit, dobozokba a könyveit, festményeit, a lemezeit, az ékszereit, szobája díszait, s a fotókat. Olykor kis szünetet tartott, kiment a kertbe. Leült a hátsó teraszon, nézte a fákat, a bokrokat, a virágokat, két keze munkáját. Itt minden az volt. Ő tervezte meg a kertet, egyedül ültetett, nyírta a fűvet, kapált, gyomlált, locsolt, virágokat nevelt. Legutóbb citrom- és narancsmagokból kicsi bokrokat. Büszke volt rájuk és most mindent itt kell hagynia. Csak az emlékeit viheti magával. - Igen, megviselte őt a búcsúzás. A történetek ellenére is.

- Cseréljétek helyet! Peti középén, te a harmadikon, én meg majd idelent pakolok! Mindenki összecsomagol egy szintet! - kiabálta Miklós.

Julie számára spontán ötletnek tűnt ez. Nem gyanakodott. Nem sejtette, hogy ezekben a percekben dől el a sorsa. Nem érezte a mögöttes szándékot. Nem esett le neki a tantusz, holott ebből a pár szóból már világossá vált: Miklós az, aki összecsomagolja a család valamennyi hivatalos dokumentumát és a vagyonát, beleértve a készpénzt is, s a bankszámlák, a befektetések, az ingatlanok papírjait, kulcsait is. Mindazt, ami közös. Meg azt is, ami Juliette nevén van, ami az ő személyes tulajdona. Igaz, a férje az első naptól kezdve ezt is a magáénak tekintette.

Itt volt minden, a földszinten. Mindaz, ami az élet ára. Hosszú évek kilátástalan szenvedéséhez pecsételődött meg ezekben a pillanatokban Juliette sorsa anélkül, hogy ezt megneszelte volna. Az ő fejében a gyanakvás helyett valami egészen más járt. Egyrészt ott kavargtak még benne az elmúlt hetek kórházi emlékképei, a halál kapujának, az elmúlás előszelének a felkavaró borzalmait. A döbbenet, hogy ez megtörténhetett. A tehetetlen küzdelem, hogy visszanyerje az emlékezetét, hogy felidézhesse végre a döntő mozzanatot. A búcsú az otthontól. A hirtelen jött váltás, a költözés.

Zúdultak rá a frissen jött benyomások, a gyötrelmes aggályok, a megválaszolatlanul maradt kérdések. Mind-mind elterelték a figyelmét. Szeretett volna nem gondolni már a múltra. Szabadulni vágyott a rossztól. Remélni próbálta, hogy látszik már az alagút vége. Hogy a költözés a megoldás.

Mi minden adódhatott össze a párja lelkében? Az előző házasságából, a múltjából magával cipelt elvarratlan szálak, a lányaival kialakult konfliktus, a munkahelyi gondok, aztán a pályamódosítás, a bizonyítási kényszer... - Lehetséges, hogy a pénz miatt gyűlölte meg őt? A vagyoni különbség okozta a bajt? Az, hogy Miklósnak a fizetésén kívül semmije sem volt? - Ezen is tűnődött pakolás közben.

Julie szerette volna megmenteni ezt a családot. Visszahozni a szakadék széléről. Összetartani, egyben tartani. - De hogyan is fogjon hozzá? Először az okot kellene tisztáznia, mert ez a megoldás kulcsa. Mint az orvos a betegéhez, úgy közelített a problémához, miközben egyre csak csomagolt.

A budai villa három szintjén mindeközben gyökeresen ellentétes erők dolgoztak. Titokban, láthatatlanul. Mindhárman készültek valamire, de... nem ugyanarra. Erősen eltérő célok vezérelték őket. Egyikük sem tudta, hogy a másik mit forgat a fejében. Csak utólag derült ki, hogy amit Julie gyógyítani akart, azt Miklós már halálra ítélte.

Miközben Juliette az összes mozdítható darabot átmentette a barna kartondobozokba, óvatosan, gondosan burkolta a törékeny tárgyakat, két emelettel lejjebb Miklós bedobozolta, magához vette, elrejtette az ő jövőjét. Összetörni készült a feleségét, bevégezni azt, amit elkezdett. Végigmenni azon az úton, amelyre már jó ideje rálépett.

Vihar előtti fülledt csend honolt az emeleteken. Látszólag minden rendben volt, mindenki végezte a feladatát. Julie is. Fáradtan, beteg kézzel. Ki akarta venni a részét a közös munkából. Sérülten, gyengén is. S ahogy múltak az órák, szaporodtak a teli dobozok, egyre derűsebb lett a lelke. Örült, hogy megbirkózik a rá rótt teendővel. Hogy nem okoz csalódást. Még így is lehet rá számítani. S az újrakezdésbe vetett hite elaltatta az óvatosságát. Ez... végzetes hiba volt.

Balsejtelmek véletlenül sem gyötörték őt, hiszen Peti vele lesz. Övék a nagyobbik lakás. A fia mellette marad. Ez a lényeg. Aztán, majd idővel talán Miklós is megváltozik. Hiányozni fog neki a család. A fia. A felesége. Idővel kivetetik majd a közös falat, hogy átjárható legyen a két szomszédos lakás. - Türelem! A sors előbb-utóbb mindent elrendez. Újból felépítik a közös életüket. Előlről kezdenek mindent.

Julie tele volt tervekkel. Szárnyaltak a gondolatai, miközben sebesen járt még a bekötött keze is. S amikor a családi fotóalbumokhoz ért, önkéntelenül is belelapozott némelyikbe. Ezeknek tartogatta a legszebb dobozt. A dupla csomagolás mellett döntött, nehogy megsérüljenek. Mindegyik filmkocka az életük egy-egy darabkáját örökítette meg. Nagy becsben tartotta őket. S ahogy rápillantott az esküvői képekre, köztük az első hitvesi csókot megörökítőre, amelyről Miklós szerelemtől csordult eufórikus boldogsága sugárzott húsz év múltán is, valami... szétpattant, s ezzel egyidejűleg valami újjá is született benne.

Furcsa, de szíve minden melegével megbocsátott a férjének. Eltemette magában a sötét napokat, el minden rosszat. Csak a szépre akart emlékezni az együtt töltött évekből. Lélekben ő már a párja nyakába ugrott. Fogta a kezét, dédelgette, mint régen. Dehogyan sejtette, hogy neki most valami egészen mással kellene foglalkoznia! Meg sem fordult a fejében az, hogy ő épp most rohan a veszébe. Hogy odalent készül ellene egy kegyetlen csapda, amelyből nem lesz kiút. A vészjósló csendben nem érzékelte, hogy a három emelet között egyre nő a távolság. Nem tudta, hogy itt és most valami végérvényesen eldőlt. Szívében derűvel, mit sem sejtve dobozolt tovább. Már nem találgatta: vajon az alkoholizmus meg a depresszió sodorta-e a férjurát erre az útra. Nem kérdezte, melyik váltotta ki az elhidegülését. Nem kereste: hol az ok, hol a következmény. Mint akinek csóllátása keletkezett, minden idegszálával csakis a jövőre koncentrált.

Juliette valamit elmulasztott megtenni. Valamire nem gondolt, valamivel nem számolt. Vakon engedelmeskedett. Csomagolt. Egyfolytában, mindent. A felső emeleten... végzetes hibát követett el. Máig helyrehozhatatlant. A veszébe rohant. Miklós kelepccéjébe, a szeretet csapdjába. Már megint...

IX. fejezet

A POKOL KAPUJÁBAN

- Mami, mami, nézd! Mindjárt otthon leszünk! - kiáltotta izgatottan a mellette ülő kicsi lány. - Igen, ezek már Budapest fényei. Parányi pontok tengere a sötét éjszakában. Hol girbegurba, hol mértani pontosságú egyenes égősorok mutatták odalent a kivilágított utcák, terek, épületek körvonalait.

A sok évvel ezelőtti hőlégballon-kirándulására gondolt. Őrizte még emlékezetében a képet: milyen is ötszáz meg hétszáz méteres magasságból a magyar táj. Annak alapján bő ezerötszáz méterre tippelte az Airbus pillanatnyi helyzetét.

Hát vége... Ennyi volt. Mindjárt letelik a kölcsön kapott idő, a kölcsön kapott boldogság, a rövid párizsi kiruccanás. Szép volt! - Carpe diem! Használd ki a pillanatot! - Szerette ezt a latin szállóigét. Megfogadta a tanácsot.

Megérkezett. Börönd nélkül. Nem várta őt senki sem. Búcsúzóul szemeivel még lefényképezte a repülőtéri várótermet, s elindult a kijárat felé. Szabad taxit keresett.

Vézna-sovány, sötlan-szemüveges emberke ásítózott a volán mögött, aki nagyot nézett, amikor megtudta: tényleg nincsen böröndje. Ez minden csomagja, amit a kezében lát.

- A Moszkva téren az éjjel-nappali közértnél legyen szíves megállni egy pillanatra! - törte meg Julie a csendet. - A kutyák! Hát, csak nem fog üres kézzel beállítani? Róluk egészen megfélekedezett. Pedig rajtuk kívül senkije sincsen ebben a városban. Már... senkije.

Amint kattant a zár, a három boldogságtól nyüszögő állat oly kitörő lelkesedéssel fogadta őt, mintha Afrikából vagy Alaszkából két év után érkezett volna haza. Jerry heves farokcsóválásba kezdett és valósággal galoppozott. Sunny szó szerint bukfenceket hányt. De úgy, hogy akár cirkuszban is fel lehetne lépni vele. Mytina pedig futott, futott, mint a kerge nyúl, szabályos köröket írva le, mintha a porondon lenne. A kétarasnyi rakéta - Tinca. Így hívta ezt a különleges, igen huncut, kicsi beagle-pincsi keveréket, akit a születésnapjára kapott.

- Hopp, jön Mytina! - Mint akit ágyúból lőttek ki, oly sebesen szedi apró-picike lábait, hogy a tiszteletkörök után, a nap fénypontjaként, a gazdi derekáig ugrálhasson fel.

Jólesett neki, hogy nem üres lakásba érkezett. - Hát, mégiscsak hazavárták őt! A gyönyörű rajzos német juhász, vagyis a falkavezér, a jelző-testőr spicc, meg az alig öt hónapos törpe-szuper pöttömke keverék. - Egérke, esernyővel... Egy méretes velős csont rágcslásakor így fest a rakoncátlan Tinca, aki - ha épp nem szirénázik, akkor a német juhász hátán alszik, noha ott a saját kuckója is. - Micsoda csapat! Három szempár, hat tágra nyílt óriás kutyaszem követte minden mozdulatát, mert kárpótlásul a hosszúra nyúlt távollétért extra finomságokkal kényeztette négylábú családját a gazdi.

- A hívás Párizsból! - Az órájára pillantva most kapott észbe. - Vajon állja-e a szavát a friss francia ismerőse? Azt ígérte, hogy hívni fogja...

Múltak a percek, az órák. Julie nézte a csillagos eget, a sötétség lassú halálát, s a fény, a világosság áttünésszerű leheletfinom születését. Vagyis... várta a hajnalt, a napfelkeltét. Meg a párizsi ügyvéd telefonhívását. Ami elmaradt. Azért így is vázába tette a francia férfi virágait, és gyönyörködött a frissen hozott ajándékokban is.

Talán az ábrándos zuhanyozástól élénkült fel annyira, hogy egészen kiment a szeméből az álom. Sehogy sem bírt elaludni. Lehetséges persze, hogy épp a fáradtság okozta ezt. Átlendült a holtpontra.

Nem fájdalom, inkább csöppnyi csalódottság volt az, amit Michel elmaradt telefonhívása miatt érzett. Legfeljebb barátok lehetek volna, de még ahhoz is túl nagy a távolság. Retiküljéből előhúzta ugyan újdonsült ismerőse névjegykártyáját, de... nem hívta fel. Ha ennyit ért a férfi kéretlen ígérete, akkor... ennek is vége. - Ilyenek a férfiak! - dohogott magában.

Igazságtalanul, mert két nappal később értesült Michel váratlan haláláról. Az a barátja hívta őt fel Párizsból, akinek rögtön elmesélte a találkozásuk történetét, amint visszaért a repülőtérre. - Szerelem első látásra... Michel a folytatást, a következő találkozást tervezte. A budapesti járatok és a nemzetközi virágküldő szolgálatok után érdeklődött. Alig várta, hogy Julie gépe földet érjen.

- De így legalább boldogan, és gyorsan halt meg. Az utolsó három évben sokat szenvedett. Hosszú idő után ez volt az első boldog estéje! Ő volt a legjobb barátom - mondta búcsúzóul a letaglózott férfi.

Hát újra itthon... Szerette már ezt a helyet, pedig sokáig úgy tekintett rá, mint egy aknamezőre, amelyre Miklós odadobta őt, hogy kínok kínjával szenvedjen az ő kegyetlenségétől.

Eszébe jutott az a rémes nap, a költözése, amikor először lépett be ebbe a házba. Ugyanígy nem jött álom a szemére, mint most. Nem csoda.

Balul kezdődött minden. A költöztető céget reggel nyolcra várták, de már hét óra húszkor begördült a teherautójuk a ház elé. Nyomban nyomták is a csengőt. Lőttek a búcsú-reggelinek a felkelő nap házában. Gyönyörű volt a panorámás kilátás, a ház meg a kert is a budai hegyoldalon. Mögötte erdő, csend, madárdal.

A munkások először a rengeteg dobozt vitték át az új helyre, s csak azután következtek a bútorok, a festmények, a szobai növények. Végül az állatok kerültek sorra. Először Peti közel hetven díszhala, vagyis a két akvárium. Továbbá: a három papagáj, a két trópusi vízi és a három szárazföldi teknős, az óriás terráriumokkal. A legutolsó fordulóval a három kutya költözött. Julie ettől félt legjobban. Okkal. Jerry, Sunny és Tina nem értette: mi zajlik itt? Káosz, kiabáló munkások, teherautók, felfordulás... Olyan minden, mint egy tájkép csata után. A négy lábúak mind érezték a rendellenességet, a végérvényességet, a visszafordíthatatlanságot, a búcsú-kényszert a bizonytalan új jövővel. Mind a hárman remegtek. Egyikük se akart beszállni a kocsiba, szűkültek, nyüszögtek, sírtak. Julie nem győzte nyugtatni, simogatni őket.

Kocsival az út nagyjából negyedórányi volt. A mellé bezsúfolt izgatott kutyák gyűrűjéből feszülten figyelte a tájat, az új otthonhoz vezető kacsaringós hegyi utat.

Végre feltűnt az óriási park, amelyről Peti mesélt neki még a kórházban.

- A kutyák szeretni fogják! Ide bármikor jöhetnek majd sétálni! - mondta.

Ez fenséges! - dobbant meg Julie szíve, amikor benézett a negyven-ötven méteres hatalmas ősfák dzsungelébe.

- Megérkeztünk! - jelentette be Miklós egykedvűen. - Igen, ez az a ház. Julie ráismert a fotóról. Mutatós piros-fehér kombináció. Alulról kétharmad résznyi fehér dísztegla, fölötte pedig angolosan vörös-piros minden. Vagyis a kívülről is mutatós épület így együtt Svájc színeiben pompázott.

- Távirányítós a kocsibeálló kapuja. Ez a másik a te garázsodat nyitja. Mindjárt adom ezt is, meg a kulcsokat is! - ígérte a párja.

A Volvo finoman begördült a csodálatosan ápolt dús kertbe.

- Tessék! Angol stílus, szavad nem lehet! Két generációs kertes családi luxus ingatlan! Én a kisebbik lakásba költözöm. Tiéd a kutyákkal meg az összes többi állattal a hátsó rész, a nagyobb lakással! - jegyezte meg Miklós, miközben nyitotta a csomagtartót, aztán pedig a kettes lakáshoz tartozó garázs kapuját.

A kutyák úgy reszkettek, mint a szélben a nyárfa levelek. Mintha vágóhídra vagy menhelyre érkeznének. Julie alig bírta velük.

- Nincsen semmi baj! Ne féljetek! Mostantól itt fogunk lakni! - suttogta a megszeppent házőrzőknek és sorra megsimogatta a rémült ebek kobakját.

- Kétszáz négyzetméter, két szint, és még szauna is van benne. A papírokat bent találod az asztalon. Ja, és itt vannak a kulcsok! - vetette oda Miklós. Aztán sarkon fordult, és bement az utca felőli lakásba.

Julie alig egy méterre állt. Hallotta, amint az ajtó csukódását a zár kattánása követte. - Mi ez? Miklós bezárkózott? - Nem értette.

- Sebj! - Gyorsan hívta az ebeket, jókedvűen fütttyentett nekik, de... már lappangott benne valami rossz érzés. Furcsának találta a férje viselkedését.

Ott állt a „kettes” lakás bejárata előtt, kezében egy kulcscsomóval, mellette a helyüket nem találó kutyákkal, és tippelgette: melyik kulcs nyithatja ezt az ajtót? Másodszorra sikerült. Belépett.

Gyönyörű! - Ez volt az első benyomása. Úgy volt minden, ahogyan azt a tervrajzon a kórházban látta. S ahogy kérte: a falak hófehérek. Mindenütt.

A földszinten az előszobából nyílt egy ajtó a garázs felé, jobb kézről. Balra WC és zuhanyozó, hozzá azúrkék, aranymintás csempék. - Jó ízlésre vall!

Aztán: a konyha. Valamivel kisebb, mint az előző, de... nem vészes. Kerámialapos tűzhely, mosogató gép, frissen festett fehér bútorok. - Ez is rendben!

A konyhából nyíló parányi fülke a spájz. - Hát, ez bizony elég apróra sikeredett! De... több is veszett Mohácsnál. - Gyerünk, nézzük tovább!

Igen, a szép, tágas nappali! Közel hatvan négyzetméteren, hatalmas ablakokkal. - Ez az! Jöjjön a fény! Tehetséges volt a tervező!

És itt a terasz. - Ó, ez valóban remek! Micsoda kert! Tele értékes óriásfenyőkkel, mutatós bokrokkal, dísznövényekkel.

Jerry, Sunny és Tina ujjongva rohant a kutyaházakhoz. Körbeszaglászták mindegyiket és ettől a perctől fogva szemlátomást megnyugodtak. - Ez az új otthon! Most értették meg a helyzetet.

Hatalmas ez az ingatlan! Öt másikkal szomszédos a „dupla telek”. S hogy profi bűnbanda kellős közepébe csöppent, aljas vipera-fészekbe, azt ekkor még nem sejtette.

Közben a kutyák felavatták az új birodalmukat, minden négyzetcentiméternyi területet végigszaglásztak, ettek, ittak, vígan hemperegtek a fűben. S mert a gazdi focizott is velük, s mind lábhoz kapták a saját sípoló játékaikat meg az edényeiket is, ők már kezdték kipihenni a sokkot, a stresszt, amit a rövid, de számukra érthetetlen helycserés utazás jelentett.

Julie magára hagyta a három kutyát a kertben, hogy tovább ismerkedhessen az új lakással. A konyhában ott volt a hűtőszekrény, a mikrohullámú melegítő, de még a robotgép is. A nappali ugyancsak teli volt az előző otthonuk összes bútorával. A kandalló körbe volt bástyázva a bontatlan dobozokkal. Ránézésre úgy hatvan darab lehetett, így saccolta Juliette. - Hát, munka az lesz bőven! Mire minden a helyére kerül, az bizony odébb van még.

Most vette csak észre, hogy az előző tulajdonos itt hagyta az óriási sötétítőket. Az előző házuk függönyeinek jó részét pedig Miklós letette a földre. Pontosabban: az elegáns burkolatra. Kicsivel arrébb a szőnyeget is megtalálta.

Impozáns, elegáns... Kívül is, belül is. Márványlépcső vezet fel az emeletre, fekete kovácsolt vas kapaszkodóval.

- Jaj, az állatok a garázsban! - jutott eszébe, és már rohant is, hogy rendbe tegye őket. A madarakat a kalitkába, a halakat meg a szállító zacskókból az akváriumokba. És természetesen a teknősöket is ki kellett szabadítani a költözés fogságából. - De hol van Peti? Neki már hangosan korgott a gyomra. Egész nap egy falatot sem evett még a költözés miatt.

Na, akkor nézzük a második szintet! A tervrajz szerint amint felérünk az emeletre, nyitott agoranappalit pillantunk meg, erkéllyel. Balra két ajtó nyílik: az egyik a kisegítő szoba, vagyis itt a mosógép, a szárító, a gázkazán, a gázóra. A másik bejárat a fürdőszobába vezet. - És valóban! Pazar! Különösen a fürdőszobát találta lenyűgözőnek. Az ötcsillagos luxushotellekből volt koppintva minden. Márvány, óriástükör, smink-világítás, extra-modern WC, hidromasszázs kád... - Ez lenne a híres jakuzzi? - Igen! Mellette klasszikus finn szauna, hozzá külön zuhanyozóval. - Kiváló! Itt a szauna teljes felszerelése is.

A nappalival szemközt külön öltözőszoba van, beépített szekrényekkel, tükrökkel. Ez is tetszetős. A kilátás a nappaliból... - Nos, ez nem az igazi. Picike, félkör alakú erkély néz - a semmibe. Ej, de kár! Lőttek a lenyűgöző budai körpanorámának, amelyben eddig részük volt. Halovány vigasz, hogy tenyérnyi darabokban látni lehet azért valamit a budai hegyekből, s hogy nincs messze tőle a Francia Iskola. Ha nem is karnyújtásnyira, de... egy darabka Párizs mindig itt lesz a közelében.

Két ajtó maradt még vissza. - Vajon melyik szobát választotta magának a gyerek?

- Megvagy! - kiáltotta Julie bolondosan nyitva a kilincset, sarkában a kutyákkal. - De tévedett. Ez a hálószoba volt. Az övé. Miklós ide vitette fel a franciaágyat meg a dolgozó asztalát, s a számítógépét is, ami természetesen még nem volt összeszerelve.

Kettőt kopogott, aztán benyitott. - Hiszen... ez egy könyvtár! Mennyezetig érnek a könyvespolcok.

- Jó! De hol van Peti? És hol vannak az ő bútorai? Itt... valami tévedés történt!

Mire leért az emeletről, a földszinti asztalon hirtelen két dobozkát pillantott meg. Éttermi csomagolás. Egy adag zöldségleves az egyikben, a másikban egy sült csirkecomb krumplival, mellette lila párolt káposzta. - Mi ez? Hát nem együtt ebédelnek hármasan? Ez... egy ember adagja.

Mint Zrínyi a szigeti várból, mint ahogy az anyatigris keresi a kölykét, úgy rohant át Julie a másik lakásba.

Kopogott. Válasz: nincs. Megnyitotta a kilincset. - Zárva... Elrohant oldalra, a teraszhoz. Két kezével verte az ajtót, mégsem nyitotta ki senki sem.

Két tenyerét távcsővé formálva próbált bekukucskálni a földszinti ablaksoron, noha itt fent voltak már a függönyök. Mint a kicsi gyerek, aki az ajándékát lesi, úgy tapadt arcával az

ablakra. És... ekkor elérkezett az igazság pillanata. Az eszmélés. A megvilágosodás. Elállt a lélegzete, földbe gyökerezett a lába... Peti ott ült kettesben az apjával. Pár centire tőle. És ebédelnek! Kettesben, önélküle... Jókedvűen...

Egy világ omlott össze benne. Miklós ellopta tőle a fiát, és... kizárta őt kettejük életéből. Amíg ő kórházban volt a „baleset” miatt, addig ellene fordította a gyereket... Örület!

Visszarohant. Most vette csak észre, hogy a garázsába időközben valaki berakott egy bevásárló szatyrot. Belenézett. Tej, kenyér, vaj, ásványvíz és három szem alma volt benne. - Mi ez?

A nappaliban, a költözés-káosz dacára gyorsan előásta a kis cetlit, amelyre reggel felírta az új telefonszámokat. Peti is, Miklós is új készüléket vett, és mobilszámot váltott. Épp most. De mindkét lakásban van vezetékes telefon is! Minden új... - Megvan! Kicseng! Na, még egyszer! És újból! De... egyikük sem vette fel. Julie kezdett kétségbe esni. Mintha... tört dőfték volna a szívébe vagy a hátába, úgy érezte magát.

- A pénz! Az iratok! - hasított belé a rémület. Hiszen... amíg ő a kórházban volt, nemcsak új mobilokat, hanem új házat és maguknak új bútorokat is vettek „a fiúk”.

Nincs arra szó, ami ezután következett. Már kóválygott az éhségtől, mégsem evett. Tudta, érezte már, hogy az életéért küzd. Fogta a leragasztott dobozokat, és kinyitotta, kiborította, átfésülte mindet. Kereste a fia ruháit, cipőit, könyveit, számítógépét, iskolai holmijait, és... még egyszer körberohanva mindent, a gyerek bútorait hiányolta. Meg a pénzt! A közös befektetések dokumentumait. Hiába. Semmit sem talált. Semmit...

Sietve evett pár falatot, mert már szédelgett az éhségtől. Aztán átment a másik lakáshoz, és... mindent előről kezdett. A kopogást. A dörömbölést. Ajtókon. Ablakokon. Teraszról. - Hiába.

Újra próbált telefonálni. Egyikük sem vette fel. Később már automatikus hívás-elutasítás volt a válasz.

Julie összetörten magába roskadt. Már tudta, hogy aki két bőrönddel érkezett egykor hozzá, az ő lakásába, az elrabolta, ellopta - mindenét. A fiát, a vagyonát, a jelenét, a jövőjét, vagyis... az egész életét. - Nincs tovább!

Kiment a kertbe a kutyákhoz. Könnyeit nyelve simogatta őket. Hang nem jött ki a torkán. Aztán... vett egy nagy levegőt és áttekintette a túlélés, az életben maradás koordináta-rendszerét ebben a helyzetben.

Első: a hivatalos személyes iratok, okmányok. Személyi igazolvány, jogosítvány, egyebek. - Jó! Mind megvan! Második: a pénz. Nos, alig húszezer forint maradt a pénztárcájában. De legalább a mobil telefonja megvan! A kocs kulcsa és iratai persze Miklósnál maradtak...

A kisállatkert! Julie utolsó reménye... Peti annyira szerette őket! Ha itt maradtak, akkor mégis csak ebben a lakásban kell majd laknia. Azazhogy... még sincs itt az összes állatsereglet. A madárpók és a botsáskák eltűntek! Vagyis nyilván a másik lakásban vannak. Viszont a három kutya itt van! Nélkülük a gyerek eddig el sem tudta volna képzelni az életét!

Julie dülőre akarta vinni végre ezt az egész kusza, érthetetlen dolgot. Vett egy mély levegőt, és... újból nekiindult a tőle elzárt erődítmény-lakásnak. Két ököllel, tiszta erőből ütötte, verte Miklós ablakát.

- Megőrültél? Összetörsz mindent! - ordította a férje tomboló haraggal, gyűlölettől szikrázó szemekkel. Olyan volt, mint a felbőszült bika, aki épp ölni készül. De végre kijött! Őérte nem, viszont az ablakai védelmében kinyitotta az ajtót.

- Hol van Peti? És hol vannak a holmijai? Mi ez az egész? Arról volt szó, hogy velem fog lakni! Ezért írtam alá a papírokat! - kiabálta kemény határozottsággal Julie.

- A gyerek velem fog lakni. Így döntöttem és kész! Hagyj minket békén! Takarodj innen! Többé nincs szükségünk rád! Menj, és csinálj, amit akarsz! - süvítette eltorzult, lila-vörös arccal Miklós oly hangosan, hogy alighanem még két házzal arrébb is hallották minden egyes gyűlölettől fröcsögő szavát.

- Na, de... - kezdte volna Juliette, ám az ajtó becsukódott. Örökre... Újból kattant a zár...

- Beszélni akarok a fiammal! Ezt tőle akarom hallani! Nem kényszerítheted őt! - kiabálta sírástól fuldokló hangon. De hiába.

- Ne ordíts! Azonnal hagyd abba, ha nem akarsz éhen halni! Hiába ígértem meg a kölyöknek, mégsem hozok ennivalót, ha balhézol! - hörögte utána Miklós az ablakból.

Julie még egyszer feltúrta, átkutatta az összes nála lévő dobozt, bőröndöt, bútort, mindent... Megint átnézte az asztalon heverő papírokat, iratokat. De amit keresett, az itt sehol sem volt. Vagyis... Miklós szó szerint elvett tőle mindent. Mindent... Az összes pénzt, a banki iratokat, a bankszámlák adatait, a kötvény- és részvényt papírokat, az ingatlanok dokumentumait, de még a balatoni nyaralóét is, amelyet ő ajándékozási szerződéssel, névre szólóan, egyedül kapott az édesapjától, nem sokkal a halála előtt. - És a kulcsok! Miklósnál van az összes ingatlan kulcsa! A nyaralóé is... Az előző házáé is. Vissza se tud már menni, hogy körülnézzen, nem maradt-e ott valami.

Sietve átkutatta megint a táskáját. Az igazolványok... A jogosítvány. A pénztárca. Benne húszezer forint, meg egy kis apró. Százharmincöt forint. Rendben. - Hoppá! Az útleve! Az is Miklósnál maradt. Igen... Tényleg elvesztette mindenét. Szó szerint mindenét...

Megszólalt a telefonja. - Végre! Peti az!

- Szia! Elintéztam, hogy ne halj éhen. Van egy lakásod és lesz mit enned, csak ne telefonál-gass és ne gyere ide! Az állatokkal pedig azt csinálsz, amit akarsz! Szia!

Ennyi volt a gyerek egyoldalú közlendője. Amint a végére ért, letette a kagylót. Egy mukkot se szólhatott. Pedig... de szeretne volna kétségbeesve azt ordítani: ne! Peti, ne! Vagy meg-kérdezni: miért? Hiszen erre semmiféle ok nem volt...

Juliette végleg összeomlott. Nem Miklós tartja fogva a fiát! Ő pedig... egyedül maradt. Egészen egyedül. Kifosztva, kicsukva, megalázva, eldobva... Kisemmizve, függő helyzetbe hozva. Cserbenhagyva, csapdába csalva... És nincs mentőöv! Rendőrség? Bíróság? Nem szabad, nem lehet. Petit végleg elveszítené.

Ismét megcsörrent a telefonja, amelynek túlsó oldalán ezúttal a férje volt.

- Na, idefigyelj, te személtáda! Adok neked három hónapot, hogy elhúzd innen a beledet. Menj, költözz az anyádhoz, vagy csinálj, amit akarsz! Addig kapsz kaját és kifizetem a számláidat. Utána: fel is út, le is út! De se engem, se a gyereket, egyikünket se zaklathatod! Megértetted? Három hónap! Addig hetente kétszer írd össze, hogy mit vegyek. Amit indokolt-nak tartok, azt meghozom. De nem kopogsz, nem zörögysz, nem telefonálgatsz! A listát tedd ide a bejárathoz. Ha lesz időm meg kedvem, akkor majd elolvasom!

Mint akit leforráztak, mint aki kővé meredt, úgy állt ott Juliette. Letette a telefont és leroskadt egy székre. Próbálta összeszedni magát. - Mi is most a legsürgősebb teendő?

Ivott egy bögre tejeskávét. Vacsorára megette az ebédje maradékát. Aztán megetette az állatokat, zuhanyozott, s körülbelül fél órányi keresgélés után rátalált a dobozok tengerében az ágyneműre. Megágyazott, halkra bekapcsolta a rádiót és aludni próbált.

Amikor felcsendültek a Love story első ütemei, úgy érezte: betelt a pohár, ez már sok lesz neki egy napra.

Szólt a Love story, az eredeti, angolul. Levette a kötést a kezéről, s az járt az eszében: vesztes! Szerelemben... vesztes. Ez vagyok én!

Hajnal felé járhatott az idő, amikor végre sikerült egy csöppet elaludnia, s háromnegyed nyolcat mutatott az óra, amikor felébredt. A kutyák ott feküdtek a franciaágyon a lábánál. Őrizték őt...

Félálomban még, de máris belényilallt, szívébe mart a döbbenet: Petinek már nem ő készít reggelit. Miklós ellopta a fiát, ellopta az életét. Csellel különköltöztette, és... csinált valamit Petivel. A kamasz gyereket ellene fordította. - Vajon milyen lehet az élet a fal túloldalán? - töprengett. Ahogyan azon is: hogy tehette ezt Miklós vele? Ő nem akarta Peti születését, neki ott voltak a lányai. És... az a borzalmas négy szó! „Többé nincsen szükségünk rád!”... . Egyetlen mondat. Gyilkos kifejezés... S ő mindent egy lapra tett fel! A családjára. Petire...

Ha nem Miklóst választotta volna, vagy legalább a hivatását, a pályáját, az önálló egzisztenciáját nem adta volna fel a fiáért, akkor ez a helyzet sohasem állhatott volna elő. Örület! Húszezer-százharmincöt forint maradt a vagyonából... Papíron gazdag, még sincsen semmije. Olyan szegény, mint a templom egere... - Mihez is kezdjen ebben a kilátástalan helyzetben?

Mint egy riasztó, borzalmas álom, olyan volt a tegnapi nap. És még nem tudja: mit hoz a holnap? A hátra zárt világból semmit sem látott előre. Egyetlen ablaka sem nyílt Miklósék felé. Gyorsan felkelt, hogy előre szaladjon megnézni: felébredtek-e már?

A Volvo ott állt a helyén, a fedett kocsi beállóban. Viszont a redőnyök mindenütt le voltak eresztve. - Még alszanak! - gondolta magában, és szépen lassan visszasétált a kettes lakásba. Vagyis... az aknamezőre...

Pontban tíz órakor kiment, körülnézett. A Volvo most is a helyén állt, a redőnyök meg továbbra is le voltak húzva. - Irány az oldalsó terasz! - Üres volt... És a terasz ajtó óriás redőnye is le volt eresztve.

Julie aggódni kezdett: csak nem esett bajuk? - Fogta magát, kiment az utcára, és nyomta, nyomta eszeveszetten a csengőt. Hiába.

- Megvan! - csapott a homlokára. Elmentek! Paphosra... Peti említette a kórházban a ciprusi nyaralásukat. Biztosan taxival indultak a repülőtérre. És... el sem köszönt tőle... Vajon mennyi időre mehettek? Tíz nap? Két hét? Vagy annál is több? Elég lesz addig a pénze? A húszezer-százharmincöt forint. A parányi morzsa, ami véletlenül megmaradt az ellopott vagyonából...

X. fejezet AZ ÖRDÖGI CSAPDA

- Fel a fejjel! - Julie mindkét emeleten kiplakátolta magának a buzdtást, azután elindult, hogy feltérképezze a környéket. - Hol van egy közért? Egy zöldséges? Hol találja a postát, az orvosi rendelőt, a gyógyszerárat? Szégyellte a szomszédoktól megkérdezni a történetek után. Nyilván minden szót hallottak.

Ment jobbra, balra, de mindenfelé csak szép kertes villákat látott. Végül odalépett a buszmegállóban egy idősebb hölgyhöz és tőle kért felvilágosítást. Most tudta meg, hogy errefelé kocsi nélkül bizony cudar az élet! A város peremén, az úgazdagok birodalmában nem véletlenül áll szinte mindenütt két, olykor három autó is a garázsokban.

A kedves öreg hölgy elmondta, hogy van ugyan egy kis bolt a közelben, de az drága. - Jó, hogy említette, mert az ő körülményei alighanem még a kisnyugdíjas asszonyénál is gyérekbbek voltak. Ha vásárolni akar, akkor tehát messzire kell mennie. Busszal. És cipekedhet majd jócskán. Viszont Hűvösvölgyben megtalál mindent. Ott lesz majd posta is.

Hazament, hogy felmérje a helyzetét. - Borzalom! Ha csőtörés vagy bármi más történne, ki se tudná fizetni a számlát. Amúgy buszjegye sem volt. A megállóban kért a fiataloktól. Adtak neki egyet. Még csak el sem fogadták az érte járó.

Gondosan bevásárolt, szigorúan tartva magát az előre megírt listájához. Beteg karját ismét megerőltette, sokat cipelt egyszerre. Ha duplán fordul, dupla jegyárat kell fizetnie. Bérletre pedig most nem is gondolhatott.

Az új helyen ez volt az első útja. Még memorizálta a friss címet, számolta a megállókat és feszülten figyelt, nehogy eltévedsz, hol is kell leszállnia.

Amint feltűnt a templom, körülötte az óriási parkkal, tudta, hogy megérkezett. Az utca elején szállt ki a buszból.

Szép ez a ház! Ne utáld, nem tehet róla! - utasította magát. Aztán jött Jerry, Sunny és Tina. Mind boldogan futottak elé. Ő pedig örült, hogy feltöltötte a háztartást, jó áron beszerzett és haza szállított mindent. Az első akadályt tehát... leküzdötte.

Leült, evett pár falatot, aztán nekilátott, hogy berendezkedjen. Nem sírt. Nem hibáztatta se Istent, se a gondviselőt, se önmagát. - Beletörődött a sorsába? Ellenkezőleg! Épp most esküdött meg rá, hogy nem adja fel! Sohasem! A végsőig fog küzdeni, hogy visszaszerezze a fiát és megtalálja az elveszett boldogságát. S hogy ő innen bizony, nem mozdul! Kicsomagol, berendezkedik, de... nem három hónapra, hanem végleg.

A bulldog szívósságával, a hangyák szorgalmával, meg csak a keveseknek megadatott elszántsággal, megtörhetetlen kitartással, napi tizenöt órai munkával vetette bele magát az új feladatok megoldásába. Az első lépés: két hét leforgása alatt berendezni - ahol kell, ott átrendezni, kitalálni, megvalósítani és „belakni” - az új otthonát. Férfiakat megszégyenítő erő-kifejtéssel, fáradhatatlanul küzdött. Bútorokat cipelt egyedül, és hihetetlen találékonysággal pótolta azt, ami hiányzott. Hiszen se pénze, se segítsége nem volt. Csak magára számíthatott. Nemhogy a barátai, egykori pályatársai, de még a rokonai előtt is szégyellte a vele történeteket.

Miközben szépítette a birodalmát, szeretettel gondozta Peti árva kis jószágait is. Amilyen gyorsan járt a keze, oly sebesen cikáztak a gondolatai is. A Miklós-féle puzzle apró darabkáit egyre pontosabban tudta már összerakni. Rájött arra is, hogy a férje ezt a házat jóval korábban vette meg. Már a festésen is túl voltak, amikor szólt róla a kórházban. Sőt, akkorra már be is

rendezte kettejük lakrészét az újonnan vásárolt bútorokkal, műszaki cikkekkel. Már a függönyöket is feltette. A költözés valójában annyit jelentett, hogy kiürítették az előző házat, s az összes régi bútort, meg egyéb tárgyat átszállíttatta ide, őhöz. Az egyes lakásba pedig mindenből újat vett - az életéből kizárt felesége pénzén. Hozzájuk már csak a ruhák meg az apróbb személyes tárgyak érkeztek. Na, és a lényeg: az összes dokumentum, az összes pénz. Minden, ami a jelenben a jövő záloga, az élet kulcsa...

Az ember egyenlő a múltjával, a pillanatnyi jelenével, és az e kettőből adódó potenciális jövőjével. Az ő múltját Miklós már nem tudja elvenni, se átírni. A jelennel viszont komoly baj van, és ez determinálhatja a jövőjét is.

Életben maradni! Küzdeni a létfenntartásért! - Most tehát ez a cél! Továbbá: visszaszerezni a fiát, a vagyonát, az ellopott iratokkal együtt. - De hogyan?

Azt két nap alatt is megértette, hogy az étkezéseken sokat tud megtakarítani. De ennie kell! Ha jól nem is lakik, azért tartósan éheznie sem szabad. És ott a sok állat! Meg később a számlák...

Afelől nem volt kétsége, hogy Miklóst hiába kérné, sohasem fogja visszaadni azt, amit elvett. Így azt kezdte vizsgálni: hogyan juthatna be a szomszédos lakásba? Ha vissza tudná venni azt, ami az övé, Miklós többé nem zsarolhatná a pénzzel. Fontos lenne visszaszerezni a biztonságérzetét, hogy talaj legyen a lába alatt. Hogy ne kelljen nélkülöznie, ne legyenek filléres gondjai.

Be kell jutnia hozzájuk! - Erre jutott. Gondosan végigjárta a házat. - Kívülről lehetetlen! Mindenütt redőnyök védik az ajtókat, ablakokat. - Lássuk belülről! - Elővette a tervrajzot. - Van megoldás! Elméletileg. A padlásra át. Ehhez azonban magas létra kellene. S hozzá szerencse, mert... nem veszélytelen... Ám, ha Miklós lezáratta, lelakatoltatta a saját padlásbejáratát, ami valószínű, akkor hiábavaló akrobatamutatvány volna ez. Úgyhogy mást kell találnia.

Gondolt egy nagyot, s merészet. Hívott egy kulcsmásoló, zárszerelő szakembert. És... elmondta neki a színtiszta igazat. Most költöztek ide. A férje meg a fia rögtön külföldre utazott. Ő maradt itt egyedül. Nincs kulcsa. Be kell mennie, mert nagyon fontos iratok maradtak ott.

Az ifjú zárdoktor ránézett a kulcslyukra, elővett egy kulcsköteget, s azt mondta: nem probléma! Rengetegen kizárják magukat, akkor is ő nyit. Jobb mutatóujjával végigsimította a kulcslyukat, kiszemelt egyet a tucatnyi felfűzött kulcs közül, s hopp, már nyílt is az ajtó!

Örület! Ez... hihetetlen! - Juliette egy pillanatra megrémült. Hát ennyi az egész? Ennyit ér egy drága biztonsági zár? Két másodperc alatt, egyetlen mozdulattal kinyitja, aki erre specializálódott? - Félelmetes... Akkor ez nevetséges akadály egy profi betörőnek!

Csudaszép itt minden! Innen... sokkal szebb a kilátás. Igaz, a lakás lényegesen kisebb meg szegényesebb is, mint az övé. Az utcára néző kertrész nagyjából egyharmada a hátsónak. De azért gyönyörű!

Mindenütt vadonatúj bútorok, függönyök... A földszinten itt csak WC van. Csöpp a lakás, az amerikai konyha viszont ízléses.

Az emeletre vezető lépcső szűkebb, egyszerűbb, mint önála. Nem márvány, hanem valami egyszerű szürke kő.

Odafönt egy tágas fürdőszoba és három pici szoba fogadta őt. Az egyik Peti hálószobája, a hatalmas erkéllyel. Még kissé üres, gyéren bútorozott. Közvetlenül mellette az állatos szoba. - Jézusom! - hőkölt vissza. Legalább száz madárpók volt a viváriumokban, a polcokon. Egy kisebb asztalkán az ízeltlábúak mellett szorítottak helyet a gyerekek számítógépének.

Egyetlen ajtó maradt vissza. Itt volt Miklós hálósobája. Égbekiáltó rendetlenség volt benne, szanaszét hevert minden.

Rendben, most már világos minden! Amit ő keres, az csakis a földszinten lehet.

Először a férje íróasztalához lépett. Mint a filmekben, úgy vigyázott, hogy ne hagyjon nyomot maga után. Sorra kinyitotta a fiókokat. Pontosabban, csak ki kellett húznia őket. Egyik sem volt bezárva, noha ott lógott a kulcs.

Mind a négyet átnézte. Kusza káosz volt az összesben. Minden bedobálva, behányva, összevissza. Az iratok azonban nem voltak itt. A jobb alsó fiókban viszont megtalálta a fémládát! Zárva. Ellenben benne volt a kulcs. Kinyitotta. Kétszázhuszonhétezer-négyszáz forint volt benne készpénzben. S neki mindössze tizenhatezer-nyolcszáznyolcvanöt HUF-ja maradt a bevásárlás után. Vészhelyzetben volt, amelyben a pénz most életet menthetne...

Nem! Nem nyúlok hozzá! - döntött határozottan. - Én a papírjaimért jöttem, hogy kitörhessek a függőségéből, a zsarolásból, a pénz rabságából.

A dobozt visszazárta, majd az iratos szekrényhez lépett. Mellette derékmagasságig egy könyvespolc állt, rajta Miklós fotógyűjteménye. Képkkeretbe foglalva sorakozott itt az összes hozzátartozója. Mindenki, aki számít. Fotó a lányairól, mellette Peti portréja. Arrébb egy családi tabló, amelyen Miklóssal együtt az édesapja, családotul a két testvére, meg a kép szélén Peti látható. - Mikor készülhetett ez?

Miklós mindenkiről kitett egy-egy fotót, csak Julie-ről nem. Ha lett volna még kétsége... De már nem volt. Tudta, hogy a házastársa őt leírta, kiradírozta, lenullázta és gyűlöli. - „Mert olyan átkozottul tökéletes vagy!” - Így mondta. - Szóval, Miklós már a múltat is ki akarja törölni, pedig a jelent már pokollá tette, a jövőt pedig a fiával együtt elvette tőle.

Juliette gyorsan megrázta magát. Igyekezett menteni, ami még menthető. Gondosan átfésülte az iratos szekrény összes polcát, dossziéját, minden rejtett zugát, de hiába. Se banki papírok, se adásvételi szerződések, se kulcsok, se útleve, sehol semmi.

A szekrény legalján egy barna bőrtáskában viszont megint pénzt talált. Sokszorosa volt a fiókbeli összegnek. Bő egymilliónak saccolta, de meg nem számolta. - Ha magához venné, egy évre megteremtené a létbiztonságát. - De nem! Ez ahhoz sok, hogy csak úgy elvigye. Ahhoz pedig kevés, hogy megoldja vele az életét. Ha hozzájut a saját tulajdonához, a pénzéhez, meg a balatoni nyaralójához, akkor nincs már többé gondja. Anyagi, legalábbis. - Hová tehet?

Most már azt kereste: hová rakná ő, ha itt lakna. Hová rejtene el azt, ami a legfontosabb? - A széf! Lehetséges, hogy ebben a lakásban is van egy titkos széf, úgy, mint önála?

Gyorsan szétnézett, majd sietve odalépett az egyetlen festményhez, amely természetesen az övé volt. Leemelte a képet. - Igen! Ott van! És ugyanolyan típusú... Reménytelen. A kombinációk száma több ezer. Erre most nincs idő. Ráadásul a riasztó is megszólalna, ha rossz kódot üt be. - Nincs tovább! Nem sikerült...

Juliette üres kézzel, de mégis mosolyogva lépett ki a kudarcos kísérlet helyszínéről.

- Tízezer forint lesz kereken! - mondta a zárdoktor, és ő fizetett. Megfizette az újabb csalódása árát. Maradt: hatezer-nyolcszáznyolcvanöt forintja. Egyetlen fillérrel sem több.

Elveszített tízezret - a semmiért... Ha viszont sikerült volna! Alfred Hitchcock mondása jutott az eszébe: „a dráma maga az élet, csak épp az unalmas részek nélkül”. - Nagy igazság.

Másnap, vagyis a költözés utáni ötödik napon - látva, hogy odabent már jól halad a pakolással, díszítéssel, berendezkedéssel, és már a függönyei is mind fent voltak - belevetette

magát a kerti munkába. Fűvet nyírt, ágakat metszett, a tavaszi viharok kerti hulladékait gyűjtötte egybe, aztán locsolt és végül virágokat ültetett. Az „otthonról” hozottakat. Ritka tetszetős lett minden a keze nyomán. A kőből épített grillező széleire a gyönyörű cserepes növényeit vitte ki, a virágzó leandereket, muskátlikat meg a svájci óriáskaktuszokat.

Amit eleve itt talált és amit hozzáadott, az együttesen olyan luxus-kertté lett, mint amit az újságok reklámjaiban lehet olykor látni. Volt itt minden - az oszlopos tujától, leylandy ciprustól a smaragdtuján át az ezüsfenyőig, csüngő barkafűzig, magnoliától az aloe veráig, a levendulától az orchidea kankalinig, s a vörös begóniáig. Tökéletes forma- és színharmóniában, mesteri elrendezésben, dúsán, de nem zsúfoltan.

Szívvvel-lélekkel csinálta ezt is, mint mindent az életében. Így aztán annyira belemelegedett, hogy észre sem vette: bizony, a déli órákban megkapta őt a nap.

Estefelé, a kutyák sétája közben már fájdogálni kezdett a feje, és persze a túleröltetéstől a jobb karja is. Vacsora után hirtelen rátört a fáradtság. Nem csoda, ötödik napja tartott a lelki krízissel együtt a költözés utáni, napi tizenöt órás erőpróbája. Pihennie kellett... Ötödik napja csak az esti Híradóra kapcsolta be a tévét, de még közben is hol épp vacsorázott, hol kutyákat etetett, hol díszített. Kétszáz négyzetméter az bizony, kétszáz négyzetméter! Ott takarítás meg egyéb munka is akad bőven.

A költözés óta most először engedte meg magának azt, hogy megnézzen egy filmet. Azért is, mert épp szombat este volt. A közszolgálati tévé egyes csatornájára kapcsolt, ahol Alain Delon főszereplésével kezdődött egy francia film. „Egy zsaru bőréért”. Ez volt a címe. - Delon, a nők bálványa, Európa első számú férfiideálja. - Lássuk! - gondolta magában. És viaskodott, sokáig küzdött a kimerültséggel, a fejfájással, a lecsukódni vágyó szempilláival.

Delon-film alatt elaludni? - Képtelenség! Nem számított rá, hogy ez megtörténhet, így aztán nyitva maradt a terasz-ajtó, meg az összes ablak is. Este nyolckor kezdődött a krimi, még világos volt. Minek is kapcsolta volna fel a hátsó kert éjszakai világítását? Korán volt még ahhoz.

Álmában zavaros emlékképek kusza szövevénye zúdult rá. Hol a svájci Alpokban sétált, hol Petivel Londonban, hol meg az olasz tengerparton, ahonnan átugrottak a fiával a milánói Dómhoz, megnézték a Scalát és fagyaltoztak egyet a piazza dei Mercantin.

Homályosan rémlett neki, hogy mindeközben éktelenül ugatnak a kutyák. Mintha... Jerry és Sunny üvöltő, harciasan támadó hangját hallaná egészen közélről. Derengett neki valami olyasmi is, hogy az egyik eb, talán Sunny, a hideg orrocskájával a kezét bökdösi, aztán meg a lábával kapargatja a ruháját, izgatottan nyüszítve. De ő most hirtelen épp egy végtelen sárga búzamezőre tévedt, melynek közepén pipacs-tenger piroslott és búzavirág kéklgett. Enyhe fuvallatoktól lengedeztek a dagadó kalászhok, finoman regett az aransárga végtelen tér, s ő leguggolt, kezeit széttárta, mire a pipacsok közül Peti tipegett felé... Két éves lehetett. Majd, mint a filmszakadás idején, úgy elsötétült előtte minden...

Csilingelnek! - Nem! Csengetnek! Vagy... ez csak álom? Valaki kitartóan nyomja a csengőt. És már megint a kutyák! Őrjöngve csaholnak!

Mint akit alaposan fejbe kólintottak, oly nehézkesen tápázhkodott fel Juliette. Még félálomban volt, ráadásul zakatolt az agya, sajgott a jobb karja. Érezte már, hogy izomlázat is, meg napszúrást is kapott. Ránézett a vekkerre. Éjjel egy óra múlt kilenc perccel. - Ki lehet az ilyenkor?

Beleszólt a kaputelefonba. De kár volt, mert még a saját hangját sem hallotta a kutyáktól, nemhogy a másikét.

Ruhástól aludt el, öltöznie sem kellett, máris indult előre. - Furcsa... Három autót lát és legalább tíz embert a kapu előtt. „Rendőrség. Készenléti ügyelet” - olvasta a feliratot.

- Jó estét! Tessék! Mi történt? - kérdezte szenderegve, csodálkozva.

- Rendőrség! Jól van, asszonyom?

- Igen! Köszönöm. Valami baj van?

- A szomszédok jelentették a segélyhívón, hogy betörték önhöz! Az erkélyükről látták a bűncselekményt. A kerítésen át ugrottak be önhöz. Elmondásuk szerint erősen ugattak az ebek. Dulakodást is hallottak. Azonnal indultunk, tizenegy perc telt el, itt vagyunk! Egy járőr-autó meg a készenléti szolgálat. A harmadik kocsival a polgárőr kollégák jöttek.

- Bocsánat! Én mélyen aludtam. Nem tudok semmiről! De... máris hozom a kulcsot, tessék bejönni!

Négyen jöttek be. Elemlámpákkal átvizsgálták az egész hátsó kertet. Utána a lakás következett.

- Elmentek! A kutyák elkergették őket. Itt ugrottak be! - mutatta Horváth kettő zászlós. És valóban, a kerítés meghajlott, sőt a bokrok is.

- Tessék nézni, itt a két vérfolt! A német juhász elkaphatta valamelyiket! És amott folytatódhatnak a nyomok! Igen, ezen a helyen másztak ki! - magyarázta a rangidős tiszt.

- Ha ön elaludt a nyitott terasz-ajtó mellett és még a tíz percig tartó erős ugatásra sem ébredt fel, akkor sokat köszönhet a házörzőknek! Jó lesz biztonsági kamerákat felszereltetni, meg távfelügyeletet kérni ezen a környéken! - tette még hozzá a körzeti megbízott.

Már rég elmentek, amikor Julie még mindig magát korholta. Hogy követhetett el ekkora szarvashibát? Elaludni nyitott ajtó mellett!

Megdicsérte megmentőit, a három hűséges házörzőjét. S tudta már: büntanyába, vipera-fészekbe érkezett. Kifigyelték a szomszédok, hogy „a fiúk” bőröndökkel elmentek, s ő egyedül maradt hátul... Sokat tanult ebből az esetből. Megértette, kik laknak körülötte, s hogy ezekkel a helyi bűnözőkkel szemben is védekeznie kell.

Másnap korán kelt. Végignézte elől-hátul a kertet, és eltüntette a betörés nyomait, aztán Petire gondolt. Nyaral. Földközi-tenger, Ciprus, nem messze Limassoltól. Amerre a szem ellát, mindenütt azúrkék tenger, napernyők, fürdőzők, vízi síelők, sárkányosok...

Ez volt az első vakáció, ahová ő már nem mehetett a „családjával”. Igaz, Peti - nyilván titokban - kétszer is felhívta őt telefonon egy-egy pillanatra, és képeslapot is küldött.

Juliette várta haza a fiát. Dolgozott és begubózott. Szinte elbújt a világ elől. Szégyellte, ami vele történt. Pedig ez a férje szégyene volt, nem az övé.

A tizedik napon, dél körül, apró neszekre lett figyelmes. - Megérkeztek! Itthon vannak! - ezt olvasta ki az átszűrődő zajokból. Rendben hazaértek! Jól van... Várta, hogy Peti keresse őt, de... nem jött. Nem is telefonált.

Már esteledett, és... még mindig semmi. Vagyis egyikük sem szólt neki. A távolból halk zeneszó kíséretében vidám hahotázás hangfoszlányait sodorta felé a szél. Nézte a csillagokat, s bolygóját, a Vénuszt. A Nap meg a Hold után a legfényesebb égitestet. Azt mondják, ez a Föld legközelebbi szomszédja. Legalábbis a bolygók közül. Az Esthajnalcsillag negyvenöt millió kilométerre közelíti meg a Földet. Ám ezt a távolságot most kisebbnek érezte annál, ami az egykor volt családjától választotta el őt.

A Göncölszekér épp fölötte volt. Nézte, kémlelte a hét fénylő gázgömböt és valósággal megirigyelte a galaxisokat. Az óriás csillagcsaládok tagjait hibátlanul összetartja a gravitáció, a testek között ható vonzóerő. Az ő parányi, háromtagú földi csapata azonban széthullott. Őket már nem tartja össze semmi sem. A sok milliárd éves világegyetem részeként hány, de hány kettős csillag kering egymás körül! S még a Földbolygónak is adott a természet kísérő társat, hiszen ott a Hold! Csak neki nincsen párja...

Fürkészte a távoli földi fényeket. Minden ablak mögé boldogságot képzelt. Embereket, akik összetartoznak, együtt vacsoráznak, megbeszélik a közös dolgaikat, aztán tévéznek és lassan elalváshoz készülődnek. Férfiak és nők, akik szerelmesen összebújnak. Apák és anyák, akik jó éjt pusztít adnak a fiaiknak, ahogyan ő is egykor Petinek.

Eszébe jutott az utolsó közös nyaralás, a párizsi vakáció. Az utolsó együtt-érkezés hangulata. Miklós kocsiba pattant, vásárolni sietett, amíg ő kicsomagolt, és utána gyors vacsorát készített. Akkor még szükség volt órá... Nem érezte, hogy felesleges ember, nem volt öncélú az élete. Nemcsak önmagáról gondoskodott, nemcsak önmagának élt. Része volt egy családnak. Legfeljebb egy ajtó választotta őt el a többiektől. Egy ajtó, és nem egy fal. Volt még kihez szólnia, volt értelme, célja a napjainak. De így?

Kései rántott hús és sült krumpli illata szállt a levegőben. - Vajon tőlük? - találgatta Juliette.

Múltak a hetek, a hónapok. Szótlanul, s találkozás nélkül egymás mellett éltek, mint az idegenek. Miklós mind sűrűbben csak este későn tette a bejárata elé az élelmiszereket, noha délelőtt tíztől már otthon volt. Ilyenkor... nem ebédelt. Nem volt mit. Egy száraz zsemlet májszolt kevés vajjal, meg két pohár tejeskávét ivott. Reggeltől este tízig, tizenegyig éhezett.

Mint a finánci a cigarettából, védőháló nélküli akrobata a cirkusz kupolájából, úgy zuhant Julie a jólétből az örökös létbizonytalanságba, a kiszolgáltatottságba, a nélkülözésbe. Közeli volt Makó Jeruzsálemhez, mint ő a boldogsághoz, az emberhez méltó élethez. Ennél rosszabb már aligha lehetett volna a sorsa. Örömtelen, sivár, egyhangú és végtelenül magányos küzdelmek sorával volt egyenlő számára az élet.

A mosoly egy görbe vonal, amely egyenesbe hozhat mindent! - Így mondják. Akkor neki mosolyogva kell most megteremtenie az új életét. Hiszen... nem darabokra tört szét a múlt, hanem atomjaira hullott szét minden. Bármilyen történet is, maradok! - fogadkozott magában. Pedig akár otthon volt, akár kimozdult, mindenhol és mindenről az elvesztett családja jutott az eszébe.

És kísértett a múlt mindannyiszor, ha kinézett a villamosból, s látta a régi kedves helyeket. A játszótereket, ahol együtt épített homokvárakat Petivel, s ahol hintáztak, mászókáztak, bicikliztek a gyerekkel.

Három nappal a három hónapos határidő lejárt előtt a bejárat elé tett szatyor tetején a családfő keze írását pillantotta meg egy tenyérnyi kockás papírlapon. „Ez volt az utolsó. Három napod van rá, hogy elhúzz innen! Két bőröndöt vihetsz magaddal. Az összes állatot tüntesd el, különben mind éhen halnak!”

Julie-nek esze ágában sem volt elmenni innen. Neki ez itt már az otthona. Megfogadta, hogy... soha! Peti nélkül meg eleve egy tapodtat sem mozdulna! És a kutyákat sem hagyná cserben! Soha! Még velük se tenné meg azt, amit cserbenhagyásként Miklós ellene elkövetett.

Vagyis... édesanyjától kérhet már csak segítséget... Életet nyer, aki időt nyer. A csapda pokoli, a helyzet tarthatatlan, sőt kilátástalan...

Ha valaki az esküvője napján azt mondta volna, hogy közel húsz év múlva ez a fülíg szerelmes, örülden boldog férfi majd ezt fogja tenni, hát... el nem hitte volna senkinek!

A pénz eszköz. Nem cél. De Julie nem áltatta magát. Feje fölött Damoklész kardjaként lebegett a teljes létbizonytalanság.

Kiment a postaládájához, s a véletlen úgy hozta, hogy Miklós épp szállt ki a kocsiból.

- Nem szégyelled magad, hogy elloptad a fiamat, elloptad a vagyonomat, összevissza hazudozol a gyerekeknek, hogy ellenem fordítsd? Nem szégyelled magad, hogy kizártál az életetekből, nem engedsz találkozni a gyerekemmel, nem engedsz főzni, mosni, takarítani? Nem szégyelled magad, hogy loptál, csaltál, becsaptál, hazudtál és cserbenhagytál? - buggyant ki Julie-ből az összes elfojtott indulata.

Válasz nem érkezett. Miklós tiszta erőből becsapta az ajtót, majd bezárkózott, ahogyan szokta. Nincs tovább...

Elment a postára. Telefonált az édesanyjának Londonba. Bő egy éve már odaköltözött. Egyetlen mondattal visszahívást kért a mobiljára. És... most már ő is tudta, hogy mi történt itt Budán...

A mama azonnal, de csak egy napra érkezett. Nem volt kire hagyni a kutyáját, Lordot.

A boldog viszontlátás örömét súlyosan beárnyékolta Juliette reménytelen helyzete. Édesanyja szerint két út állt előtte: vagy felkeres egy ügyvédet és megkezdí a válást, vagy... vele jön Londonba. Akár Petivel, akár Peti nélkül. És... ott majd visszatérhet a hivatásához, a gyerek kedvéért odadobott pályájához is, ami Magyarországon aligha volna már lehetséges.

Hozott neki ajándékba a mama mindent, mi szem-szájnak ingere. S hozzá rengeteg, rengeteg sok pénzt is. - Julie sírástól fuldokolva fogadta el az életmentő segítséget - attól, akinek korábban mindig ő adott, adott, s egyre csak adott. Ez volt az a perc, amelyben önmagának tett néma esküvést: igenis talpra fog állni, és ezt az összeget kamatostul fogja ő a mamának sok-sok szeretettel visszaadni, mielőbb!

Gyorsan elröpült a néhány együtt töltött óra. - Indulni kell, megy a gép! Boldog-szomorú szívvel kísérte édesanyját a taxiban a Férihegyi Repülőtérre. Hibátlanul tartotta magát mindaddig, amíg az ősz hajú, máskor mindig mosolygós drága asszony be nem szállt a gépbe. Aztán... mint mikor elemi erővel a vulkán tör ki és ontja a mélységes mélyből az izzó lávát, úgy szakadt ki belőle az elfojtott bánat és keserűség.

Megvárta, amíg felszáll a gép és elviszi, ellopja tőle az egyetlen támaszát. Nézte, amint a British Airways menetrend szerinti Budapest-London járatát elragadja tőle a távolság, arasznyivá, majd apró ponttá zsugorítva a gépmadarat, amelyben az egyetlen ember ül, aki még megmaradt neki...

- Ne sírj, néni! Majd visszajön! - selypítette őszinte szánakozással egy aprócska szeplős, vörös hajú, szemüveges kisfiú.

Julie elmosolyodott. Valamikor az ő fia is ilyen nyílt, tiszta, meleg szívű gyerek volt. Pont olyan, mint ez a pöttöm vörös hajú szemüveges, aki még a zsebkendőjét, sőt a plüss kenguruját is felajánlotta. - Ritka jó szíve van, csak nehogy elrontsák a felnőttek! - gondolta magában. S mint mikor a szivárvány születik az ég könnyeiből meg a nap sugaraiból, úgy ragyogott fel Juliette. Felemelte, magához ölelte, s egy percre a karjára is ültette az idegen kisfiút. Jólesett megtudnia, hogy ő Ivánka és már nagycsoportos óvodás.

Isten ad és elvesz. Anyát, gyereket, sikert, pénzt, csillogást, családot, férjet, életet. Mindent ad, és mindent elvesz. Visszavesz. Élünk és meghalunk. Van egy kezdőpont, meg van egy végpont. Egyiket sem te választod. S a kettő között leperreg a léted. Rovod a köreidet, mint a bányaló... Tanulsz, pályát választasz, kitalálsz, megvalósítod önmagad, dolgozol, helytállsz. Párt választasz. Családot alapítasz. Gyereket nevelsz, harcolsz, küzdesz, robotolsz. Olykor téged ápolnak, olykor te ápolsz. Olykor betemetnek a szürke hétköznapiak, máskor neked is jut pár csepp méz. S amikor úgy hiszed: révbé értél, egyszer csak hirtelen elveszítesz mindent. Ha maradt még erőd, újrakezdesz. Vagy... legalábbis megpróbálsz. - Innen szép nyerni! - biztatod magad. És nekiindulsz. Föl, föl a hegyre! Ne nézz vissza! Előre menekülsz! Mindig csak előre, a győzelemből!

Próbálsz talpra állni. Új célt, új munkát, új társat, új családot, új életet találni. Akár egy eltérített bolygó, új pályára állni. Építesz és rombolsz. Jutalmad siker és kudarc. Hol egy helyben topogsz, hol haladsz. Hol boldog, hol szomorú vagy. S az órák futnak, lassan letelik a kimért idő. Már látod: hibáztál... Veszni hagytad az arasznyi lét száguldó pillanatait. De... már késő! Game over! A játszmadat lefűjták. Odafentről...

Eljött a karácsony. Az első... a széthullott, tönkretett, erőszakkal kettéköltöztetett családban. - Család? Dehogyan volt már hármójuk triásza család...

A tél egyből mínusz tíz-tizenöt fokokkal támadott. Zord és kegyetlen volt, mint Julie ember-telen élete. Egyedül, a múlt fogságában reménytelenül kínlódva hogyan lehet túlélni a „szeretet ünnepét”?

Juliette végigtelefonálta az árvaházakat. Se adoptálni, se karácsony estére onnan gyerekeket kihozni nem lehetett. Egyedülálló nő, pláne ebben a korban, eleve nem fogadhat örökbe. Kihozni közülük párat pár órára? - Tilos!

A kör bezárult. Egyedül lesz... Kivéve azt a pár órát, amit az édesanyjával tölthet. Csoda-e, hogy rettegett az ünneptől?

December huszonharmadikán a szakadó hóesésben elutazott a Dunakanyarba. A temetőbe ment, az édesapjához. Piros rózsákat vitt a sírjára. Akkor is, ha tudta: tíz perc alatt mind megfagy, aztán betemeti az összeset a hó.

Másnap megérkezett Londonból a mama. Rengeteg ajándékkal, s még annál is több igaz szeretettel. De... már nem jött el Budára. A repülőtéren karácsonyoztak. Már nem kereste az unokáját. Hozott ugyan neki is karácsonyi meglepetést, de... bejelentette: nem szeretné többé betenni „oda” a lábát. Sürgette Julie válását és a mielőbbi Londonba költözését.

Szomorú találkozás, szívfacsaró karácsony volt ez Ferihegy reptéri forgatagában. Mindkette-jüknek. Julie Peti teljes elvesztésétől félve halogatta a válást. Arról pedig hallani sem akart, hogy itt hagyja, elhagyja a fiát.

Hazaért. Odapillantott „a fiúk” bejáratához, ahová indulás előtt Peti gondosan csomagolt ajándékait tette. Már nem voltak ott...

A földszintről fény szűrődött ki. Julie a redőny parányi résein át próbált bekukucskálni. Azonnal meglátta őket. Peti egy könyvvel meg egy CD-vel a kezében épp pusztit adott az apjának, aki mosolyogva vette át a neki szánt ajándékot a gyerektől. És látta a gyönyörűen feldíszített fát, az ünnepi terített asztalt, a két fős boldog idillt... Haragot nem érzett, „csak” fájdalmat.

Alig pár percet töltött otthon, ahol a karácsonyi ünnepre a mamától kapott ajándékokon kívül csupán néhány fenyőág emlékeztetett. A dermesztő zimankóban, szakadó hóban átcúszkált a Templom kertbe és imádkozni kezdett.

Végre megnyugodott. Hazament. Már nem figyelte a szomszéd lakás fényeit. Megsimogatta, megcirógatta a kutyáit, zuhanyozott és korán elaludt. Az álmok világába menekült, hogy lophasson magának pár órányi derűt.

Aztán következett az újabb erőpróba. Végigszenvedte a környéken élők hangos szilveszteri mulatozását, a négy lábúakat rettegésben tartó örült petárdázást, ami egyébként tilos volt, és hallgatta a szomszédos bűntanyák kertjeiből fellőtt tűzijátékok fülsiketítő durrogását. Nehéz lenne eldönteni: ki szenvedett jobban? Ő, vagy a kutyák?

Amikor éjfél ütött az óra, a Himnusz közben a gondviselőhöz fohászkodott. A megoldást, vagy legalább a szorítás enyhülését kérte. Hiába. Egy hónap múlva mégis jobbra fordult a sorsa. Ha gyors, gyökeres változást nem is, de némi javulást azért hozott neki az új esztendő.

Németországból hazatelepült család keresett gimnáziumi magántanuló gyermeke mellé állandó tanárt, újsághirdetés útján. És ezúttal megtört a jég! Az átok... Övé lett a munka! Komoly óraszámokban tanított angolt, németet, franciát, zenét, művészettörténetet, sőt később már magyart, meg történelmet is - a gitár-órák mellett.

Hetente háromszor, délelőtt nyolctól egy óráig tartottak az órái. Saját fiánál alig három évvel volt ifjabb a diákja, akivel gyorsan megkedvelték egymást. Szülei nem győztek csodálkozni. Az a gyerek, aki utálta a tanulást is, a tanárokat is, valósággal rajongott az ő tanóráiért. Még leckét is hajlandó volt írni! Csak neki...

Két év alatt kétmillió forintot keresett, ami akkoriban komoly summa volt. Óriási energia-befektetéssel, saját módszerével, rendkívül felkészült óra-vezetésekkel a bukdácsoló fiúcskát eminens diákká léptette elő. Még a vizsgáztató tanárainak a tudását is felülmúlta Misié, főleg angol, francia és német nyelvből.

Julie végre csöppet boldog volt és elégedett. Értelme, célja volt az életének. Misi sikere mögött az ő egyedi módszerű tanári munkájának a kimagasló eredménye állt. Csakhogy hasonló kvalitású matematika, fizika, kémia és informatika oktatókat nem sikerült találniuk. Ezekből a tárgyakból a gyerek megbukott. Így a család idővel visszaköltözött Bonnba. Ami azt jelentette, hogy... nincs már szükség az ő munkájára...

Igencsak rosszkor történt ez, mert épp ekkor tört ki a gazdasági világválság. Gyárakat, üzeme-
ket zártak be, vállalkozások ezrei mentek tönkre, emberek százezrei kerültek az utcákra szerte a világon. Magyarországon a GDP-visszaesés 7,2 százalékos volt ebben az esztendőben. Az államadósság elérte a huszonegyezer-hétszázhatvannyolc milliárd forintot, a regisztrált munkanélküliek aránya pedig meghaladta a tíz százalékot. Papíron is, holott mindenki tudta: a valódi számuk közel ennek a duplája. Az átlag-keresetek havi bruttó kétszázezer HUF körül mozogtak. - Épp a villamoson olvasta mindezt a vele szemben ülő nyugdíjas kezében lévő újságból. Azon a napon, amikor megszűnt az ő magán tanári munkája...

Kedveszegetten, búsan bandukolt hazafelé. Nehéz szívvel ereszkedett le a hegyről a sok lépcsőn, amelyeken oly kalandos volt telente föl-le küzdenie magát a jeges, csúszós zimankóban! De... most hétágra sütött a nap, a nyár, a vakáció hangulata izzott a fülledten perzselő, fagylalt és sült hús illatú levegőben. Az ő lelke viszont viharos volt. Még az alkalmi fogódzótól is megfosztotta őt az élet. Pedig Misi szobája - az alkalmi tanterem, benne a táblával, amelyre színes filctollal szokta írni a vázlatokat - már az ő második otthona volt.

Szívvel-lélekkel gépelte még hétvégeken is a gyakorló- és vizsgateszteket a kedvenc tanítványának, akit... „pótfiának” tekintett.

Szívszorító volt elkészönnie Misitől, a családtól, s a budai rózsasalugasos háztól. Június nyolcadikát mutatott a naptár. S nem a vakáció idejére mondták ők egymásnak az istenhozzádót, hanem örökre.

Eleinte szombat délutánonként, két-három óra tájban tört rá valami... valami néven nevezhetetlen kínzó, gyötrő sajnás. Leküzdhetetlen vágyat érzett, hogy lássa a fiát, hogy megsimogathassa, megérinthesse őt. Hogy beszélhessen vele. Hogy legalább megkérdezhesse: hogy van? Mi újság? Hogy megy a tanulás? - Ezt a lelki fájdalmat idővel „szombat-szindrómának” nevezte el. Ilyenkor vágyott volna bemenni a lakásukba, a szemükbe nézni, és azt mondani: fiúk, ne butáskodjatok! Elég volt már ebből!

Később a szombatit már vasárnap-szindróma is követte. Vágyott látni a másik lakás terített asztalát, ahol a fia eszik. A szárítót, ahol a gyerek ruhái száradnak. Vágyott látni Peti füzeteit, könyveit, belenézni az órarendjébe. Bepillantani az életükbe. Megtudni: mit ebédelnek és mi lesz vacsorára? Petinek megvan-e még az allergiája? Melyik a kedvenc tantárgya? Kik a barátai, és udvarol-e már valakinek?

Hogy egészen pontosan mi játszódott le benne ilyenkor, azt maga sem tudta. Tény viszont, hogy idővel már csütörtöktől szorongott, hogy holnap már péntek, és utána jön, megint jön a „szombat meg a vasárnap-szindróma”. Pokoli hiányérzet tombolt benne. Ekkortájt megfordult már a fejében, hogy jó lenne találni egy új társat. Egy férfit, akinek mindent elmondhat, akihez odabújhat, akit szerethet. De tudta jól: előbb talpra kell állnia! Először rendeznie kell a körülményeit jogi és anyagi értelemben egyaránt. Vagyis... a párkeresésnek még nem jött el az ideje. Pontosabban: aki párt keres, az nem talál. Kedvenc mondása szerint a boldogság olyan, mint egy színes, tarka pillangó. Minél erősebben vágyunk rá, annál kitartóbban kergetjük. S minél kitartóbban kergetjük, annál messzebbre száll. Ha viszont csendben leülünk és várunk, lehet, hogy ő keres meg minket. - Jó! De ki bír tétlenül, ölbe tett kezekkel várni a csodára?

Vett egy nagy levegőt és... elindította a válópert. Majd visszavonta, mert Peti egy cetlire azt írta: „Ha megteszed, többé nem ismerlek!”

Múltak a hónapok, az évek. Szombat délutánonként még mindig megesett, hogy Julie lelkében megszólalt a mélyhegedű. S ilyenkor azt kérdezte magától: vajon tényleg itt és valóban így kell-e neki élnie? Sűrűn elfogta már a kétely: nem lenne-e jobb innen messze-messze elrohanni, másutt tiszta lappal új életet kezdeni?

Egyik este megszólalt a telefonja. A balatoni szomszédja hívta, hogy engedélyt kérjen a kerítésen átnyúló ágak levágására. Julie tőle tudta meg: „a fiúk” néhány perce indultak haza. Ott voltak... Ott töltötték a hétvégét az ő házában. Beszélgettek a szomszédokkal arról is: milyen szép volt Tunézia... Petiék már Siófokon lehettek, amikor a szomszédnak eszébe jutottak az átnyúló ágak. Csak az ő számát ismerte, ezért telefonált most.

Milyen kínos volt, Istenem! Hiszen ő se Tunéziáról, se a balatoni víkendjükről nem tudott... Csak az tűnt fel neki, hogy megint tartósan távol vannak.

Szóval, Tunézia? Észak-Afrika, arab ország erős iszlám gyökerekkel a Földközi-tenger partján. - Szép lehetett... Talán sivatagot meg oázist is látott Peti. És mecseteket, kolostor-erődöket, kikötőket, sikló-ernyőzőket. Aztán pedig leugrottak Balatonra.

Örült, hogy a fia ott töltötte a hétvégét nála, az ő nyaralójában. S hogy nem szóltak róla, sőt neki nincs is kulcsa a saját villájához, mert Miklós még ezt is elvette tőle, talán már nem is fájt neki. Hozzászólt.

Aztán a negyedik évben egy vasárnapon, mint fába a villám, úgy hasított belé a felismerés: az idő megölte, elmosta, feláztatta az ő féltve őrzött emlékképeit. Már nem tudja felidézni: milyen is volt az egykori családjával a vasárnapi közös ebéd. Milyen is volt az együtt, hármasan... Lám, egyszer csak eljött a nap, amelyen köddé szelődülve elhalványult mindaz, ami oly kimondhatatlanul hiányzik neki... Múlnak az évek, és egyszer csak... már nem fáj a hiány. Lám, az életünk nem csupán az, amit átélünk. Sokkal inkább az, amire visszaemlékezünk. Most már abban sem volt biztos, hogy valóban elvesztette-e a boldogságát. Hiszen... ő még nem volt boldog. Kivéve két napot. Azt, amelyen megszületett a fia, és előzőleg azt, amelyen kimondta az igent. Tévedésből...

Hiányzott a tanítás, a tanári életének kedves „kottája”, mely szerint hajnali hatkor kelt, még sötétben vitte sétálni a kutyákat, akiket aztán délután fél háromig lakásba kellett zárnia a szomszédos körkörös bűntanyák miatt. Így aztán, ahogy végre hazaért, korgó gyomorral máris vitte a hűséges négylábúit sétálni a Templom kertbe. S ha visszaértek, először az ebek ettek. Ő csak ezután következett. Mint egy becsületes lovászfű, kinek első a neki kiszolgáltatott, beszélni, kérni nem tudó istenteremtény, úgy bánt határtalan szeretettel a hűséges eb-családtagjaival. „Húzó” volt, sűrűn alig aludt, már-már az életét tette fel a fogadott fiának tekintett Misi rakéta-gyors tudásgyarapítására. S lám, már ez is a múlté...

Egyhangú monotóniával peregtek a napok, a hetek, az órák, amikor egyszer csak megcsörrent a telefonja.

- Elválok tőled! A postaládába tettem a vagyonmegosztást! - Ennyi volt a férje közlendője. Aztán, mint mindig, most is rögtön letette a kagylót. Köszönés nélkül, s anélkül, hogy Julie megnyikkanhatott volna.

Ő válik tőlem? Hiszen én kértem! Erre várok évek óta! - gondolta magában. De... ez részletkérdés már. A lényeg az, hogy végre hozzájuthat a pénzéhez, az ingatlanjához, az irataihoz, az útleveléhez és a kulcsaihoz. Végre vége annak a sanyarú létformának, amelyet magában úgy hívott: „ember az embertelenségben”. Ha minden gondját nem is, de az anyagiakat elrendezi majd a válás. - És milyen jó időzítéssel! Most, hogy elveszítette a tanítványát... A vagyona kamataiból vígan megél. Itt. Mert neki a történetek ellenére is a fia mellett a helye. Nem költözhét Londonba, ahonnan újrakezdhetné a pályáját, a hivatását.

Vége! - Ezekkel a gondolatokkal lépdelt a postaláda felé. - Lelkemben derű! Ura vagyok a helyzetnek! - biztatta magát, s valóban így is érzett. De... már nem sokáig...

XI. fejezet

ELÉGTÉTEL, MINDENÉRT

Tényleg ott volt a nagyalakú boríték. Címzés nincs, se megszólítás. Tárgy: vagyonmegosztás. Ránézésre négy-öt oldalnyi volt a szöveg. Bárhol olvasott bele, rögtön sokkot kapott. Miklós ki akarja őt semmizni! A járandóságát nullában jelölte meg, de még ráadásul ki is akarja költöztetni őt! És... Te jó ég! Még ő áll elő követeléssel! Igaz se lehet! Két bőrönddel érkezett, s ellopott tőle mindent. Összevissza bűvészkedik a számokkal, hogy végül kiderüljön: „eltűnt” a közös vagyon, ami valójában mindenkor az ő pénze volt. - Örület...

Hab a tortán, hogy az írás végén Miklós gáláns gesztussal „lemondott” Julie balatoni nyaralójáról. Pontosabban: annak fele részéről. Miközben tudta: az ingatlan teljes egészében őt illeti meg, azt ő, egyedül ő kapta ajándékba az édesapjától. Nincs olyan bíróság a világon, amelyik megítélné neki még ennek is az ötven százalékát. - Íme a férfi, aki elvette tőle a múltat, pokollá tette a jelent, és most, éppen most lopja el tőle másodszor is a jövőt!

Azonnal kereste az ügyvédjét, és Miklóst ettől a naptól kezdve magában már csak úgy hívta: „a Gonosz”. Azt a szót, hogy „férj”, meg azt, hogy „Miklós”, törölte a szótárából. Örökre.

Akkor éjjel se bírta lehunyni a szemét. Tudta már, hogy harc lesz. Kegyetlen. Lélekben készült is rá. Eszébe jutott az orosz közmondás: „Háborúba mégy? - Imádkozz egyszer! Tengerre mégy? - Imádkozz kétszer! Házasodsz? - Imádkozz háromszor!” - Hát, igen... Amennyire szép és sikeres volt az eddigi életének az első fele, annyira szerencsétlen és boldogtalan lett a második. Több, mint kudarc ez a házasság. De most már az úton végig kell menni. És... talán egyszer lesz majd még egy „harmadik”, boldog élete is. Mert megérdemelné...

Elnézte a kutyáit, és szégyenkezett, mert önmagát látta bennük. - A szeretet koldusai... - Istenem, mennyire vágnak egy jó szóra, egy simogatásra ezek az állatok! Mindennap kiéhezve a szeretetre. Ő épp ilyen.

Szóval, háború lesz... A Gonosz rákényszerítette a harcot. Válni se képes békében, tisztességesen. Jó nevű, ismert sztárügyvédje rögtön átlátta a helyzetet. - Peti tizennyolcadik születésnapjára várt az ellenfél. Így már fel sem vetődhet, hogy „az anyának ítélje a bíróság”. Például azért, mert a nagyságos apucika állandóan iszik.

A lavina elindult. S hogy végül kit temet be? - Nos, ez volt a kerek öt hónapon át tartó huzavona legfőbb tétje. Ágyúval lőttek rá. Ezúttal nem mondhatta azt: ő majd kenyeret dob vissza és odatartja a másik orcáját is, hátha ettől elszégyelli magát az ellenség. Juliette többé nem védekezett, hanem támadott. Mint a történelem nagy honvédő háborúiban, olyasmi játszódott le benne is. A fennmaradásért, a létezésért, a jövőjéért küzdött, s ez megsokszorozta az erejét. A rengeteg övön aluli ütésért visszavágott. Sebeket ejtett az ellenfélen, viszonzta az ágyútüzet, sőt, még a lélektani hadviselést is.

Az új vagyonmegosztási megállapodás mindenben fordítottja volt az előzőnek. Tehát... ő nem költözik el. Itt marad. És nem ő fizet a Gonosznak, hanem az fizet neki, ötször akkora összeget. Harmadszor: azonnali hatállyal visszakapja a balatoni nyaralója iratait, kulcsait. - Győzelem! Most először sikerült kitörnie a Gonosz csapdájából!

A megállapodás aláírása fagyos légkörben, de csendben és rendben, szó nélkül megtörtént. Ezzel pont került a közös életük, a házasságuk végére. A többi, beleértve a bírósági tárgyalást is, már csak formalitás.

Hat példányban kellett aláírni külön-külön minden egyes lapot. Olykor szótlánul várta a következőt, s közben rápillantott az egykori párjára, aki hamarosan hivatalosan is az exé lesz. Miklós zavart volt és remegett a keze.

Julie próbálta felidézni: melyik is volt az az esztendő, amelyikben legelőször nem ünnepelték már a házassági évfordulójukat? Nem emlékezett rá, csak abban volt biztos, hogy a párizsi vakációval tulajdonképpen véget ért ez a kapcsolat. Attól kezdve a Gonosz teljesen megváltozott. Születése pillanatában gellert kapott minden érzése és gondolata. Tetemrehívás lett minden elhangzott szava. Bosszú és móresre tanítás az összes cselekedete. De... most már mindjárt vége... Közel húsz évi házasság hullott szét darabjaira. A szerelem, a mindent elsöprő... talán két-három évig haldoklott. Utána kínok kínjával fuldoklott az egykor volt nagy érzés. A boldogság messzire elkerülte őt. Csaknem húsz év örömtelen vergődése áll szemben... két nappal, azaz: negyvennyolc órával. Micsoda pokoli aránypár! Kimondod az igent, azt hiszed: örökre szól. Azt reméled: valóban együtt - egész életen át, jóban, rosszban. Hogy nem jöhet soha más. Hogy nem válunk el, mint kövek a vízparton. S hogy majdan vénülő kezemmel fogom meg a kezedet, és őrizem a szemedet. S ezt egyszer csak egyetlen tollvonással a sors áthúzza, felülírja. Többé nem a saját kottából játszol és nem a te forgatókönyvből készül az életed egyedi, egyszeri filmje. Kezdődik a vergődés. Vegetál, dög, szürkül és szürkül minden odahaza. Jön a társas magány. Mint mikor a gombot már csak egyetlen foszló cérnaszál tartja, olyanná válik a kiürült, kihűlt kapcsolat. Aztán érkezik a „végállomás, tessék kiszállni!” felirat. Az utolsó kötődést, az egyetlen szálát, azt a bizonyos „papírt” is feloldják, eldobják, kiselejtezik, érvénytelenítik, kiradírozzák. Ha mindketten kértek. S végül: volt, nincs. Újra két szabad, független idegenné lettetek. S kezditek nyalogatni a sebeiteket. Magatokban a gerendát se, a másokban a szálkát is... Mert minden egész eltörött. Aztán mind belátja: kudarcos volt az út, amit együtt megtettek alfától ómegáig... Shakespeare volt a kezdet, az alfa. Szabó Lőrinc meg a vég, az ómega. „Az vagy nekem, mi testnek a kenyér” - Így indultatok. „Semmiért, egészen” - Így búcsúztatok... - Mi értelme volt ennek?

„Kérem a Sorsot, sorsod kérje meg, Csillag-sorsomba ne véljen fonódni” ... - Igen, ezt az egyetlen Ady-sort kellett volna ennek a szörnyetegnek annak idején írásba adni, s az elbocsátó, szép üzenet alá csak annyit írni: Adieu, Juliette. Hiba volt újra meg újra megbocsátani. Ez... ide vezetett.

- Kézcsók! Ne feledje, hogy mi már csak pihenni jöttünk ide! A lényeg már rendben van! - kiabálta messziről széles, biztató mosollyal a híres sztár-ügyvéd, aki ezúttal sem tévedett.

Szép nevű, barna, szemüveges, harmincas bírónő vezette a tárgyalást, aki a pulpitról alighanem megérezte valamit a vele szemben ülő másik asszony, az alperes váló-társ agyonsebzett sorsából. A fiáért folytatott küzdelmek keserűségéből, s a hűtlen férj aljas cserbenhagyásából. Julie ekkor tudta már: exé hatvan évesen beleszeretett egy ügyvéd-kolléganőjébe, akivel ismeretlen címre távozva kíván új életet kezdeni.

Azonnal megszületett a bontó ítélet, és rögtön jogerőre is emelkedett.

Kivonultak a teremből. Miklós zavart tekintete megakadt a volt feleségén. - Igen! Julie húsz év után a válóperi tárgyaláson ugyanolyan szép volt, épp úgy ragyogott, mint amikor feleségül ment a gonosz szörnyeteghez, Doktor Senkihez.

A tárgyalóterem előtt, a folyosón a két ügyvéd bankszámla-számot egyeztetett. Miklós tartozott Juliette-nek. S eközben ők ketten - a frissen vált egykori pár - ott álltak egymással szemben. Szótlánul. Julie mosolygott. De... Miklós könnyezett...

Julie számára ez a pillanat volt az elégtétel minden kíneserves szenvedésért, minden elfojtott bánatért, s az összes befelé nyelt könnyéért.

Életében ekkor látta utoljára ezt a férfit. S hogy a végső emlékképe ez lehetett, ezért igen hálás volt „Isten - sors - gondviselőnek”.

A bíróságról ki-kiment a maga útján, négyen négyfelé. Julie villamosra várt, hogy eljuthasson a Moszkva térre, ahonnan két átszállással utazhat majd haza. Hirtelen hatalmas fékcsikorgásra lett figyelmes. - Miklós volt az. Nem adta meg az elsőbbséget a kereszteződésben. Kevés híján karambolozott egy sötét BMW-vel. Julie-ben nem volt káröröm. Csupán azt konstata: lám, igaz a mondás: Isten nem bottal ver...

Ezen az estén, húsz év után, Julie lelke ünnepelt. Úgy érezte: erkölcsi elégtételt vett. Mindenért. A tanulságot pedig - a Gonoszra vonatkoztatva - ősi magyar közmondás bölcsességét idézve így fogalmazta meg: kutyából nem lesz szalonna.

Miután az örömhírt megosztotta az édesanyjával, s így már két szív - egy londoni, meg egy budai - ünnepelt együtt, gyorsan neki állt főzni. Még a hűséges négylábúak is érezték, tudták: nagy nap a mai! Végre jókedvű a gazdi! Énekel, füttyöl, sűrűn simogat, és dupla adag rántott csirkét ad. Finom, ínycsiklandó illatok vannak, fő a húsleves, meg a holnapi marhapörkölt, s közben újra zene szól. Még labdázni, fockozni is kedve szottyant a kertben a gazdinak! S valóban, Julie úszott a boldogságban. Túlélte a Gonosz összes csapdáját, fojtogató kínzását. Talpon maradt és csak azért is itt maradt. Élő példája volt ama igazságnak: minden rossz, minden megpróbáltatás erősebbé tesz minket - ha nem halunk bele.

A bírósági iratok elrendezése után helyet keresett a szekrényben a friss győzelmi dokumentumoknak. Ekkor akadt kezébe egy megsárgult lap. Beleolvasott.

- A kísértés rendszerint olyan ajtón jön be, amelyet szándékosan hagytak nyitva.
- A házasságok az égben köttetnek - ott, ahol a mennydörgés, meg a villám is keletkezik.
- Csak a gyáva mer azzal dicsekedni, hogy ő nem ismeri a félelmet.
- Az út, amelyen haladunk, sokszor nem olyan fontos, mint az irány, amerre tartunk.
- Van, akit a szerencse a tenyerén hordoz, a másiknak meg csak azért tart tenyeret, hogy pofozza vele.
- A derűlátó feltalálja a repülőgépet, a borúlátó meg az ejtőernyőt.
- A kritikus az, aki ismeri az utat, de nem tud autót vezetni.
- A nagy problémákkal akkor kell foglalkozni, amikor még kicsik.
- Nem az számít, milyen lassan haladsz, ha nem állsz meg.
- A forró fej és a hideg szív soha nem old meg semmit sem.
- A szerelem legfőbb bizonyítéka a bizalom.
- A siker azt jelenti, hogy az ember kilencszer bukik el és tízszer áll fel.
- Regény és valóság között a különbség? - A regénynek kell, hogy valami értelme is legyen.
- Ha egy megoldott probléma két újabbat idéz elő, akkor ne oldj meg többet, ha boldog akarsz lenni!
- Az élet merő rögtönzés.

- A szív öregszik meg utoljára.
 - Mindig az első szélvédőre figyelj, ne a visszapillantó tükörre!
 - A temetők teli vannak olyan emberekkel, akiknek elsőbbségük volt, de nem adták meg nekik.
 - Az életben semmi sem állandó. Még a bajaink sem.
 - Pesszimistának lenni azért jó, mert vagy állandóan bebizonyosodik, hogy igaza van az embernek, vagy kellemes meglepetés éri őt.
 - Olykor igenis érdemes kockázatot vállalni! Ha senki nem tette volna meg, akkor Michelangelo a Sixtus-kápolna padlóját festette volna meg.
 - A győzelem csak akkor jelent valamit, ha a boldogsághoz vezet.
 - Légy mindig becsületes! Ez némelyekben jó érzést fog kelteni, a többiek pedig elképednek.
 - A valóság is lehet olyan szép, sőt szebb, mint egy hazug ábránd.
 - A sikeres kapcsolat receptje egyszerű: minden nagy csapást aprósággként kell kezelni, az apróságot pedig soha nem szabad nagy csapásnak tartani.
 - Mindenki tudja, hogy bizonyos dolgokat képtelenség megvalósítani. Míg nem jön valaki, aki erről nem tud, és megcsinálja.
 - A pénz olyan, mint egy hatodik érzék, amely nélkül nem tudod megfelelően használni a másik ötöt.
 - Ha táncolsz, nem az a célod, hogy eljuss a szoba egy bizonyos pontjára, hanem az, hogy élvezd a közben megtett lépéseket.
 - Nem csupán a nagyszerű tanítók formálják az életünket. Olykor a hiányuk is.
 - Az embernek éppen olyan hasznos lehet, ha nem vesznek róla tudomást, mintha dicsérik.
 - A járt út a legbiztonságosabb, de szörnyű nagy ott a forgalom!
 - Micsoda aranyigazságok! Mennyi bölcsesség! Némelyiket a saját tapasztalataival is alátámasztottnak látta, és most már derűvel gondolt a maga mögött hagyott göröngyös útra.
- Másnap reggel egy bevásárló szatyor csüngött a bejárati ajtaja kilincsén. Abban voltak az iratok. A tihanyi nyaraló dokumentumai, kulcsai, s az útlevele is. - Igen, végre megtört a jég! A bíróság kényszerítő ereje megtette a magáét.

Tombolt a nyár, Európa vakációzott. Kihívó-feltűnő aligruhá, bronzbarnára égetett női testek, külföldi rendszámú kabriókból harsány zenével vadászó-hívogató huszonéves megöregedő férfiak lebegtek a rekkenő hőségben izzó zöld-tarka budai tájban.

Már virágzott a hárs, ő pedig... bodzanyílás óta elvágyódott... Annyira szeretett volna kilépni, kitörni, legalább egy-két napra kiszakadni a mókuserékbe zárt szigorú, szerencsétlen életéből! Elmenni, elfutni messzire! Nyugatnak vagy délnek. Újból látni a tengert! Párizst vagy Genfét! Kitörni végre a kőbe zárt fájdalomból, a kicsinyes, sivár, napi robotos harcokból. - Igazságtalan a sors! - sóhajtotta magában. Mintha semmi, semmivel nem volna arányos. Totális a káosz. Mélyrepülésben van a világ, mélyponton az ember, az érték, az élet... Van, akinek az ölébe pottyan minden - a semmiért, egészen. S van, aki körömszakadtáig küzd - a semmiért, egészen...

„Nem tudja senki, még magam sem, hogy mennyit szenvedek. Mert aki szegény, az a legszegényebb. A semmi ágán ül szívem, kis teste hangtalan vacog. Reménytelenül. El vagyok veszve, azt hiszem. Segítsetek! Levegőt! Nagyon fáj!” ... - mormogta behunyt szemmel a jól

ismert sorokat. Összevissza, kuszán, ahogyan épp eszébe jutottak. Mert... valami nagy-nagy bánat rágta, emésztette, fojtogatta őt belülről. Nem szomorúság, nem is kétségbeesés volt az, amivel átítatódott az összes sejtje, az egész lénye. Több volt ez már annál. A tehetetlenség, a kiüttalanság gyötrelme tombolt benne oly elemi erővel, mint még soha életében. A fiát, s a hivatását szerette volna visszakapni. Az egykor volt régi életét - Miklós nélkül. Vagyis... helyette... valaki mással.

Zuhanyozás közben hirtelen megszédült. Aztán erős, szűrő fájdalmat érzett a mellkasában. Mire kilépett a kádból, enyhén zsibbadni kezdett a bal karja, és mintha egy óriás kalapáccsal tarkón csapták volna, oly váratlanul, oly nagy intenzitással lepte őt meg egy különös, eddig sohasem tapasztalt fejfájás-típus. - Mi ez? A szédülés egyre fokozódik, és... valahogy jobbra húz a világ. Mintha repülne, hullámozik körbe-körbe karikába, keringve körülötte minden.

Baj van... Nagy baj van, érezte már. Ránézett az órára. Éjjel fél egy múlt három perccel. Mindenki alszik és ő egyedül van, egészen egyedül. Senki sincs, akitől segítséget remélhetne. - Nem szabad pánikba esni! A végső megoldás a mentő. Igaz, nemrég azt írta az újság: régen rossz, ha valaki saját magához hívja őket. Nem veszik komolyan. Csak akkor indulnak, ha baleset történt, vagy az eszméletét veszítette valaki. Ha tudsz még telefonálni, akkor keress más megoldást! - Így képzelik.

Másik megoldást? De mit? - Eszébe jutott, hogyan kell a pulzust kitapintani. - Ez az! Itt lehet a gond. Borzalmasan szapora a szívverése. És... elviselhetetlen ez a gyötrő, sikító-lüktető fejfájás! Már egészen felfordult vele a világ, enyhe hányinger is felkavarta a gyomrát. - Algopyrin! Az legalább van itthon. Rosszat nem tehet, a fájdalmat csillapítja majd.

Az emeletről a földszintre vezető lépcsősort, amelyen máskor ugrándozva, szökdécselve közlekedett, még sohasem érezte ennyire hosszúnak. Fogta a korlátot, kapaszkodott, s mintha karót nyelt volna, úgy araszolt lefelé. Pokolian szédült. Mint az afrikai tam-tam dobok, úgy lüktetett egyre hevesebben a szíve.

Mire a gyógyszeres szekrényhez ért, már verítékezett. Nehezen vette a levegőt, és nehezen találta azt, amit keresett. Féktelenül forgott vele a világ, fekete foltok suhantak a szemei előtt. - Mi ez? Megvakulok? - Nem értette.

Bevette a gyógyszert, de a hálósobába vissza vezető hosszú útra már nem futotta az erejéből. Lekuporodott a tévé előtti kicsi, keskeny díványra, keresett egy takarót, fejét a díspárnára hajtotta és várt.

Pár perc múlva odavonszolta magát a könyvespolchoz. A nagy egészségkönyvet kereste a tünetek miatt. - Ez az! Megvan. Ezek... infarktus-tünetek... Valószínűleg magas a vérnyomás. Akkor, ha lesz még reggel, rögtön be kell menni a kórházba!

Felírta egy kicsi lapra a mentők számát, fogta a mobil telefonját, és elindult felfelé. Ha sikerülne átaludnia az éjszakát! Alvás közben az ember takarékon működik, lelassul minden. Sokat segíthetne... Odafele a kényelmes ágyban előbb elaludna, mint itt, a kényelmetlen fotelban vagy a díványon.

Hirtelen oda csoportosultak köré a kutyák. Érezték, tudták, hogy a gazdi komoly bajban van. - Nem szabad leesni! - Erre koncentrált minden idegszállával. Azt azonban még így is észrevette, hogy mennyire okos jószágok ezek! Mögötte araszolnak felfelé, óvatosan, lassan, szorosan egymás mellett, mintha máris védeni próbálnák őt a hanyatt zuhanástól...

Végre felért. Sikerült. Már háromnegyed kettő is elmúlt. Alszik a város... Az igazak álmát alusszák a boldog, egészséges emberek. Behunyta a szemét és hallgatta a csend hangjait, a nyitott ablakon át beszűrődő halk neszeket, a legyek, bogarak szárnyzümögését, az éjszakai

autózók távoli moráját, meg a függönyt lebbentő fuvallatok suttogását. - Vajon mit üzen most neki a szél? - Biztosan azt: Ne add fel, Juliette! Küzdjél! A fiadért, önmagadért... Még nem mehetsz el! Neked dolgod van!

Mintha viharban repült volna tízezer méteren, vagy tomboló tájfunban parányi csónakban himbálták volna őt az óceán húsz méteres, dagadó hullámai, úgy ringott, emelkedett, majd zuhant, száguldott, úszott, repült vele a világ. Pedig ő mozdulatlanul feküdt az ágyban. Számolta a vekker másodperc jelzőjének a monoton kattogását, s hogy elaludjon végre, igyekezett valami szépre gondolni.

A fiát látta maga előtt, amint pici korában óriási csokorral köszöntötte őt. Aztán a mama jött felé és együtt sétáltak a Nelson-emlékoszlopnál, utána meg a Temze partján. Aztán úgy tűnt, mintha itt, a budai teraszán üldögélne, ahol hatalmas, arasznnyira nőtt szarvasbogarak röpöködnének felé, félelmetes agancsaik már-már a szeméit súrolják, és döngnek, döngicsélnek, mint a vuvuzelák az afrikai stadionok lelátóin, úgy zümmögnek ritmikusan, fülsiketítőn a kedves cserebogarak.

Valahol a messzi távolban felbúgott egy mentő szirénája. Aztán... hirtelen sötét lett, egészen vaksötét. Harapni, vágni lehetett volna a koromfeketéseget, meg a lüktető csendet. Mintha holdbéli tájakon járna, ahonnan eltűntek a kráterek. Íztelen, szagtalan, tapinthatatlan, láthatatlan, steril világba csöppent, ahonnan - lebegve a semmiben - erősen vágyott vissza a Földre. Budára, az ő szőlő-lugasos, rózsafás, leanderes, muskátlis teraszára, hogy teázás közben újra láthassa a denevérpárt. A kedves magyar éjszakai vadászokat, akik este fél tíz tájban rendszeresen ellátogatnak hozzá. Mélyrepülésben, két-három tiszteletkörrel beköszönnek, mintha gyorsuló tempójú spanyol fandangót táncolnának, hogy ő csodálhassa bennük az egyetlen földi repülő emlőst, a bámulatos bőrhártyát, amellyel szélsebesen, teljes sötétségben is tökéletes biztonsággal vitorlázgatnak az ultrahangok dekódolásával. - Hol vagytok, kedves, kicsi bőregerek? - És várta, egyre várta őket, akárcsak az éjszakai sötétségből hirtelen fel-támadó fényt, a nappal születését, a reggelt.

XII. fejezet A SÁTÁN MAGA

- Kétszáztíz, per száznegyven a vérnyomás, a pulzusszám kilencvennyolc. - Ajaj, ez túl magas! Tessék fekvé maradni, nem vics ez kora hajnalban. A többi tünet meg sajnos szívinfarktus gyanúját veti fel. A kórház területét már nem hagyhatja el, máris kezdjük a vérvételt és csináljuk az EKG-t! - mondta a sürgősségi osztály ügyeletes doktora néhány perccel reggel hét óra után.

Julie behunyta a szemét, s már csak félálomban látta-hallotta azt, ami körülötte zajlott. Szúrtak, mértek, tompán koppantak hideg orvosi műszerek, miközben a folyosóról friss kávé illata áradt szerteszét.

Felült, hogy meghallgathassák a tüdejét. Hárman álltak körülötte, egyikük a lázmérést sürgette.

- Ugye, megmondtam? Láza is van! - kiabálta a középső, szemüveges, aki már régóta toporgott a vizsgálóban az ágya mellett.

Aztán, mintha álmodna, távolivá ködült a közel, s vele együtt minden, ami történt vele.

- Ismételd a vérnyomásmérést, meg az EKG-t is! -

- A rohadt életbe, ez egyre rosszabb! Emelkedik! Hozd az injekciót! Siess!

- Jó! Az EKG-ja javul. Rendben, akkor vihetitek a tüdő-röntgenre! Közben meglesz a gyorslabor.

- Nagyot tessék lélegezni, és ha szólok, bent tartjuk a levegőt!

- Ez az! Na, még egyszer! Jól van, mindjárt küldöm a leletet.

- Oké, oké, sietek! Én is felismertem őt!

- Na, végre! A vérnyomás javul.

- Jobban van? Ennek örülök. Hozok egy pohár vizet az automatából és azzal bevesszük ezt a gyógyszert!

Ahogy múltak a percek, úgy tért vissza fokról fokra Julie-be az élet. Végre enyhült a szörnyű nyomás a mellkasában, meg a késszúrás-típusú fájdalom is a tarkója közepén. Már nem szédült és a gyengesége is elmúlt. Egyre tisztábban kezdett visszaemlékezni mindenre. A rettenetes éjszakára, amelyről nem tudta biztosan, elhozza-e még neki a reggelt, a holnapot? Aztán... az ébredése... Húzta, vonzotta őt vissza az ágy, legszívesebben feküdt volna mozdulatlanul, mint egy darab fa, de tudta, hogy neki most mennie kell. Mielőbb.

Ahogy kilépett az ajtón, Miklós épp beült a kocsiba. Csábította őt a gondolat, hogy odalépjen és megkérje: most az egyszer vigye el őt a kórházig, mert most nagy a baj. Igazán nagy! De aztán gyorsan eltemette ezt magában. Győzött a büszkesége. Hiszen előre tudható: az ellenségtől sohasem szabad kérni! Soha, semmit... S lám, ha összeszorított fogakkal is, de csak beért a kórházba! Egyedül, busszal, villamossal, gyalog, fel az emelkedőn, betegen is... Mert taxira nem volt pénz, ilyesmire nem költhetett. S bár harcolni kellett a betegirányítóval, mert szeretik elhessegetni, elűzni, elküldeni a beteget, ha még áll a saját lábán, azért... mégis csak sikerült bejutnia a sürgősségi osztályra, ahol jó kezekbe került.

- Itt vagyok, kedves! Gerinccsapolásra megyünk, a biztonság kedvéért, utána pedig bent fogjuk tartani megfigyelésre néhány napra! Amúgy minden lelete jó! - mondta a harmincas barna szemüveges kísérő.

- Jaj, csak azt ne! - hördült fel Juliette. - Ha jók a leleteim, és nincsen infarktusom, akkor máris szeretnék haza menni! Saját felelősségemre. Nem kérek gerinccsapolást a biztonság kedvéért! És nem tudok megfigyelésre itt maradni, mert egyedül élek a kutyáimmal. Haza kell mennem! Gondoskodnom kell róluk! Engem... otthon várnak!

Közel fél óra küzdelem után recepttel, leletekkel a kezében, végül megkönnyebbülve indult haza. Elgyalogolt a villamoshoz, a hűvösvölgyi patikában pedig kiváltotta a gyógyszerét. Beszaladt pár zsemléért, meg két liter tejért, és haza buszozott.

Istenem, hihetetlen, hogy ezek a kutyák mennyire okosak! Tudták! Érezték! Megértettek éjjel mindent! És most kitörő örömmel, sírva, nyüszítve fogadták a gazdájukat, aki megmenekült a halál torkából...

Pár perc múlva csengettek. A kutyák eszeveszettül csaholtak, a kaputelefonnal már nem is próbálkozott, egyből indult, hogy megnézzé, ki az.

- Mama! - csuklott el Julie hangja.

- Jól vagy, kicsim? - kiabálta már messziről az édesanyja, akitől épp elköszönt a taxisofőr.

- Hát... megérezted, hogy baj van?

- Reggel óta hívtalak, de nem vetted fel egyik telefonodat sem! Jöttem az első géppel! - felelte az édesanyja, s máris átadta a virágját meg az ajándék-hegyeket.

Igen. A mobil telefonját a kórházi vizsgálatok miatt reggeltől késő délutánig ki kellett kapcsolnia. S mert nem volt otthon, így a vezetékes készülék is hiába csengett. De így legalább itt a mama!

Julie töviről hegyre elmesélte az utóbbi hetek történéseit. A máskor életvidám, örök optimista hetvenkilenc éves asszony most megtörtén, keserűen hallgatta a lányát, az egykori operacsillagot. S mi mást is tehetett volna, minthogy megint sürgette a lánya Londonba költözését, ott a zenei pályájának az újrakezdését. Vagyis, amellet, hogy megint hozott Julie-nek egy csomó pénzt, azt kérte: zárja le végre életének ezt a fájdalmas fejezetét! Hagyja itt Budapesten a fiát és jöjjön vele. Még pakolni is szívesen segít! S persze, jöhetnek a kutyák is.

Az anyai szív szavak nélkül is érti a gyerek lelkét. Hibátlanul olvas a sorok között és megfejtí a félbehagyott hanglejtésből még az elhallgatott vágyakat is. - Igen, Julie maradt. A fia nélkül... soha!

Az éjszakai rosszullét okán nem kellett sokat merengeniük. Az ember olykor azt hiszi: ő már mindent kibír. De nem. Egyszer csak, talán épp akkor, amikor a legkevésbé számított rá, a szervezet, mely nem gép, benyújtja a számlát, és fizetünk. Mindenért. Az összes elszenvedett kínért, gyötremért, minden igazságtalanságért, elfojtott bánatért.

A két szomorú asszony - anya meg a lánya, - a három ebnek köszönhetően nem sokáig búslakodott, mert a hűséges négylábúak bizony hozták a formájukat. Jerry épp csak meg nem szólalt emberi nyelven. Sunny szűkölt az örömtől és bukfenceket hányt a boldogságtól, hogy végre szeretett vendég érkezett a házhoz. És a csöpp Tina! Odaállt eléjük, aztán mondta, mondta a magáét... Utánozta a mentők szirénáját, aztán a harangszót másolva vonyított úgy, hogy potyogtak a könnyeik, dőltek a nevetéstől. Sunny már pirulettezett is... - Kész cirkuszi mutatványok! Hihetetlen!...

Juliette búcsúzáskor már a régi volt. Mosolyogva, derűvel köszönt el az édesanyjától, aki az esti londoni géppel már utazott is haza.

Magára maradva a kutya-családdal hirtelen gondolt egy nagyot. Elővett egy tiszta fehér lapot. - De jó is volna, ha az élettől is kapna egy ilyen! - Na, akkor most gyűjtsem össze: mi bánt? Mibe betegedtem bele? Mi az, amin változtatnom kell a túlélés érdekében? - biztatta magát. Csak hát, nehéz dolog ez. Szubjektív érzésekből élet-stratégiát levezetni, miközben az ember tudja jól: az életben egyetlen dolog biztos csak. A halál. De... azért nekifogott.

A gyerek. Ő az egyes pont. Bármit csinált is vele Miklós, vissza kell kapnom. A hitét, a szeretetét, a bizalmát. Kettes pont: a pénz. Az istenverte átkozott pénz, amely nem boldogít, amikor van, de a hiánya öl, pusztít és nyomorba dönt, akárcsak a szerencsétlen szerelem. A létbizonytalanság napi görcse megbénítja a lelket, aztán a testet. Fene egye meg, sajnos tényleg a nyavalyás pénz kormányozza a világot. „Pecunia regit mundum”, ahogy a latin mondás tartja. Harmadik pont? Van még valami? Például: egy társ, egy férj? - Nem... Hosszú idő után most először úgy érezte: nem akar már tűt keresni a szénakazalban. Nem akarja a salto mortale veszélyes cirkuszi mutatványt védőháló nélkül újból megpróbálni. Nem akar többé csalódní. Nem akar randevúra járni, párt keresni, társat találni. Igaz, eddig sem keresett, sőt begubózva, a világtól elzárkózva élt. - Maradjon ez így ezután is! - gondolta magában, s végül a harmadik pontba a Nemzetközi Optimista Hitvallás írását másolta le szóról szóra.

„Arra törekszem, hogy erős legyek, lelkem békéjét semmi ne zavarhassa meg. Mindig az egészségről, a boldogságról, a fejlődésről szóljak. A dolgok napos oldalát tekintsem, a legjobbra gondoljak, a legjobbat reméljem. Mindig okuljak a múlt hibáiból, és a jövőben elkerüljem azokat. Látszódjék rajtam a lelki derű. Tartsam távol magamtól az aggályoskodást, legyen méltatlan hozzám a harag, legyek erősebb a félelemnél, és legyen annyi hitem a boldogságban, hogy a gondokat könnyedén elviseljem!” - Úgy legyen!

Szombat este volt, háromnegyed kilenc. Fogta a három kutyát és átrohant velük a Templom kertbe imádkozni. Mindegy, melyik vallás temploma van ott, az a lényeg, hogy ő most Istenhez szól. Neki odafönt látnia kell, hogy mi zajlik itt, s hogy mennyire igazságtalan. Ő nem ezt érdemelte!

Hirtelen eleredt az eső. Nyári zápor áztatta nagy, kövér cseppekkel a hőségtől tikkadt, szomjazó tájat. Pillanatok alatt csurom vizes lett, kicsiny patakokban folydogált fejről a szemén át a víz, de mégsem mozdult. Nem menekült. Maradt és imádkozott.

Már villámlott, mennydörgött, éjszakai sötétség borult Budára, ő mégsem tárgított, s a kutyák is fegyelmezetten ültek mellette. Alighanem megérezték a pillanat súlyát.

- Adjak ernyőt? - kérdezte valaki mögötte. Julie hátrafordult, a hang irányába, de nem látott senkit sem. - Jó ember lehetett! Nem ugatták, nem támadták a kutyák! - nyugtatta magát, és komótosan befejezte az imáját. Mikor felállt, hogy haza induljon a kutyákkal, elállt a lélegzete a meglepetéstől.

- Hát ez? Ez... hogy került ide? - kiáltotta kérdőn a kutyák felé. A három bőrig ázott eb persze nem felelt. Julie nézte a hófehér szál rózsát, amelyet valaki a sötétben, a viharban a táskája tetejére tett. Nem értette: hogyan, és mi történhetett. Az ismeretlen férfihangot tisztán hallotta. Azt is, amit mondott. A tőle való távolságát tippelni se tudta a mennydörgés miatt. S bár hitt az égi jelekben, de az effajta „csodákban” legkevésbé sem.

Hazarohant a csurom vizes ebekkel, s bő fél órán át szárítkoztak. Rohant az idő, múltak az órák, ám a rejtélyt Julie nem fejtette meg. Sehogyan sem fért a fejébe ez a rózsá-dolog.

Háromszor is megfogta, mielőtt vázába tette, és... a tövis meg is szúrta, azaz: a virág tényleg létezett!

A Bermuda-háromszög titkát is előbb fejtené meg, mint ezt! - gondolta magában. De másnap, mikor a kutyák reggeli sétáján a kőoltár felé közeledett, földbe gyökerezett a lába, amint rápillantott a padra. Az ő padjára, ahol reggel, este ülni szokott, amikor imádkozott. - Ez hihetetlen! Még üres az egész Templom kert, sehol egy lélek, de a padon, épp azon a padon, a padnak is annak a felén, ott egy szál gyönyörű hófehér rózsza... - Különös... Itt felejtette valaki? A tizenhat pad közül éppen ezen?

Zavartan nézte a virágot. - Kié lehet? Hogy került ez ide? A rózsza friss volt, sértetlen és illatos. - Itt hagyom, hátha érte jön valaki! - Így határozott, ám a rózsza csak nem hagyta őt nyugodni.

Már kifelé indultak a parkból, amikor meggondolta magát és visszament a kutyákkal a padhoz. A rózsza még mindig ott volt. Fogta, s felvitte a kőoltárhoz. Volt egy váza a Szűz Mária szobor alatt, beletette abba.

Hazafelé nagyokat mosolygott magában. Csodáért imádkozott, ez igaz, de... igencsak másra gondolt. A titokzatos égi meglepetésről biztosra vette, hogy nem volt ez véletlen... Azt a virágot ő kapta, csak nem tudni, kitől. Élő ember élő virága volt ez, az ufók nem lehettek!

Az élet olyan, mint a futball-világ bajnokság. Azaz: meglepetések, ha úgy tetszik, csodák sorozata. Micsoda év ez! Minden, bármi, és annak ellenkezője is megtörténhetett! Svájc egy góllal legyőzte Spanyolországot. Japán két góllal Dániát, mert aki meginog, nem bízik önmagában, nem hisz a győzelemben, az rögtön kikap, kudarcot vall. A címvédő Olaszország csoportkörben kiesik! Akárcsak az ezüstérmes Franciaország... Legyőzték a nagyokat az újoncok, akik úgy indultak a csatába, hogy nincs mit veszíteniük. Aztán ugyanezen világ bajnokság nyolcad döntőjében az Anglia-Németország mérkőzés első félidejében a bíró nem adta meg az angolok szabályos, kifogástalan gólját, amitől a foci őshazájából érkező brit csapat romba dőlt. Annyira, hogy a VB-k eddigi történetének legcsúfosabb, négy-egy arányú vereségét szenvedték el. - Igen, ez is megtörténhetett! A világ szeme láttára a durva bírói tévedés, meg a csapat összeomlása is. A brit csatárokat, hátvédeket sokkolta a súlyos igazságtalanság. Merev döbbenettel álltak a pályán a fiúk, akik Shakespeare és a Beatles hazájából jöttek. Elhagyta őket a hitük. Elfelejtették a szabályt: aki megáll, elsüllyed. Vergődtek, kínlódtak, mint a partra vetett hal. Idő előtt feladták, fejben. - Hát nem különös? Még a játék is az élet nagy törvényeiről szól! A lélek, a pszichológia szabályairól, amelyek titkon ugyanúgy mozgatói a világnak, mint a pénz.

Ember tervez, Isten végez. Az életben talán az a legszebb, hogy valóban minden lehetséges. Innen letről nem látva a rejtett összefüggéseket, a titokzatos, láthatatlan rendet, mely van vagy nincsen, mindenki azt ismételve: így volt megírva... Vagy azt: nomen est omen, vagyis: a név a végzet, az intő, figyelmeztető jel. S ha ez utóbbi igaz, akkor nagy kérdés: vajon Shakespeare óta lehet-e boldog egy Rómeó, s egy Júlia? Megtalálhatja-e az igazi párját, a társát az a nő, aki a Júlia nevet kapta, s úgy szólítják őt: Juliette? - El-eltűnődött ezen is, bár az utóbbi hónapokban azon kapta magát: annyira megszokta az egyedüllétet, a kutyás csonka családot, hogy szinte már el sem tudná képzelni, hogy valaki, bárki, egy... férfi, egy férj, egy társ... ott legyen a közelében. Kisujját se mozdítaná, hogy találjon valakit Miklós helyére! Keresni meg végképp eszébe sem jutott. Méghogy randevúztatni, sminkkel, frizurával bajlódni, mit vegyek fel-típusú szálnalmas rejtvényekkel, meg a közlekedéssel időt pocsékolni, s minden tetejébe a kutyáktól távol lenni, csak azért, hogy végighallgassa egy lúzer hím szóbeli önéletrajzát, és jól begyakorolt hazudozásait, kisstílu udvarlásait? - Na, nem! Őt már lasszóval se lehetne rávenni erre! Jól megvan így, egyedül... Csak Petit szeretné visszakapni. - Igaz, azt nem tudta eldönteni: vajon önvédelemből érez így, vagy valóban nincs már szüksége

a fián, s az anyján kívül senkire. Vagyis... számára még a három hűséges házörző családtag is fontosabb, mint... egy társ, egy férj, egy férfi... „Okos kutya, megérdemli, hogy nem lett ember belőle!” - írta a nagy magyar író. És jaj, de mélyen igaza volt! A kutya hűséges. Feltétel nélkül, önzetlenül szeret. Képes kimutatni az érzelmeit. És... soha, soha nem hagyna cserben! - De szentséges ég! Mennyi kegyetlen kín, keserű kudarc kell ahhoz, hogy egy író-óriás ezt a sort papírra vesse! Micsoda erkölcsi magaslatról tekintett le az embertársaira, akiket megmért, megítélt, s akik mind könnyűnek találtattak!

Ha komizás nem is, de káröröm feltétlenül volt abban, ahogyan - ha egyáltalán figyelmére méltatta őket - lenézte, lesajnálta a saját korosztályához tartozó férfiakat. Megmosolyogta a csámpás cipőiket, a görbe lábaikat, a hajlott hátaikat, a penetráns pocakjaikat, a gyűrött zakóikat, a ráncos arcaikat, a rossz fogaikat, a sok dioptriás vaksi szemüvegeiket, a kopaszodó fejeiket, de még a félre csúszott nyakkendőiket is. Sőt! A kocsiból való szálnalmas kikászálódásaikat, s a vásárlás közbeni tanácsstalanságaikat is. Nem gyűlölet volt ez, hanem... valami annál is sokkal rosszabb. Oly mélyen megvetette, lesajnálta, „startnál gellert kapott idiótáknak” nézte már őket, hogy néha maga is elcsodálkozott. Élvezettel kacagott magában, ha kibomlott cipőfűzőt, tévesen indexelő úr-vezetőt, patikában potencia-növelő tablettát fizetőt, tilosban parkolót, kiszakadt szatyor szétszóródott tartalmát földről felszedegetőt, káráló hangút, idegbeteg autós át- és beszólogatót, részegen tántorgót, kockás inghez pöttyös nyakkendőt viselőt, asszonnyal ordítva perlekedőt látott. Valósággal élvezte a szálnalmas szerencsétlenkedéseiket. - Még, hogy egy ilyen... befészkelje magát az ő életébe! Na, azt már nem! Így aztán szépen, lassan oly magasra tette a lécet, hogy férfi legyen a talpán, aki azt le nem veri. A nagy Ő, s annak felkutatása már nem szerepelt a terveiben. A csillagos ég szintjén van a mérce, esélye sincsen senkinek. Ő pedig már dehogyis vágyik egy férfi érintésére, bókijára, keze melegére, szerelmes szavára! Dehogyis vágyik megosztani az érzéseit, a gondolatait, a lakását, az agyát, az ágyát, s a szívét egy... egy állítólagos „társsal”! Főleg olyan áron nem, hogy ott tébláboljon mellette, ha ébred, hogy a saját lakásában kerülgetnie kelljen, netán még főzzön, mosson is rá, aztán szárítgassa az ingeit meg az alsógatyáit, zoknijait, s utána azt hallgassa: melyik csatornát választja őhelyette, és épp milyen programot akar ráerőltetni. Dehogyis akart takarítani, szemetet szedni egy „betolakodó” után! Dehogyis akart ő vasárnaponként „magyarosch” rántott húst sütögetni a Wellington bélszín helyett egy őszülőkopaszodó új zsarnoknak, önző, erőszakos diktátornak, netán csalónak. Esze ágában sem volt már valaha még egyszer feladni az ő megszenvedett szabadságát, új életének a legnagyobb értékét. Mert hatalmas érzés az, ha valaki elmondhatja: a magam ura vagyok! Akkor és oda megyek, azt csinállok, azt eszem, azt nézem, azt hallgatom, amit akarok. A kutyákon kívül senki máshoz nem kell alkalmazkodnom.

Keretes szerkezet... - gondolta. Okkal, mert Miklós cserbenhagyása után sokáig ugyanígy érzett, mint most. Valósággal kirázta a hideg és megborzosgott, ha reggelente eszébe jutott: milyen lesújtó látvány lenne, ha valaki itt totyorogna papucsban, pizsamában, és neki még reggelit is kellene készíteni neki! - Nem, már nem fért bele a jövőképebe semmi effajta rémség. Az idő, s az egyedüllét harcossá edzette őt. Mint a dalban: kemény lett a szívem, fagyos, mint a kő. Menekülj, amíg nem késő!

Már maga is mulatott azon, hogy egykor úgy képzelte: igenis megadhatóak a nagy Ő jellemzői. Azaz: pontosan tudja, hogy kit keres. Tehát... a férfi legyen markáns egyéniség! Becsületes, megbízható, őszinte, hűséges, igazi társ, aki őt soha nem hagyná cserben, soha nem árulná el. Legyen karakteres, céltudatos, energikus, diplomás. Amikor kell, higgadt, amikor kell, szenvedélyes. Tehát: esze is, szíve is legyen. Ne utálja a művészeteket, de ő maga ne legyen művész. Szeresse a zenét, de ő maga ne legyen zenész. Ne gyűlölje a kutyákat, és ne legyen macskája. Viszont legyen valami, amihez jól ért, amiért ő felnézhet rá, becsülheti, tisztelheti. Ergo: legyen valamiben sikeres! Legyen valami, amit „letett az asztalra”. Nem

kell, hogy gazdag legyen. De se szegény, se igénytelen ne legyen. Ne drogozzon és alkoholist se legyen. S mert minden házba az ajtón át vezet az út, van még valami... Bármennyire fontosak is az úgynevezett belső értékek, kár lenne tagadni, hogy igenis nagyon nem mindegy az a lista, ami a külső adottságok címet viseli. Akit ő keres, az barna szemű, sötét hajú, magas, erős, izmos, de sovány férfi. Ha őszül, nem baj. Attól még sármosabb lehet. Ami pedig az életkort illeti, jó lenne, ha az övével nagyjából azonos lenne. A tíz évnyi korkülönbség Miklóssal kettejük között bizony, nem vált be. Két külön generáció... Jó lenne azonos nemzedékhez tartozni! - Te szentséges Isten! - kapott észbe egykor régen. Ennyi kritériumnak nincs, aki megfelelne! Ha a Föld-bolygón kívül a Mars vagy a Hold is hímeikkel sűrűn lakott volna, még akkor sem...

„Elefántcsonttoronyába” begubózva ma már tiszta szívből kacagott azon is, hogy egykor még „keresni” is próbálta - legalábbis gondolatban - élete leendő párját. Elmerengett azon: ha alig mozdul ki otthonról, akkor esélye sincs „belebotlani” a nagy Ő-be. A közértben, a parkban, a buszon, a villamoson aligha fog szembe jönni vele az, akit ő keres. A sok társskereső iroda, meg az internetes párkeresés pedig eleve riasztotta őt. Nem hitt abban, hogy a szerelem olyan, mint az ingatlan. Nem fogadta el azt, hogy a lakások adás-vételi csereberéjéhez hasonlóan minden hirdetésre működhet.

Társskereső irodák... Olvasott róluk, persze. Pénzen vett találka, pénzen vett szerelem... Fizess, regisztrátsd magad, mondd a súlyod, a magasságod, az életkorod, meg amit még kérdeznek. És akkor, mint az állatot, kilóra, centire, évre összepárosítanak valakivel a pénzedért! Mehetsz egy „vakrandira”! Találkozhatsz egy vadidegennel, akitől lehet, hogy egy perc múlva már szemlesütve szabadulni szeretnél. Menekülnél, csak hogy udvariasságból nem teheted, így aztán jönnek az értelmetlen, kínos percek. - Na, ez soha nem kellene!

Na, és az internet! Eleinte csupán a friss híreket olvasgatta, aztán szórakozásból már a bulvár sajtót is. Az amerikai nőt, aki fél-részen a segélyhívót tárcsázta és kétségbeesve követelte, hogy azonnal szerezzenek neki egy férjet, szánta, tragikomikusnak találta.

Az effajta híradásoktól egy ugrásra voltak a társskereső oldalak. Egyszer belenézett. - Jaj, micsoda fotókat, miféle hirdetéseket látott! „Sunáznám, megmondom a frankót,” meg miegyebek. - Miféle szavak! Még a jelentésüket sem ismerte. Valami argó, valami tolvajnyelv lehetett ez, ami előzőnlötte az internetet.

Egyszer, talán egyetlen egyszer fordult az elő, hogy a kedvenc adójáról, a Sztár FM-ről picit elkalandozott, szörfözött csöppet az éter hullámain, s lám, nyomban mi történt! Bánatos női hang panaszkodott egy rádióriportban, hogy diplomásnak hirdette magát, meg hatvan évesnek és jól szituálnak az úr, aztán kiderült, hogy gépipari technikumot végzett, hatvannégy éves, és nyugdíj előtt csődbe ment a cége. Valószínűleg a közlekedésre se igen lehetett pénze, mert a lakásával szemközti kávézóba invitálta őt, s ha elment volna, alighanem még a férfi italát is ő fizette volna, nagyon úgy festett. - A hölgy kétszer már megütötte a bokáját, csúnyán lépre ment. Ezt a harmadik kudarcot most kikerülte. Igaz, azóta sincs senkije. - Persze, nyilván akadnak kivételek is. Ő azonban az internetes párkeresést eleve veszélyesnek is tartotta. Ellenőrizhetetlen minden. A férfi azt ír magáról, amit akar. Akár gyilkos is keresheti így a következő áldozatait. Gyanútlan, boldogságra vágyó, magányos, egyedülálló nőket. S hogy ki a bűnöző, meg ki nem, azt még a fotó alapján se mondja meg senki sem.

Eszébe jutottak az egyetemi pszichológia órák... . Egyszer rengeteg fénykép közül kellett kiválasztania mindenkinek a három legszimpatikusabb férfit. Csupa intelligens, jól fésült, elegáns, jó megjelenésű úriember közül kinézte magának ő is a három leget, aztán mint a csoport összes tagja, nagyot nézett ő is. A tanár kiosztotta a képekhez tartozó információs lapot, amelyről kiderült: az összes férfi elítélt, elfogott, vagy még szökésben lévő körözött

amerikai bűnöző. Akit ő oly rokonszenvesnek vélt, az például egy kaliforniai daraboló gyilkos volt. Visszaeső...

Akkor háromszor is megnézte a képeket, meg a hozzájuk tartozó adatokat. Sokat, nagyon sokat tanult ő ott, azon a pszichológia órán. Egy életre megjegyezte magának a tanulságot. - Szóval, az internetről? - Soha! Egyébként is, nemrég írta az újság, hogy az egyik legnagyobb amerikai társskereső, a Match.com-on tényleg egy többszörös gyilkos keresett magának társat! Lett is belőle felháborodás, nem is kicsi.

De akkor mi a megoldás? Nyitott szemmel jársz, és várod, hogy egyszer csak szembe jön veled, rád mosolyog és illedelmesen megkérdezi: szabad vagy-e? Aztán kézen fog, s már visz is téged magával... - Ej, de szép is lenne! A nagy Ő varázsűtésre megtalálja álmai asszonyát. Első látásra beleszeret. A nő pedig felvillanyozva felkiált: Itt jön a tű a szénakazalból! Megvan! Ő az... - De ilyesmi csak az amerikai romantikus filmekben létezik, a valóságban sajnos soha...

Julie már nem új párra várt, nem új családra, „csak” a fiát szerette volna visszakapni, bármely áron. Az utolsó négy évben talán ha összesen egy óra jutott neki a gyerekből. Harmincötezer órából egy... Jó esetben ennyit tettek ki a véletlen találkozások, a nyúlfarknyi telefonbeszélgetések, az SMS-váltások. Egyiket sem Peti kezdeményezte... Mint a vadászgép, amelynek nem működik az ellenség-barát felismerő rendszere, olyanná vált Miklós hatására a gyerek. És ő tehetetlen volt az exével szemben.

Már szinte semmit nem tudott a fiáról. Tizenkét végtelennek tűnő nap telt el úgy, hogy fogalma sem volt arról: merre kószál a fia a világban. Csak azt írta: elutazik nyaralni. Idővel épségben hazajött, de utána kezdődött minden előlről. Nem bírt ötről hatra jutni, mégsem költözött Londonba. S hogy merre van jó felé, melyik a helyes útirány, azt senki sem súgta meg neki. De sűrűn eszébe jutott a bölcs mondás, mely szerint „a gyöngy a kagyló életrajza”. S aki fél a vereségtől, az a győzelembe menekül...

A költözést követő ötödik év végéhez közeledve derült égből villámcsapásként érte őt Miklós újabb ördögi tette. Egyik nap parányi cetlit talált a postaládájában, amelyen ez állt: „Holnap délelőtt 11-kor bútorszállítás lesz. Ne hozd előre a kutyákat, ne mászkálj közben!” Aláírás: Miklós.

Utóbb kiderült: a „bútorszállítás” valójában Miklós elköltözését jelentette. Ismeretlen címre távozva az egyik ügyvéd-kolléganőjével, azaz: a régi szeretőjével kezdett új életet. Egy luxus-lakóparkban bútoroztak össze.

Miklós búcsú nélkül ment el. Aztán sietve meghirdette az időközben ügyvédje által társasházzá átminősített ingatlanon belüli saját tulajdoni részét, az 1-es lakást. Rögtön az első érdeklődőnek, egy kutyagyűlölő nyugdíjas párnak el is adta azt. Így költözött be mellé a Shátán-família.

A két elmebeteg, létminimum alatt élő kisnyugdíjas nyomban meg is kezdte Julie ellen a mélybűnözés stílusában elkövetett lopásokat, rongálásokat, áskálódásokat, hamis vádas feljelentéseket. Elővásárlási joguk birtokában féláron akarták kikényszeríteni az ő 2-es lakásának, s a hozzá tartozó kertnek az eladását. Bestiális kegyetlenséggel, fanatikus megszállottsággal, napi huszonnégy órában támadták őt, s szövetkeztek körbe-körbe a hasonszórú köztörvényes bűnözőkkel. Hiába. Julie minden támadást visszavert. Itt maradt ezen a helyen, ahonnan a volt férje a szeretőjéhez, a fia pedig egy barátjához költözött el mellőle.

Amit sátáni vigyorával a Shátán-pár, meg az általuk felbujtott sikítózó, randalírozó, bűnöző szomszédok mellette műveltek, arra nincsen szó. Shátán Gyurka tényleg maga a sátán volt, míg agyvérzésben meg nem halt. Idővel pórul járt az összes. Isten ez egyszer időben igazságot tett.

Egyedül maradt. Mint a kőszikla, mely dacol a természet összes erejével, esővel, hóval, szélviharral, úgy állt egyenes derékkal, megtörhetetlenül, s várta, egyre csak várta a fiát. Haza... Mert minden kín és gyötrelem ellenére neki örökre ez maradt... az otthona...

XIII. fejezet

MEGÁLMODTALAK...

Egykedvűen múltak a szürke hétköznapiak. Összefolytak a nappalok s az éjszakák, meg az évszakok. Julie már nem gondolt a múltra, nem tervezte a „harmadik életét”. Elfogadta a sors döntését, hogy neki valamiért várnia kell. Mint egy társas játékban, nem mehet, nem léphet tovább. Nem kutatta tovább az okokat, és nem várt az igazira. Az égi jeleket sem kereste már. S lám, ugyanúgy felkelt a Nap, az égen ugyanúgy járt a Hold, s a helyükön maradtak a csillagok.

Egyik nap, a kutyák hajnali sétáltatása közben feltűnt neki, hogy a máskor üres Templom kertben hirtelen pezsegni kezdett az élet. Reggel hatkor két, diplomáciai rendszámú fekete Mercedes parkolt egymás mellett, épp ott, abban a kereszteződésben, ahol ő szokott járni. - Furcsa! Eddig sohasem látott, elegánsan öltözött izmos férfiak mászkáltak föl s alá ott, ahol ilyenkor még a madár se jár. Még a templom sincsen nyitva. - Mit keresnek itt ezek? - tűnődött magában.

Aztán szokás szerint vásárolni indult. Meglepetésére a buszmegállóból azt látta, hogy a két autó még mindig ugyanott áll. Úgy érezte, hogy - bár képtelenségnek tűnik, de... - figyelik őt.

Felszállt a buszra. Az egyik fekete Mercedes, amelyikben két férfi ült, szintén elindult. - Követi a buszt! - suttogetta magában.

Leszállt, bement az áruházba. A Mercedes beállt a parkolóba! Amint kilépett az ajtón a csomagokkal, tekintete önkéntelenül is a diplomáciai rendszámú kocsit kereste. - Ott áll! És fotóznak! Semmi kétség... Rajta kívül más nem jött ki, tehát csakis ő lehet a célpont. De miért?

Délután, amikor ismét sétára indult a kutyákkal, megint úgy érezte: újból fotózzák őt... Aztán a templom bejáratánál odalépett hozzá egy ismeretlen, harminc körüli, jól öltözött férfi, aki franciául kért tőle segítséget. Felvilágosítást a műemlék templomról, a legközelebbi metróállomásról, Budapest legjobb éttermeiről, utána pedig arról, hogy messze van-e innen a Parlament, s az Operaház. Ő pedig kedves magabiztossággal, sőt szívélyesen, és persze, hibátlanul beszélgetett az idegennel annak anyanyelvén. Mintha született francia volna.

- Szinte nincs akcentusa! Tökéletes! - Julie a maga rendkívüli hallásával tisztán értette a férfi első mondatait, amelyeket hanyag eleganciával vetett oda a Mercedes volánjánál ülő társának, miközben nyitotta a kocsiját. Aztán, mintha elvágták volna, a „megfigyelés” hirtelen véget ért.

Egy héttel később először a Külügyminisztériumból, majd a Parlamentből, a kormányfő irodájából keresték őt azzal, hogy egy magas rangú politikus, az egyik uniós államfő hivatalos magyarországi látogatását készítik elő. S a vendég határozott kérése az volt, hogy érkezésének estéjén, még a két-oldalú tárgyalások megkezdése előtt szeretne megtekinteni egy olyan opera-előadást, amelynek főszerepét az ő régi nagy kedvence, az általa sajnálatos módon hosszú évek óta nem látott világhírű mezzoszoprán, Juliette énekli. S hogy ki ő, aki a színpadra, majd az előadást követő fogadáson az asztalához várja „mély tisztelettel az opera örök csillagát”, azt egészen addig kérte titokban tartani, amíg két hónap múlva el nem jön az a nap, amelyen Budapestre látogat.

- Jézusom! Micsoda rejtélyes diszkréció! És... két hónap felkészülési idő, tíz évnyi kihagyás után... Első hallásra képtelenség! - esett kétségbe Juliette. Ugyanakkor hatalmas lehetőség is a visszatérésre.

- Nem lehetetlen! Meg tudod csinálni! - nyugtatta őt Imre, a karmester, akivel hosszú éveken át együtt dolgoztak, s egy párt is alkottak.

- Legalább annyit hadd tudjak, hogy ki ő? - érdeklődött kíváncsian a Külügyminisztériumban.

- Nem lehet! Az elnök úr kifejezetten kérte, hogy legyen ez meglepetés az ön számára. Legfeljebb annyit árulhatok el, hogy valóban igen komoly rajongója lehet, ha már ennyi szokatlan, hogy ne mondjam, diplomáciai értelemben abszurd kéréssel állt elő. - Ennyi volt, és nem több az, ami válaszként érkezett.

- A Pillangó kisasszony megfelel, Julie kedves? Nincs még egy olyan Cso-cso-szán a világon, mint kegyed! - győzködte őt az igazgató. Aztán másnap már kezdődtek is a próbák a budapesti Operaház színpadán.

Valami kis görcs, lappangó drukkk feszült benne az első reggelen. Igaz, csakis addig, amíg fel nem lépett a világot jelentő deszkákra. - Mintha tegnap lett volna... Pedig tíz év, az tíz év... Ismerős, mi több, kedves volt neki minden, s fejből tudta a szerepét is még.

- Fantasztikus! Született östehetség! Hát ilyet! Ha két órája lett volna az előző fellépése, jobb már akkor sem lehetne! - lelkesedett a rendezőtől a direktorig s a karmesterig mindenki. Pedig ő csak időnként skálázott, énekelgetett magának otthon. A kutyákon kívül nem volt más hallgatósága.

Készültek a plakátok, tucatszámra a fotók, nyomták a díszes meghívókat, Julie pedig lelkiismeretesen gyakorolt, ruhapróbákra járt, s már közeledett a nagy nap, a visszatérésének izgalmas estéje, amikor újból rendkívüli dolog történt.

- Julie, drága, a jelmezes főpróbához javítanunk kell a kiírást! Egy órával korábban kellene jönnöd, mert felvesszük az egészet! A Külügyminisztérium kéri, meg valamelyik tévének is kell. Szóval, extra smink-fodrász diszpó, meg fénykorrekció, sőt kamerapróba is van. Gyere előbb! - mondta sokat sejtető elégedett mosollyal a főrendező.

- Nem bízik bennem a Külügyminisztérium? Ellenőrizni akarnak? - hördült fel Juliette.

- Dehogy! Épp ellenkezőleg! Csupán az elnök úr kérését teljesítik. Ez lesz neki a szuvenir. Tudatta már a protokoll, hogy megvan neki az összes létező lemezed, csomó fotó, újságcikk, kritika, meg minden. Te vagy a kedvence! Mint az Istenről, úgy beszél rólad és nem rejti véka alá, hogy már alig várja a veled való találkozást. Csak nem tudni, hogy ki ő... - Hát, azért ez nem semmi! - mosolygott hamiskásan a máskor mindig gondterhelt, szigorú férfi.

Minél rejtélyesebbnek tűnt a vendég, annál kíváncsibb lett rá Juliette. S minél inkább közeledett a színrelépése, annál jobban izgult. Az előadás előtti napon szinte már enni se bírt, de még aludni is csak alig. Pedig tudott mindent. Rendezői instrukciókra is alig volt szüksége. Emlékezett is mindenre, és becsületesen fel is készült, ereiben érezte újból a szerepet, rutinja is volt, hatalmas. De... a tíz évnyi kihagyás mégis nyugtalanította. Vajon, ha felmegy a függöny, ha kerek egy évtized múltán ismét átéli: mit jelent a rivaldafényben szemközt állni a nagyérdeművel, tudja-e majd ugyanazt nyújtani, ami a próbákon már sikerült neki? Ura lesz-e a törvényszerű stressznek - azok után, amin ő keresztülment... - Leginkább ez aggasztotta őt.

Álmában kusza képek sora suhant az agyában. Láttá a Templom kerti Mercedeseket, s a kőoltár előtti padon a fehér rózsákat. Aztán... egy férfi keze nyúlt felé barátságosan. Ez a finom, puha kéz ezután az ő karját fogta épp. És... valami nagy-nagy melegség, tűz, szenvedély

sugárzott ebből a határozott, különlegesen kellemes illatot árasztó markáns férfikézből. - Az arcát! Látnom kell az arcát! - kiáltotta álmában, de... hiába.

A jelmezes főpróba, amelyet adás-minőségben rögzítettek, remekül sikerült. A bemutató estéjén ő azonban mégis reszketett. Nem érdekelt, ki van itt, ki nincs, csakis az járt a fejében: de jó lenne túllenni ezen az egészen!

Tíz perccel a kezdés előtt úgy érezte: bánja már, hogy ezt a fellépést elvállalta. Nem, nem bír ő el ennyi izgalmat, ennyi stresszt. A tíz évnyi kihagyás miatt elszokott ettől. Alighanem felelőtlen volt a döntése. Csakhogy nincs már visszaút... Hevesen kalapált a szíve, s az jutott eszébe: jaj, ha most valaki megmérné a vérnyomását!

Egy perccel az utolsó csengetés előtt szinte szédült, keze, lába remegett. Szeretett volna elfutni, elmenekülni, de... késő. Már nem lehetett. - Mi lesz, ha nem jön ki hang a torkomon? - rémüldözött a lámpaláztól. S hogy mindenki dicsérte: mennyire sugárzóan gyönyörű ma este, az most őt hidegen hagyta.

Aztán felment a függöny, és: három, kettő, egy... - Belép! Eljött az ő pillanata. - Telt ház van! Zsúfolásig telt! - konstataulta magában.

Alighogy színpadra lépett, talán, ha egyetlen lépést tett, valaki a díszpáholyban máris fel-pattant, hogy állva, tiszta erőből tapsolva köszöntse őt. Julie-t elvakították a lámpák. Arcokat nem látott...

Zúgott, zakatolt, valósággal izzott a levegőben a szünni nem akaró tapsvihár, amire Julie nem számított. Könnyeivel küszködve kezdte összeszedni a lábai elé dobált csokrokat, amelyekből lassan mozdulni sem lehetett.

- Ne sírj! Világstár vagy! Kezdj! - kiabálta felé a karmester, majd a régi, jól ismert mozdulattal megadta neki a jelet.

És... Juliette... végre énekelt... Úgy, mint még soha. Úgy, ahogyan rajta kívül senki más. Nem telt bele két perc, s a lámpaláz mint a kámfor, úgy elszállt. Helyén volt minden hang, minden gesztus, minden mozdulat. Véletlenül sem hibázott. Puccini remekművével mindvégig azonosulva tökéletesen énekelt, mély átéléssel, hitelesen játszotta végig a tragikus szerepét. - Igen, tíz évnyi kényszer-szünet után egy valódi világstár aratta eddigi legnagyobb, leghangosabb, legfergetegesebb sikerét. A közönség tombolt, a harmadik ráadás után se akarta elengedni őt a színpadról.

Az utolsó felvonás végeztével, amint belépett az öltözőjébe, elállt a lélegzete. Ezeregy szál holland vérvörös rózsza díszítette a szobáját...

- A titokzatos vendég ajándéka! Én már tudom, hogy ki az Operaház ma esti fantomja, de nem árulom el neked! Siess, türelmetlenül vár téged! - kacarászott jókedvűen Imre.

- Eszem megáll! Ilyen se történt még itt soha! És fehér egér legyek szűk ketrecbe zárva, ha ez még egyszer valaha megesik bárhol a világon! - hüledezett a vagyont érő friss virág-erdőt látva a direktor.

Juliette gyorsan átöltözött, sminket, frizurát igazított. Jólesett volna most egy csöppet magára maradnia a hatalmas érzéssel, hogy... sikerült! Megcsinálta! Igen! Tíz év után, tökéletesen. És ez az este, ez a vastaps, ez a szeretet az elégtétel, a kárpótlás mindazért, amit az elmúlt évtizedben igazságtalanul elszenvedett.

A zajos diadal jókedvű magabiztosságával indult a fogadásra, ám lépten-nyomon gratuláló kollégákba, újságírókba, kritikusokba ütközött, az előcsarnokban pedig hosszú sorokban várakoztak rá az autogramkérők. Körbevették őt, s az ünneplő tömeg nem fogyatkozott, inkább nőttön-nőtt.

Így ment ez egy darabig, aztán hirtelen csend lett, feszült, kiáltó csend. A körgyűrűt egy szempillantás alatt oszlatta szét négy testőr. És... Julie-től alig két méterre ott állt valódi életnagyságban a titokzatos vendég, a rejtélyes idegen, akinek az arcát, hangját, politikai nézeteit, magánéletének szerencsétlen kudarcait jól ismerte már a napi rádiós, televíziós híradásokból meg az újságokból.

A férfi önfeledten bámulta a rajongók rundjában Julie-t. - Az elnök! Az ő kedvenc országának az államfője mosolygott rá úgy, mintha már évtizedek óta ismernék egymást.

Még a világ is kifordult a sarkaiból, amint találkozott a tekintetük. A villámcsapás semmi ahhoz képest, amit érzett. Szavakkal leírhatatlan melegség járta át a szívét a magas, karcsú, sármos, pokolian vonzó, barna szemű, dús, sötét hajú, rendkívül intelligens, talpig úriember láttán. - Micsoda kisugárzás! Uram Isten! - Na, ez a szerelem első látásra! Ránézel és beleremegsz. Azonnal megfordul veled a Föld.

Julie mélyen a férfi szemeibe nézett, kezében a tollal elakadt az autogramot író mozdulata. Visszamosolygott az elnökre, majd tétován, némán állt és várt. Szeretett volna megszólalni, de... hirtelen kiment a fejéből mind a hét nyelv, amelyet eddig folyékonyan beszélt. S mintha a lábai se vinnék őt... Aztán, amint magán érezte a francia államfő férfias, tetőtől talpig végigpásztázó forró tekintetét, gyorsan elillant a kezdeti megilletődött zavara.

Egyszerre indultak egymás felé. Franciaország első embere bravót kiáltva, tapsolva lépett a legkedvesebb opera-csillaga elé. S az elegáns, ám mégis szenvedélyes kézcsókjával elmondta mindazt, amit akkor és ott a pillanatnyi körülmények nem engedtek számára szavakba foglalni.

- Szentséges Isten! Hát... ez az a kéz! - ámuldozott Juliette. S valóban, az erős, határozott, de mégis finom, puha kéz a vékony ujjakkal, amelyet ő megálmodott, a francia államfőé volt.

„Mint egy tündérmese!” - írta másnap reggel a naplójába. Előbb ugyanis nem írhatta. Mert az estét, annak minden percét s pillanatát egészen hajnalig, meghitt kettesben töltötték. Az erős, a nagy, a hatalmas ország elnöke egyetlen másodpercre sem hagyta magára az előadás sztárját. Kivételesen nem törődött sem az írott, sem az íratlan szabályokkal, sem az illetmannel, sem a protokollal. Minden idegszálával Julie-re figyelt. Vele vacsorázott, vele vonult el négy szemközt beszélgetni, vele, csakis ővele táncolt lángolón, szenvedélyesen. S alig két óra múltán körülöttük már azt suttogták: itt az új first lady! Ezek szerint mégiscsak igaz, hogy az államfő válik!

Kíséretével, valamint Julie-vel együtt a vendég hajnali három körül távozott. Lassan, lépésben haladt az elnöki konvoj. Budapest fényeivel és nevezetességeivel ismerkedtek. S az alkalmi idegenvezető épp oly kellemesen érezte magát, mint az alkalmi turista, akivel immár tegeződve, önfeledten ölelkezve, kéz a kézben sétálgattak a Halászbástyán még hajnali három-negyed ötkor is. Megtehették. Az államfő hivatalos programja ugyanis csak délelőtt tízkor kezdődött.

Amikor Julie kilépett az elnöki autóból a budai lakása előtt, reggel hajnali hat óra után pár perccel, még mindig alig merte elhinni azt, ami az elmúlt huszonnégy órában vele történt.

„Félek, hogy csak álmodom!” - firkantotta a naplójába, pedig valóság volt minden. De túlságosan szépnek tűnt a kegyetlen előzmények után a szakmai siker, majd azt követően a néhány órás izgalmas-gyönyörű szerelmes intermezzo, az örökre feledhetetlen, lélegzetelállítóan szenvedélyes első csók... a francia testőrség diszkrét jelenlétében.

„Az elnök fülig szerelmes! Válik az államfő! Rátalált a szerelem! Külföldi nő az elnök új választottja! A leendő francia first lady kifejezetten szép, filmszínész külsejű. A francián kívül, mely nem az anyanyelve, még további hat idegen nyelvet beszél kifogástalanul. Világhírű opera-csillag a francia államfő új szerelme!” - jelentek meg rögtön másnap az interneten a titkos estét leleplező tudósítások. Ezeket azonban nyomban leparancsolta a világhálóról a francia Elnöki Hivatal. Korai volt még. Nem jött el az ideje. Csak két nap múlva lesz az elnök válásának a hivatalos bejelentése. Ám a friss szenzáció Juliette fotójával együtt - nem hivatalosan bár -, de így is szélesebben száguldott végig Európán, s Amerikán.

Ekkor már többen is tudni vélték, hogy Julie a francia elnök titkos menyasszonya. Ő a leendő first lady, az államfő kedvese, aki egyébként egy évvel és kilenc hónappal fiatalabb csak a leendő férjénél. Ráadásul még magasságban is remekül passzol, nem körözi őt le egyetlen fejjel, egyetlen centiméterrel sem.

Azt követően, hogy a francia köztársaság elnöke hivatalosan is felbontotta az előző házasságát, minden szabad percét Juliette-tel töltötte, akit úgy szeretett, olyan mély szenvedélyes szerelemmel, mint még életében soha, senkit sem. Hol Párizsban, az Elysée-palotában, hol egy francia határ menti svájci hegyi falucskában, Morgins-ben turbékolta végig a friss és egymással betelni nem tudó pár az összes hétvégét. Julie a genfi Grand Théâtre meghívására a kutyákkal együtt Svájcba költözött. Esténként példátlanul emlékezetes, hangos-fergeteges sikerrel énekelte végig a svájci, majd a francia színpadokon repertoárjának csaknem összes szoprán szerepét. Alig akadt olyan fellépése, amelyről hiányzott a legnagyobb és a leghíresebb hódolója, a leendő férje.

Az elnöki rezidencián megtartott meghitt, romantikus, ám mégis káprázatosan ünnepélyes és elegáns eljegyzés után a Genfi-tó partján pihentek a boldog jegyesek, Montreux luxus-lakosztályában.

A leendő férjet hihetetlen sokoldalúságával is bámulatba ejtette Juliette, aki épp oly remekül lovagolt, teniszezett, golfozott, úszott és íjászkodott, mint ahogyan festett, főzött és énekel. Az elnök kedvenc ételét pont úgy készítette, mint a politikus mamája. S hogy korábban a fehér rózsákat is a vőlegénye küldte, s a „megfigyelését” is ő rendelte el, azt ezen a napon tudta meg, amikor alighanem a világon létező legszebb gyémánt gyűrűt húzta ujjára francia szerelme, élete értelme, a mindene. A tökéletes férfi, a nagy Ő, aki a valaha volt legszebb álmait is felülmúlta.

Tény, hogy az első, mindent elsöprő budapesti találkozásuk óta kirakatban éltek, fotósok, filmesek, bulvár-hírre éhes újságíró-hiénák hada követte őket mindenhová. Nem telt el úgy egyetlen nap sem, hogy valahol a világban ne virított volna a lapok címdalain néhány lopva, észrevétlenül róluk készült lesifotó. De idővel ezt is megszokták, már ez sem zavarta őket. Nem törődtek senkivel, semmivel.

Megismerkedésük után hat hónappal - méltán az évszázad esküvőjének nevezett pompázatos ceremónia keretében, a párizsi Notre-Dame-ban - Juliette a francia államfő felesége lett. A szombaton, pontban déli tizenkét órakor kezdődött, lélegzet-elállító szertartást élő adásban

közvetítette a világ csaknem összes rádió- és tévétársasága, hírcsatornája. A pillanatot, amelyben a beteljesült boldogság örömkönnye szökött a francia államelnök szemébe, amint élete legnagyobb szerelme, álmai asszonya kimondta az igent, nézők százmilliói figyelték meihatottan. Ezekben a percekben nem Európa egyik leggazdagabb, legnagyobb országának s atomhatalmának az urát látták maguk előtt, hanem a gyengéd, érző férfit, a büszke férjet, akinek a családtagok után elsőként - feleségének származása okán - II. Erzsébet angol királynő gratulált.

A first lady első útja, még a húsz fogásos díszebéd előtt, az Eiffel-toronyhoz vezetett. Vissza-jött, ahogy ígérte. De... már nem egyedül.

Hirtelen eleredt az eső.

- Párizs könnyei... - szipogta Julie meihatottan a párjának.

- Örömkönnye! - suttogta szerelmes ölelése közben az újdonsült férj.

Ettől fogva szerte a világon Grace Kelly-hez hasonlították Juliette-et, mint a legnépszerűbb, születetten tökéletes és gyönyörű elnök-feleséget...

UTÓSZÓ

Miklós tanúja volt még Juliette operaházi, majd magánéleti sikereinek. Azonban négy hónappal a híres párizsi elnöki esküvő után frontális ütközés következtében, közúti balesetben szörnyethalt. Élettársa, a felismerhetetlenségig összeégett ügyvédnő kórházba szállítás közben, a mentőautóban vesztette életét.

Peti Budapesten maradt, ahol a következő év szeptemberében megkezdte az állatorvosi tanulmányait. Az édesanyjához fűződő kapcsolata ugyan már sohasem lett a régi, de rendszeresen beszéltek telefonon, s negyedévenként rendszeresen találkoztak is. Nevelő apjára felnéz, kölcsönösen megkedvelték egymást.

Az elnöki pár minden esztendőben ellátogat Budapestre. Ilyenkor Julie nemcsak a fiával találkozik, hanem végigjárja azokat a helyeket is, amelyek számára az egykor volt nehéz idők emlékeit idézik.

Julie három kutyája megkedvelte Párizst. S bár az első találkozáskor megmorogták a gazdi férjét, idővel jó barátok lettek.

Bárhová is látogat az elnöki pár, tisztelettel és mély szimpátiával fogadja őket a világ. Talán azért is, mert sugárzik róluk a boldogság. S hogy miért pihen olykor a gondviselő, meg hogy létezik-e a sors igazságszolgáltatása, azt a franciák büszkesége, Juliette, többé nem kérdezi már...

A SZERZŐ

CSURGAY JUDIT a Magyar Televízió Riporter kerestetik! vetélkedőjének egyik győztesként, tizennyolc évesen vált ismertté és a közönség egyik kedvencévé. Az országos tehetségkutató versenysorozat történetében ő volt minden idők legfiatalabb pályázója és nyertese. AZ ELTE BTK magyar-népművelés szakát kitüntetéses oklevéllel végezte, emellett újságíró diplomát is szerzet. Gazdag televíziós pályafutásának huszonnégy esztendeje alatt minden műfajban és műsortípusban bemutatkozott. Nevéhez olyan adások kötődnek, mint A HÉT, TV-Híradó, Önök kérték, Nyitott boríték, Mindenki iskolája, Életet az éveknek, Új Reflektor Magazin, Kalendárium, Esti Egyenleg, Anyák, illetve az akkor még egyetlen hazai televízió első egészségügyi ismeretterjesztő sorozatának, a Diagnózisnak és az első idegenforgalmi magazinnak, a Turizmusnak az elindítása. Nyolc ország tévétársaságai sugározták úti- és dokumentumfilmjeit, sorozatait. Munkáját több rangos szakmai díjjal ismerték el: WTO-OIH fődíja, SZOT-különdíj, Pulitzer-emlékdíj, alkotóközösség tagjaként, valamint a Civil Kerekasztal Díja, amelyet elsőként neki ítéltek oda. Előző kötetében, mely Ne add fel, soha! címmel jelent meg, rendkívüli élethelyzetekbe került asszonyok sorsát mutatta be.

